

กองส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม
ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย

ห้องสมุด
สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ
ผลงานวิจัย

เรื่อง

จรรยาวิพากษ์ของ เด็กวัยรุ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่าง ชาย - หญิง

โดย

น.ส. ศรีสุรางค์ บรรหาร

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนจาก
สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ

ประจำปีงบประมาณ ๒๕๒๘

~~เลขทะเบียน ๒๕๗~~

~~เลขหมู่ ๓๗๐
๑-๗~~

~~วัน เดือน ปี ๒๕.๒๕.๒๙~~

คำนำ

งานวิจัยครั้งนี้สำเร็จลงได้ด้วยความร่วมมือของหลายฝ่าย ซึ่งผู้วิจัยเองที่จะกล่าวถึงมิได้ คือ สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ผู้สนับสนุนในการวิจัยเป็นเงินจำนวน 7,000 บาท ในปีงบประมาณ 2528 สำนักงานสถิติแห่งชาติที่ช่วยในการวิเคราะห์ข้อมูลนักเรียนชั้นมัธยมในเขตการศึกษา 9, 10 และ 11 ทุกคนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง รวมทั้งผู้ที่กรุณาให้ความร่วมมืออีกมากที่มิได้กล่าวนามไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ศรีสุรางค์ บรรหาร

1 สิงหาคม 2529

สารบัญ

บทที่ 1	บทนำ	หน้า
	ความเป็้มาและวาคัญของปัญหา.....	1
	ความหมายของจรรยา.....	2
	ทฤษฎีทางจริยธรรม.....	4
	ปัจจัยที่มีผลต่อจริยธรรม.....	10
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับค่านิยมเชิงจรรยา.....	12
	วัตถุประสงค์ในการวิจัย.....	21
	สมมุติฐานในการวิจัย.....	22
	ขอบเขตของการวิจัย.....	22
	ชอกลงเบืองตน.....	22
	คำจำกัดความเฉพาะ.....	23
	ประโยชน์ที่คาคาจะไ้รับ.....	24
บทที่ 2	วิธีดำเนินการวิจัย	
	กลุ่มตัวอย่างและประชากร.....	25
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	27
	การตรวจไ้คะแนน.....	30
	เกณฑ์ในการพิจารณาจรรยาวิ้ทณ.....	31
	การวิ้เคราะห์หขณูล.....	31
บทที่ 3	ผลการวิ้เคราะห์หขณูล.....	32
บทที่ 4	สรุปผล อภิปรายและขอเสนอแนะ.....	81
	บรรณานุกรม.....	88

สารบัญตาราง

		หน้า
ตารางที่ 1	แสดงรายละเอียดเกี่ยวกับโรงเรียน กลุ่มตัวอย่าง.....	27
ตารางที่ 2	แสดงค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ในสถานการณที่ 1	36
ตารางที่ 3	เปรียบเทียบจรรยาวิพากษ์ในสถานการณที่ 1	37
ตารางที่ 4	วิเคราะห์ความแปรปรวนในสถานการณที่ 1	38
ตารางที่ 5	แสดงค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ในสถานการณที่ 2	41
ตารางที่ 6	เปรียบเทียบจรรยาวิพากษ์ในสถานการณที่ 2	42
ตารางที่ 7	วิเคราะห์ความแปรปรวนในสถานการณที่ 2	43
ตารางที่ 8	แสดงค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ในสถานการณที่ 3	46
ตารางที่ 9	เปรียบเทียบจรรยาวิพากษ์ในสถานการณที่ 3	47
ตารางที่ 10	วิเคราะห์ความแปรปรวนในสถานการณที่ 3	48
ตารางที่ 12	เปรียบเทียบจรรยาวิพากษ์ในสถานการณที่ 4	52
ตารางที่ 13	วิเคราะห์ความแปรปรวนในสถานการณที่ 4	53
ตารางที่ 14	แสดงค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ในสถานการณที่ 5.....	56
ตารางที่ 15	เปรียบเทียบจรรยาวิพากษ์ในสถานการณที่ 5	57
ตารางที่ 16	วิเคราะห์ความแปรปรวนในสถานการณที่ 5	58
ตารางที่ 17	แสดงค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ในสถานการณที่ 6	61
ตารางที่ 18	เปรียบเทียบจรรยาวิพากษ์ในสถานการณที่ 6	62
ตารางที่ 19	วิเคราะห์ความแปรปรวนในสถานการณที่ 6	63
ตารางที่ 20	แสดงค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ในสถานการณที่ 7	66

ตารางที่ 21	เปรียบเทียบจรรยาวิพากษ์ในสถานการณ์ที่ 7	67
ตารางที่ 22	วิเคราะห์ความแปรปรวนในสถานการณ์ที่ 7	68
ตารางที่ 23	แสดงค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ในสถานการณ์ที่ 8	71
ตารางที่ 24	เปรียบเทียบจรรยาวิพากษ์ในสถานการณ์ที่ 8	72
ตารางที่ 25	วิเคราะห์ความแปรปรวนในสถานการณ์ที่ 8	73
ตารางที่ 26	จัดอันดับค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ โดยแยกตามการกระทำของบุคคลสมมุติ 5 ประเภท.....	77
ตารางที่ 27	จัดอันดับค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ โดยแยกตามสถานการณ์ 8 สถานการณ์.....	78

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันสภาพสังคมของประเทศไทยมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว อยุ่ตลอดเวลา ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีศาสตร์และเทคโนโลยีต่าง ๆ นอกจากนี้ สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ การที่คนไทยรับเอาวัฒนธรรมตะวันตกหลาย ๆ รูปแบบเข้าสู่ประเทศ ซึ่งทำให้ค่านิยมของคนไทยเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมาก ค่านิยมที่เปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัด อย่างหนึ่งก็คือ ค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างชายหญิง โดยเฉพาะในกลุ่ม คนรุ่นใหม่ เช่น นักเรียน นิสิต นักศึกษา จะเห็นได้จากการแสดงพฤติกรรมความสัมพันธ์ ทางเพศกันอย่างเปิดเผยและเสรี ซึ่งนับตั้งแต่การจับเนื้อของตัวกัน กอดจูบกัน การเล้าโลมกัน ไปจนถึงการโคเสียนกัน การแสดงพฤติกรรมดังกล่าวกระทำทั้งในที่ลับตาคนและในที่สาธารณะ เช่น ในสวนสาธารณะ ในโรงภาพยนตร์ ในร้านอาหาร ในรถประจำทาง หรือแม้แต่ใน สถานศึกษาเป็นต้น จากสภาพการณ์ดังกล่าวทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างค่านิยมของคนรุ่นเก่า กับค่านิยมของคนรุ่นใหม่ คนรุ่นเก่าต้องการรักษาวินัยธรรมเก่าไว้ ในขณะที่คนรุ่นใหม่เห็นคุณค่า ของการเปลี่ยนแปลงตามอย่างวัฒนธรรมตะวันตก ความไม่ผสมกลมกลืนระหว่างค่านิยม หรือความไม่สอดคล้องกันของการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม จึงทำให้เกิดปัญหาสังคมตามมา ซึ่งปัญหาสังคมนี้ แมคโดนัลด์ (McDonald, 1963) กล่าวว่า มีพื้นฐานมาจากจรรยาของบุคคล ที่ได้รับจากสังคมนั้นเอง (มองพันธุ์ ธีรวิทย์, 2516 : หน้า 100-102) โดยเฉพาะปัญหา อันเนื่องมาจากค่านิยมของคนรุ่นใหม่เกี่ยวกับพฤติกรรมความสัมพันธ์ทางเพศ ได้แก่ การตั้งครรัก อันไม่พึงประสงค์ เพราะมีความสัมพันธ์ทางเพศก่อนแต่งงาน ปัญหาการทำแท้ง ปัญหาเด็กถูกทอดทิ้ง ปัญหาการมรโศก ซึ่งปัญหาเหล่านี้มีแนวโน้มสูงขึ้นอย่างมาก

จากสภาพปัจจุบันและปัญหาค้างกล่าวนี้อเอง จึงเป็นเรื่องจำเป็นที่จะต้องศึกษาค่านิยม ของคนรุ่นใหม่ว่าคตินัยจรรยา เกี่ยวกับพฤติกรรมความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างชายหญิงอย่างไร ทั้งนี้เพื่อจะได้เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาค้างกล่าวนี้อย่างไร รวมทั้งจะช่วยลดช่องว่างระหว่างวัย และจะช่วยให้ความเข้าใจถึงพฤติกรรมของคนรุ่นใหม่หรือวัยรุ่นยุคนี้ นอกจากนี้ยังข้อมูลที่ได้อีกจากการวิจัย

ครั้งนี้ อาจจะเป็นเครื่องชี้ทางสังคม (social indicator) อย่างหนึ่งเกี่ยวกับค่านิยมทางเพศสัมพันธ์ของสังคมไทยในอนาคตอีกทอด

ความหมายของจรรยา

จรรยาหรือจริยธรรม (moral หรือ morality) หรือค่านิยมทางจรรยา (moral values) เป็นค่านิยมวิถีปฏิบัติ (instrumental values)

ซึ่งเป็นตัวตัดสิน กำหนด ถ้วนหน้าหรือตัวหลักค่านิยมพฤติกรรมที่ควรทำหรือปฏิบัติหรือพฤติกรรมที่พึงปรารถนา คุกค่านิยมนี้ถูกละเมิดบุคคลจะรู้สึกสำนึกผิดและไม่สบายใจคอยเสียมโนธรรมภายในว่าไม่ทำผิด คุกบุคคลประพฤติดีจะรู้สึกภาคภูมิใจมีจรรยา (สุนทรีย์ โคมิน และสมิท สมักรการ, 2522 : หน้า 1, 17-19)

โคลเบอร์ก (Kohlberg) กล่าวว่า โดยทั่วไปจรรยาอันหมายถึงความรู้สึกผิดชอบชั่วดี เป็นกลุ่มของกฎเกณฑ์ มาตรฐานทางวัฒนธรรมของการประพฤติปฏิบัติทางสังคม ซึ่งบุคคลได้รับเอาไว้เป็นกฎเกณฑ์ภายในของตนเอง สอดคล้องกับคำกล่าวของเพียเจต์ (Piaget) ที่ว่า จรรยาทุกอย่างประกอบด้วยกฎเกณฑ์ที่บุคคลยอมรับนับถือ เพื่อการเป็นที่ยอมรับของสังคม

จากความหมายของจรรยาข้างกล่าวแล้ว แสดงว่าในการตัดสินถึงความถูกต้อง ความผิดของพฤติกรรม หรือ การไร้อจรรยาวิพากษ์ของบุคคล เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของสังคมมาก โคลเบอร์ก (Kohlberg , 1969) โลกกล่าวถึงจรรยาวิพากษ์ว่าเป็นการตัดสินถึงความถูกต้องเหมาะสมของพฤติกรรม แต่ไม่ว่าการตัดสินความถูกต้องทุกอย่างจะเป็นจรรยาวิพากษ์ จรรยาวิพากษ์จะอยู่ในรูปของสากลทั่วไป มีความมั่นคง รวมอยู่รวม และมีความเป็นเบื้องต้นที่มา

ลักษณะต่าง ๆ ของมนุษย์ที่เกี่ยวข้องกับจรรยาหรือจริยธรรมนั้น แบ่งเป็นประเภทต่าง ๆ ดังนี้

1. ความรู้เชิงจรรยา หรือความรู้เชิงจริยธรรม หมายถึง การมีความรู้ในสังคมของคนที่เข้าใจการกระทำอันดีคือควรกระทำ และการกระทำอันดีคือเลวควรรงควณ ลักษณะ และพฤติกรรมประเภทใดเหมาะสม หรือไม่เหมาะสมมาจนเพียงใด ปริมาณความรู้เชิงจรรยา หรือความรู้เกี่ยวกับค่านิยมทางสังคมนี้ขึ้นอยู่กับอายุ ระดับการศึกษาและพัฒนาการทางสติปัญญาของบุคคลลดย

2. ทักษะคติเชิงจรรยา หรือทัศนคติเชิงจริยธรรม หมายถึงความรู้สึกของบุคคล เกี่ยวกับลักษณะหรือพฤติกรรมเชิงจรรยาต่าง ๆ ว่าตนชอบหรือไม่ชอบลักษณะนั้น ๆ เพียงใด ทักษะคติเชิงจรรยาของบุคคลส่วนมากจะสอดคล้องกับค่านิยมในสังคมนั้น แต่บุคคลบางคนในสถานการณ์ ปฏิบัติอาจมีทัศนคติแตกต่างไปจากค่านิยมของสังคมใด ๆ ทักษะคติเชิงจรรยาของบุคคลนี้มีความหมาย กว้างกว่าความรู้เชิงจรรยาของบุคคลเพราะทัศนคตินี้รวมถึงความรู้และความรู้สึกในเรื่องนั้น ๆ เขาคอยกัน จึงใช้ทำนายพฤติกรรมเชิงจรรยาได้แม่นยำกว่าการใช้ความรู้เกี่ยวกับค่านิยมทางสังคม ของบุคคลใดเพียงอย่างเดียว

3. เหตุผลเชิงจรรยา หรือเหตุผลเชิงจริยธรรม หมายถึง การที่บุคคลใช้เหตุผล ในการเลือกที่จะกระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง เหตุผลที่กล่าวถึงนี้ จะแสดงให้เห็นถึง เหตุจูงใจหรือแรงจูงใจที่อยู่เบื้องหลังการกระทำต่าง ๆ ของบุคคล การศึกษา เหตุผลเชิงจรรยาจะทำให้ทราบว่า บุคคลผู้จริยธรรมในระบอบแตกต่างกันอาจมีกรกระทำที่คล้ายคลึง กันได้เสมอและบุคคลที่ทำการกระทำเหมือนกันอาจมีเหตุผลเบื้องหลังการกระทำและมีระบอบจรรยา ที่แตกต่างกันได้ นอกจากนี้การใช้เหตุผลเชิงจรรยา ยังมีความสัมพันธ์กับพัฒนาการทางสติปัญญา และอารมณ์ของบุคคล และมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมประเภทต่าง ๆ ของบุคคลอีกด้วย

4. พฤติกรรมเชิงจรรยา หรือพฤติกรรมเชิงจริยธรรม หมายถึง การที่บุคคล แสดงพฤติกรรมที่สังคมนิยมชมชอบหรือลดเว้นการแสดงผลพฤติกรรมที่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์หรือค่านิยมในสังคมนั้น เช่น พฤติกรรมเชิงจรรยา เกี่ยวกับการสัมพันธ์ทางเพศระหว่างชายหญิง พฤติกรรมใดที่สังคม ให้ความสำคัญและสนับสนุน นอกจากนี้พฤติกรรมเชิงจรรยา อีกพวกหนึ่งคือพฤติกรรมในสถานการณ์ที่ เขายาวใจหรือในสภาพพิวยุใหม่บุคคลกร ทำผิดกฎเกณฑ์ พฤติกรรมเชิงจรรยา เป็นสิ่งที่สังคม ให้ความสำคัญมากกว่าคนอื่น ๆ ทั้งนี้เพราะการกระทำในทางที่ดีและเลวของบุคคลนั้นส่งผลโดยตรง ต่อความผาสุกและความทุกข์ของสังคม (ทอง เคื่อน พันธุมาวิน, 2524 : หน้า 2-3)

สำหรับการศึกษารายวิพากษ์ (moral judgment) เกี่ยวกับพฤติกรรมความ สัมพันธ์ทาง เพศระหว่างชายหญิงนี้เป็นการศึกษา ความรู้ ทักษะคติ และพฤติกรรมเชิงจรรยา โดยทำการศึกษาค้นคว้าใหม่หรือ เค้นคว้ากันขึ้น เห็นว่าพฤติกรรมความสัมพันธ์ทาง เพศที่บุคคลผู้กระทำ นั้นถูกต้องหรือไม่ เขาชอชมหรือไม่ชอชมพฤติกรรมนั้น และเขาจะปฏิบัติพฤติกรรมนั้น ๆ หรือไม่ ทั้งนี้โดยให้กลุ่มตัวอย่างซึ่ง เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาศึกษา การกระทำของบุคคลสัมพันธ์จากสถานการณ์ต่าง ๆ

8. สถานการณ์ โดยเริ่มจากพฤติกรรมความสัมพันธ์ทางเพศในระดัมนิว เป็นจนถึง ระดัปลีกถึง ทั้งนี้คือ

1. เริ่มจูมกัณในที่สาธารณะ
2. นังจูมกัณในที่สาธารณะ
3. จูมกัณในที่ลับตาคน
4. โฉมกอกกัณในที่ลับตาคน
5. นอนหนุนคักในส่วนสาธารณะ
6. กอกจูมกัณอย่าง กุกคัณในที่ลับตาคน
7. เล้าโลมกัณในที่ลับตาคน
8. โคะเสี่ยกัณ

ทฤษฎีทางจิตวิทยา

การที่บุคคลจะมีจรรยาวิพากษ์อย่างไรนั้น ขึ้นอยู่กับการเรียนรู้ทางสังคมที่บุคคลนั้น ๆ ใ้ได้รับ บุคคลสามารถเรียนรู้ และรับมาจวิยธรรมของคนไ้จากแหล่งต่าง ๆ ทั้งทฤษฎีทางจิตวิทยาต่อไปนี้ (อ้างจาก คองเคียม พันธุนาวัน, 2524 : หน้า 5-8, 26-31)

1. ทฤษฎีอิทธิพลของสังคมต่อพัฒนาการทางจิตวิทยา สังคมมีส่วนสำคัญในการปั้นมนุษย์ให้มีลักษณะต่าง ๆ กัน เช่นเดียวกับบุคคลจะเรียนรู้ว่าอะไรดี อะไรชั่วนั้นย่อมเกิดจากการเรียนรู้จากสังคม โดยอาจจะเรียนรู้จากตัวแทนทางสังคมยกยอการเทียบเคียง (identification) เขาจะเลียนแบบบุคคลที่เขารักหรือบุคคลที่มีอำนาจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการปลูกฝังทางจรรยา นั้นเป็นที่ยอมรับกันว่า การปลูกฝังทางจรรยา เริ่มตั้งแต่ในวัยทารกหรือในช่วงแรกของชีวิต ซึ่งการปลูกฝังจรรยาในวัยนี้จะมีผลอย่างถาวร ระจรรยาของบุคคลในวัยผู้ใหญ่ กลุ่มบุคคลที่รับผิดชอบในการปลูกฝังจรรยาให้แก่เด็กมากที่สุดคือสมาชิกในครอบครัวของเด็ก รองลงมาคือโรงเรียนอนุบาล และประถมศึกษา นอกจากนี้ในปัจจุบันยังมีสื่อมวลชน เช่น วิทยุ โทรทัศน์ และหนังสือพิมพ์รายวันรายสัปดาห์ เป็นต้น จะเห็นได้ว่าครอบครัวเป็นแหล่งที่สำคัญที่สุดในการปลูกฝังจรรยาให้แก่เด็ก ซึ่งบทบาทในเรื่องนี้พ่อแม่ ผู้ปกครอง ไม่ควรละเลยถึงหน้าที่ของตนในการปลูกฝังจรรยาให้แก่เด็กนี้ มีความจริงอยู่ว่าเด็กจะคิดค้นนโยบายจะตองโคอยู่ไกลชีวิตผู้ใหญ่ที่มีจรรยาสูง ซึ่งเด็กพรตที่จะเลียนแบบยกยอเหตุผลดังกล่าวนี้เอง ในการวิจัยครั้งปัจจุบันตอง การศึกษาจรรยาวิพากษ์ หรือการตัดสินจรรยาของนักเรียนชั้นมัธยมซึ่ง เป็นวัยที่เขาสุ้ยรู้ ซึ่งบุคคลเหล่านี้จะตองมีบทบาทหน้าที่ในการถ่ายทอดปลูกฝัง

จริยธรรมให้กับสมาชิกรุ่นใหม่ของสังคมต่อไป ไม่ว่าจะเป็นโดยทางตรงหรือทางอ้อมก็ตาม
ดังนั้น การศึกษารรยาวิพากษ์ของเขาเหล่านี้จะเป็นเครื่องชี้ให้ทราบถึง แนวโน้มของค่านิยมเกี่ยวกับ
เพศสัมพันธ์ของสังคมไทยในอนาคตต่อไป

2. ทฤษฎีพัฒนาการลักษณะที่ส่งเสริมจริยธรรม ในการวิจัยครั้งนี้ถึงแม้จะมิได้
หาการศึกษาโดยตรงถึงกรณีไรเซพุผลเชิงจริยธรรม แต่จรรยาวิพากษ์ที่เกิดขึ้นนั้นย่อมอาศัย
การให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ดังเช่นที่ คอเจลลิและคอเจลลิ (D'Augelli and
D'Augelli , 1977 : 46-66) พบว่า พฤติกรรมทางเพศเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นโดยอาศัย
การตัดสินใจซึ่งขึ้นอยู่กับกรณีไรเซพุผลเชิงจริยธรรมเป็นสำคัญ

สำหรับพัฒนาการทางจริยธรรมนี้ โกลเบอร์ก ได้กล่าวไว้ว่า ปัจจัยสำคัญต่อการ
พัฒนาการของกรณีไรเซพุผลเชิงจริยธรรมของบุคคล คือ สติปัญญา การรู้และการคิด อารมณ์
สังคมและบุคลิกภาพ รวมทั้งความสามารถในการหยั่งรุ่มบทบาทของผู้อื่น ซึ่งเป็นลักษณะที่บุคคล
อาจพัฒนาได้จากขั้นต่ำสุดไปยังขั้นสูง ในที่นี้จะกล่าวถึงทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของ
โกลเบอร์กโดยสังเขป

ทฤษฎีพัฒนาการทางจรรยาของโกลเบอร์ก ก็ได้ทราบแล้วว่าลักษณะทางจรรยา
ของบุคคลนั้นประกอบด้วย กณต่าง ๆ ที่สำคัญคือ ความรู้และความรู้สึกเชิงจรรยา พฤติกรรม
เชิงจรรยาและเหตุผลเชิงจรรยา มีผู้พบว่าความรู้เชิงจรรยาอันส่วนใหญ่เกิดขึ้นอยู่แล้วภายในปีแรก
ที่เขาโรงเรียนและการพัฒนาทางกณนี้มิได้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากในช่วงอายุต่อมา ส่วนพฤติกรรม
เชิงจรรยาอันส่วนมากจะขึ้นอยู่กับลักษณะของสถานการณ์ ซึ่งทำให้การศึกษาพัฒนาการทางกณนี้
เป็นไปได้ยากลำบาก โกลเบอร์กจึงเห็นว่ากรณีไรเซพุผลเพื่อตัดสินใจที่จะเลือกกระทำอย่างหนึ่ง
อย่างใดในสถานการณ์ต่าง ๆ ย่อมจะแสดงให้เห็นถึงความเจริญทางจิตใจของบุคคลได้อย่างมีแบบแผน
นอกจากนี้ยังอาจทำให้เขาใจพฤติกรรมของบุคคลในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ และอาจทำให้สามารถ
ไรเซพุผลเชิงจริยธรรมของบุคคลเป็นเครื่องทำนายพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของเขาในสถานการณ์
แต่ละอย่างได้

เหตุผลเชิงจริยธรรมของโกลเบอร์กแบ่งเป็น 6 ชั้น ซึ่งจัดแบ่งเป็นระดับใหญ่ ๆ
ได้ 3 ระดับ คือ

ระดับของจริย

พัฒนาการทางจริย

1. ระดับกฎเกณฑ์ : 2-10 ปี

(Preconventional level)

: ให้ความสำคัญกับกฏเกณฑ์และ
ไม่สนใจในความรู้สึกและการ
เกรงกลัว ใ้รับความเจ็บปวดหรือ
ความพึงพอใจแต่สนใจในความ
อำนาจของกฎเกณฑ์

1. หลักการหลีกเลี่ยงโทษ

(2-7 ปี)

: เด็กจะเคารพกฎเกณฑ์เพื่อหลีกเลี่ยง
การถูกลงโทษ

2. หลักการแสวงหารางวัล

(7-10 ปี)

: ความถูกต้องคือสิ่งที่สร้างความดีใจ
ของคนหรือบางครั้งก็สนใจความดีใจ
ของคนอื่นที่เห็นชอบกับสิ่งที่
ทำมองว่าความดีมีเพียงอย่างเดียว
เป็นลักษณะการแลกเปลี่ยน เช่น
"ถ้าเราทำความดีแล้ว เราต้องของรางวัล
บางอย่าง"

2. ระดับกฎเกณฑ์ : 10-16 ปี

(Conventional level)

: ให้ความสำคัญกับกฎเกณฑ์ของสังคม
ของสังคมหรือประเพณีที่ปฏิบัติ
กันซึ่งถึงแม้จะเห็นว่ามีความจริง
ถูกต้องและดีแต่ผู้รับระเบียบของสังคม
ทำในกฎเกณฑ์ที่ปฏิบัติตาม

3. หลักการปฏิบัติตามเหตุผล

(10-13 ปี)

: มองว่ากฎเกณฑ์คือสิ่งที่ทำให้อุป
พอใจ และช่วยให้อุปกรณ์ที่
สังคมเพื่อให้ได้รับการยอมรับว่า
เป็น "เด็กดี"

4. หลักการปฏิบัติตามหลักทางสังคม

(13-16 ปี)

: กฎเกณฑ์หรือสิ่งที่สังคม
เรียกร้องกำหนดความประพฤติที่
ของคนทำถูกต้อง การปฏิบัติตาม
เคารพกฎเกณฑ์ แต่ทำตามระเบียบ
กฎเกณฑ์ที่สังคมตั้งไว้เพื่อหลีกเลี่ยง
การถูกประณามจากสังคม

ระยะของจรรยา

ชั้นพัฒนาการทางจรรยา

3. ระยะเฝ้ากฎเกณฑ์ : 16 ปีขึ้นไป
(Postconventional level)

: พยายามกำหนดหลักการทางจรรยา
ที่ต่างไปจากกฎเกณฑ์ของบุคคลที่
ปกครองตนหรือจากสังคม

5. หลักการที่วางตามความดี
(16 ปีขึ้นไป)

: คำนึงถึงกฎที่จะเป็นประโยชน์
ต่อสังคม คำนึงถึงสิทธิส่วน
บุคคลและประโยชน์ของกฎ
ต่าง ๆ ยอมรับกฎที่เป็น
ประชาธิปไตย

6. หลักการยึดอุดมคติสากล
(16 ปีขึ้นไป)

: จรรยาขั้นสูงสุด การมีความรู้สึก
นอกเหนือจากกฎเกณฑ์ของสังคมของ
ตนเอง ความยึดมั่นทางจรรยา เพื่อจุก
กั้มกายเป็นมั่นตายยืนเป็นอุดมคติ
ที่ยิ่งใหญ่ความถูกต้องมาจากสติปัญญา
ของตนเอง คัดค้านจรรยาที่ตนยึดถือ
เป็นเหตุผลแห่งจรรยาที่บริสุทธิ์ มีใจ
เจือปนเหตุผลอื่น ๆ โดยไม่รากฐาน
จากความเห็นหลักการไม่เอาของตนเอง
จึงเป็นเหตุผลหรืออุดมคติสากล

โคลเบอร์กยังได้กล่าวถึงข้อเกิดของเหตุผลเชิงจริยธรรมมาจากการพัฒนา
 ทางความรู้ความเข้าใจในขณะโตโอกาสที่คู่สัมพันธ์กับผู้อื่น การได้เข้ากลุ่มทางสังคม
 ประเภทต่าง ๆ จะช่วยให้ผู้ที่มีความฉลาดใฝ่เรียนรู้อาชีพของตนเองและของผู้อื่น อันจะช่วย
 ให้เขาพัฒนาทางจริยธรรมในขั้นที่สูงขึ้นไปได้อย่างรวดเร็ว โคลเบอร์กเชื่อว่าการพัฒนาทางจริยธรรม
 เป็นการผสมผสานระหว่างความรู้เกี่ยวกับบทบาทของตนเองและผู้อื่น และบทบาทของผู้อื่นรวมทั้ง
 ขอเรียกร้องและกฎเกณฑ์ของกลุ่มต่าง ๆ ซึ่งอาจจะขัดแย้งกัน แต่ในขณะที่เด็กกับเด็กคนอื่นบุคคล
 พัฒนาไปตามขั้นตอนในทิศทางเดียวกันเสมอ ไม่ว่าบุคคลจะอยู่ในกลุ่มใดหรือสังคมใดก็ตาม
 ดังนั้นตามแนวความคิดนี้ข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยครั้งนี้ ส่วนหนึ่งอาจมาจากขอเรียกร้อง
 และกฎเกณฑ์ของสังคมทั้งจากอิทธิพลของสังคมเก่าและสังคมใหม่ซึ่งมีส่วนผลักดันให้นักเรียนมีค่านิยม
 ทางเพศสัมพันธ์ไปในแนวทางใดแนวทางหนึ่ง

3. ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม ทฤษฎีอธิบายวิธีการและกระบวนการที่บุคคลได้รับ

อิทธิพลจากสังคม ทำให้เกิดการยอมรับลักษณะและกฎเกณฑ์ทางสังคมมาเป็นลักษณะของตน

ทฤษฎีนี้เอาหลักการเสริมแรง (principle of reinforcement)

และหลักการเชื่อมโยง (principle of association) มาใช้อธิบายปรากฏการณ์

ทางสังคม โดยเน้นการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญและการเลียนแบบเป็นสำคัญ รวมทั้งเน้นถึง

ความสำคัญของลักษณะของสถานการณ์ซึ่งจะเป็นเครื่องกระตุ้นให้บุคคลกระทำพฤติกรรมนั้น ๆ

จนกลายเป็นลักษณะนิสัยของบุคคลนั้นไปในที่สุด สิ่งที่จะกระตุ้นให้บุคคลกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ ได้คือ

การหวังความพอใจ และการหลบหลีกความทุกข์ จากแนวความคิดของทฤษฎีนี้สามารถนำมาอธิบาย

ถึงจรรยาวิพากษ์ของ เด็กวัยรุ่น เกี่ยวกับพฤติกรรมความสัมพันธ์ทางเพศได้ว่า การที่เด็กวัยรุ่นจะตัดสิน

ว่าการกระทำของบุคคลสมมุติหนึ่งถูกหรือไม่ เขาจะชมหรือไม่ชมการกระทำนั้นและเขาจะทำ

พฤติกรรมนั้น ๆ หรือไม่ ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้จะช่วยให้เห็นถึงการเลียนแบบพฤติกรรม

ความสัมพันธ์ทางเพศที่นักเรียนมองเห็นอยู่ในสังคม โดยที่อาจจะเลียนแบบจากสื่อมวลชน วิทยุ

ภาพยนตร์ทางโทรทัศน์ หนังสือปกขาวต่าง ๆ จากการวิจัยของอัลซาเต (Alzate, 1973 : p.43-54)

พบว่านักศึกษารุ่นใหม่จะมีอารมณ์ทางเพศเมื่ออ่านหนังสือปกขาว ดังนั้นการเลียนแบบใน

ลักษณะนี้ย่อมทำให้เกิดความพึงพอใจเนื่องจากใฝ่สนองความต้องการทางเพศของคนเรา นอกจากนั้น

เด็กวัยรุ่นอาจแสดงพฤติกรรมทางเพศโดยเลียนแบบจากกลุ่มเพื่อนที่อายุรุ่นราวคราวเดียวกัน

มีการศึกษาในระดัเดียวกัน นักเรียนอาจจลอย ๆ ซึมซาบและรับเอาพฤติกรรมต่าง ๆ มาปฏิบัติ โดยไม่รู้ตัว เนื่องจากเห็นว่าเขาเป็นวีรบุรุษหรือคนที่ใคร ๆ ปฏิบัติกัน

ฟรอยด์ (Freud, 1949) เชื่อว่าจรรยาเป็นส่วนเดียวกับโนธรรม (superego หรือ conscience) ซึ่งเด็กได้รับจากพ่อแม่ และผู้ใกล้ชิดคอยกรวดนการ ถัดกันตามอย่าง (identification) กับบุคคลที่เขายึดเป็นแบบอย่าง กรวดนการ ถัดกันตามอย่างนี้เป็นการแสดงออกถึงความผูกพันทางอารมณ์ กับบุคคลอื่นที่เด็กชื่นชอบเป็นครั้งแรก เด็กชายจะยึดพ่อเป็นแบบอย่าง เพราะต้องการความรักอย่างมากจากแม่ เกบชอนความอิจฉาและความรู้สึกเป็นศัตรูกับพ่อไว้ ส่วนเด็กหญิงจะเลียนแบบแม่ โดยมุ่งหวังให้พ่อรัก และเก็บกค ความรู้สึกซึ่งคง เคนกับแม่ไว้ และผลของการ ถัดกันตามอย่างผู้นั้น ทำให้เด็กรับเอาบุคลิก ลักษณะคานิยม รวมทั้งมาตรฐานทางจรรยาของวัฒนธรรมในสังคม จากผู้ที่เด็กเลียนแบบไว้คย

สกินเนอร์ (Skinner, 1971) โค้ให้ความสำคัญของสิ่งแวดล้อมทางสังคม (social environment) หรือวัฒนธรรม (culture) ซึ่งมีแนวความคิดทางจารีต ประเพณี โดยเฉพาะจรรยาคานิยม เป็นแกนสำคัญว่า มีส่วนกำหนดเงิ่ชงใจทางสังคม (social contingencies) ให้กับเด็กในสังคมนับตั้งแต่เกิดมา จรรยาจะพบได้ ในเงิ่ชงใจทางสังคม ซึ่งมีขึ้นเพื่อควบคุมพฤติกรรม พ่อแม่จะเป็นผู้ที่สอนให้เด็กทราบถึงแนวทาง การปฏิบัติคนในสังคม พฤติกรรมทางคำพูดที่พ่อแม่ใช้อยู่เสมอในการสอนให้ เด็กแยกถึงความแตกต่าง ระหว่างสิ่งใดสิ่งหนึ่งกับสิ่งอื่น ๆ และเป็นการเสริมแรงที่สำคัญ ถัดคำว่า ถูก หรือ ดี และเลว คยเห็น ถึงแม่มนุษย์เราจะมีโค้ใจจรรยา หรือองการมาตรฐานทางจรรยาคั้งแต่เกิด เมื่อโตขึ้นก็คองมีจรรยาและพฤติกรรมไปตามแนว โครงสร้างทางวัฒนธรรมของสังคม ซึ่งโค้มา คยการโค้รับการเสริมแรงนั่นเอง

เพียเจท์ (Piaget, 1951) โค้ศึกษาพัฒนาการทางจรรยาของเด็ก และแสดง ให้เห็นถึงความแตกต่างของแนวความคิดทางจรรยา จากระยะที่มีวุฒิภาวะน้อยไปสู่ระยะที่มีวุฒิภาวะสูงขึ้น เป็น 2 ระยะ คือ

1. ระยะที่เด็กยึดถือกฎเกณฑ์จากภายนอก (heteronomous) ซึ่งอยู่ในช่วงอายุ กอน 8 ปี เป็นระยะที่พ่อแม่ ผู้ใหญ่มีอิทธิพลคจรรยาวิพากษของ เด็กอย่างเต็มที่ เด็กจะยึดถือ

กฎเกณฑ์ตายตัว ผิดเป็นผิด ทำหน้าที่ของไคร์บ์โหม โดยไม่คำนึงถึงแรงจูงใจ หรือ เหตุแห่งการกระทำนั้น

2. ระยะที่โลกมีกฎเกณฑ์ของตัวเอง (autonomous) เป็นระยะที่จรรยาของ เด็กพัฒนาขึ้นสู่ระดับที่คิดเป็นของตนเอง เด็กจะมีจรรยาวิพากษ์ในลักษณะที่คำนึงถึงความยุติธรรม และพิจารณาถึง เหตุและผลของการกระทำด้วย

เพียเจท์ โคลเสนอแนวคิดที่ว่า การที่โลกเปลี่ยนการรับรู้กฎเกณฑ์ที่ตายตัว (absolutism) จากผู้ที่มีพลังภายนอก เป็นกฎเกณฑ์ของตัวเองที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้อื่น (relativism)

เนื่องจากพัฒนาการทางสติปัญญา อายุและการมีความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน

ทั้งโลกดาวข้างต้นแล้วว่าในการวิจัยครั้งนี้ ได้ให้เด็กวัยรุ่นตัดสินใจตัดสินพฤติกรรมความสัมพันธ์ทางเพศระดับต่าง ๆ จากบุคคลสมมุติที่สนใจในสถานการณ์ต่าง ๆ แบ่งเป็นบุคคลสมมุติทั้งชายและหญิง 5 ประเภท ทยอยกันคือ

1. นักเรียนชายกับนักเรียนหญิง หมายถึง นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาและอยู่ในเครื่องแบบนักเรียน

2. ชายหนุ่มกับหญิงสาว หมายถึง ผู้ชายและผู้หญิงที่เป็นโสด เป็นหนุ่มหรือเป็นสาว และประกอบอาชีพแล้ว

3. ชายที่แต่งงานแล้วกับหญิงสาว หมายถึง ผู้ชายที่แต่งงานแล้วยังอยู่กินกับภรรยา กับผู้หญิงที่เป็นโสด เป็นสาว ประกอบอาชีพแล้ว

4. ชายหนุ่มกับหญิงที่แต่งงานแล้ว หมายถึง ผู้ชายที่เป็นโสด เป็นหนุ่ม ประกอบอาชีพแล้ว กับผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว ยังอยู่กินกับสามี

5. ชายที่แต่งงานแล้วกับหญิงที่แต่งงานแล้ว หมายถึง ผู้ชายและผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว ยังอยู่กินกับภรรยาหรือสามี

ปัจจัยที่มีผลต่อจริยธรรม

ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อจรรยาวิพากษ์หรือจริยธรรมของบุคคลมีดังนี้

1. อายุ และ ระดับเชาวน์ปัญญา

เพียเจท์ (Piaget, 1960) พบว่า การตัดสินใจพฤติกรรมของ เด็กอายุต่ำกว่า 9 ขวบ จะไม่คำนึงถึงสาเหตุ เหตุผล หรือ ผลที่ตามมา ยึดกฎเกณฑ์ตายตัว เหตุที่เป็นเช่นนั้น เพียเจท์เชื่อว่า

เป็นเพราะขอบเขตจำกัดทางเรขาคณิตของเด็กในวัยนี้ เมื่อเด็กอายุมากขึ้นจะมองสมการทาง
ต่าง ๆ ทางขึ้น มีเหตุผล และแนวการตัดสินใจพฤติกรรมจากจรรยาของตัวเอง

โคลเบอร์ก (Kohlberg, 1969) ศึกษาเด็กในวัยต่าง ๆ คือ 7, 10, 13, 16 ขวบ
พบว่า ขั้นตอนการพัฒนาทางจรรยา 3 ระดับ คือ 1) ระดับเริ่มมีจรรยา (Preconventional level)
2) ระดับมีจรรยาตามสังคมและประเพณีนิยม (Conventional level)

3) ระดับที่มีจรรยาของตัวเอง (Postconventional level) พัฒนาไปตามลำดับขั้น
สัมพันธ์กับอายุที่เพิ่มขึ้น และพบว่า การพัฒนาทางจรรยาจากระดับหนึ่งไปสู่ระดับหนึ่งนั้น ขึ้นอยู่กับ
ระดับเรขาคณิต ความสัมพันธ์ระหว่างระดับเรขาคณิตกับขั้นตอนการพัฒนาทางจรรยาของเด็ก
เห็นได้ชัด เมื่อเปรียบเทียบ ขั้นตอนการพัฒนาทางจรรยา (moral Development)

ของโคลเบอร์ก กับขั้นตอนการพัฒนาทางความคิดความเข้าใจ (cognitive development)

ของเพียเจต์ (Piaget, 1951) ซึ่งมี 5 ขั้น คือ

1. ขั้นการรับรู้ร่างกายและประสาทสัมผัส (sensorimotor)
 2. ขั้นการเข้าใจสัญลักษณ์ (symbolic)
 3. ขั้นการเข้าใจแบบหยั่งรู้ (intuitive thought)
 4. ขั้นของการใช้ความคิดความเข้าใจเชิงรูปธรรม (concrete operations) และ
 5. ขั้นของการใช้ความคิดความเข้าใจเชิงนามธรรม (formal operations)
- ขั้นตอนการพัฒนาทางความคิด ความเข้าใจ

3 ขั้นแรก ยังไม่จัดอยู่ในขั้นตอนการพัฒนาทางจรรยาขั้นใดของโคลเบอร์ก ซึ่งเด็กในระดับนี้จึงมีความคิด
และจรรยาในลักษณะที่ตัวเอง เป็นศูนย์กลาง ไม่รับรู้ความคิดเห็นของผู้อื่น เมื่อเด็กมีความคิด
ความเข้าใจเชิงรูปธรรมได้ จัดอยู่ในขั้นที่เริ่มมีจรรยาของโคลเบอร์ก ซึ่งอยู่ในช่วงอายุประมาณ
7-11 ปี เด็กจะเริ่มมีจรรยาวิพากษ์ในลักษณะที่เชื่อฟังผู้ใหญ่ผู้มีอำนาจเหนือกว่า และพัฒนาขั้น
ตามลำดับเมื่ออายุและเรขาคณิตเพิ่มขึ้น เกยูร รัตนสาขา (2516) พบว่า จรรยาวิพากษ์
ของเด็กอายุ 9-12 ปี แตกต่างจากเด็กอายุ 13-16 ปี อย่างมีนัยสำคัญหลายด้าน อาจสรุปได้ว่า
การที่อายุและระดับเรขาคณิตมีความสัมพันธ์กับจรรยาวิพากษ์ของเด็กนี้ เนื่องจากกรรมวิธีประสบการณ์
เพิ่มขึ้นนั่นเอง

2. สิ่งแวดล้อม ในที่นี้หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างในสังคมของเด็ก โลกแก่ บิดามารดา การอบรมเลี้ยงดู ฐานะเศรษฐกิจและสังคม ชาติของบิดามารดา การเปลี่ยนแปลงสภาพสังคม เป็นต้น

โฟเดอร์ (Foder, 1969) ศึกษาจรรยาวิพากษ์ของเด็กวัยรุ่นในโรงเรียนมัธยมศึกษา พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แต่เมื่อแยกเปรียบเทียบตามการศึกษาของมารดา กลุ่มที่จับกับไปจบการศึกษาชั้นมัธยม ปรากฏว่า จรรยาวิพากษ์ของเด็ก 2 กลุ่มนี้ ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

โฮลสไตน์ (Holstein, 1970) ศึกษาความสอดคล้องทางจรรยาวิพากษ์ระหว่างพ่อแม่กับเด็ก พบว่า จรรยาวิพากษ์ของแม่สัมพันธ์กับจรรยาวิพากษ์ของเด็กมากกว่าพ่อ พ่อแม่ที่มีความสัมพันธ์ที่อบอุ่น จะมีพัฒนาการทางจรรยาวิพากษ์สัมพันธ์กันด้วย

โฟเดอร์ (Foder, 1971) ศึกษาเรื่องการต่อต้านอิทธิพลของสังคมที่มีต่อพัฒนาการทางจรรยาในเด็กวัยรุ่น พบว่า เด็กที่พ่อแม่เลี้ยงดูอย่างใกล้ชิดมีความมั่นคง แน่นหนา ในการรักษานิเทศกรรม และมีพัฒนาการทางจรรยาดีกว่า เด็กที่ถูกเลี้ยงดูแบบเข้มงวดควบคุม

ดอลเจอร์ และจินานเดส (Dolger and Ginandes, 1946) พบว่าโดยทั่ว ๆ ไปแล้ว เด็กในระดัฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคมต่ำกว่า จะมีจรรยาวิพากษ์ในลักษณะที่เชื่อฟังผู้ใหญ่มากกว่า และเสนอวิธีการลงโทษพฤติกรรมที่ผิดรุนแรงกว่า เด็กที่อยู่ในระดัฐานะทางเศรษฐกิจสูงกว่า

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับค่านิยมเชิงจรรยา

ผลการวิจัยในประเทศ

กัสกิน (Guskin, 1964) ศึกษาเรื่องการเปลี่ยนแปลงค่านิยมของนักศึกษาไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงค่านิยมของนักศึกษาในสถานอาชีพ การศึกษาการนี้ค้นกับเพื่อนต่างเพศ การแต่งงาน ครอบครั้ว เขาทำการศึกษาแก่นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นิสิตมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ และนักศึกษาจากวิทยาลัยครู 5 แห่ง รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 2,878 คน แบ่งเป็นชาย 1,324 คน หญิง 1,554 คน ผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมความสัมพันธ์ทางเพศพบว่า ในเรื่อง การเลือกคูครองนักศึกษาเกือบทุกคนรู้สึกว่าการมีโอกาศเลือกคูครองของตนในอนาคต แต่ยังมีนักศึกษาอีกจำนวนไม่น้อยที่ยังต้องการคำแนะนำและการยอมรับของพ่อแม่ ในเรื่องการนัดพบ นักศึกษามีความรู้สึกขัดแย้งกับกฎเกณฑ์ของสังคม ไม่นั่นใจว่าตนเอง

จะสนิทสนมกับเพศตรงข้ามในลักษณะหรือรูปแบบใด (เช่น นักรักเป็นกลุ่ม หรือไปกับเพื่อน กับญาติ หรือไปกับคนเดียว เป็นต้น) อย่างไรก็ตามนักศึกษาส่วนมากรู้สึกว่าการคบกับเพื่อนต่างเพศเป็นเรื่องที่สมควรทำ และบางคนก็คบกับเพื่อนต่างเพศหลายคนทีเดียว หรือใครสักคนที่เคยใจจะไปคบ นักศึกษาส่วนมากไม่เสียดายที่จะไปคบกับเพื่อนต่างเพศตามลำพัง ยกเว้นในกรณีที่มี 2 ฝ่าย รักกันและเป็นที่รู้จักกันอยู่แล้ว สิ่งที่นาสนใจในงานวิจัยเรื่องนี้คือ นักศึกษาทั้งชายและหญิง โดยเฉพาะนักศึกษาวิทยาลัยครู รู้สึกว่า ไม่ควรจสนิทสนมกับเพื่อนต่างเพศ หรือถนัดคบกันถนัดกันแบบไทย ๆ ถนัดคบกันไกลเบ้อคนทั้ง 2 ไกลกันแล้วหรือชอบกันแต่อยู่ในสายตาของพ่อแม่ ในเรื่องนี้กับนักศึกษาวิทยาลัยครูหญิงที่มีความคิดเช่นนั้น ร้อยละ 26.3 (409 คน) และนักศึกษาวิทยาลัยครูชายร้อยละ 23.1 (306 คน) สำหรับความนึกเห็นของนักศึกษาวิทยาลัยครูในต่างจังหวัด พบว่า นักศึกษาเกือบทั้งหมดที่เดียวที่ต้องการเลือกคู่ครองคนเดียว มีเพียงร้อยละ 2 เท่านั้น ที่ต้องการให้พ่อแม่เลือกคู่ครองให้ นอกจากขอคนพบดังกล่าวแล้ว ในการวิจัยครั้งนี้ยังพบว่า นักศึกษาวิทยาลัยครูอิสระในการเลือกคู่ครองมากกว่านักศึกษากลุ่มอื่น ๆ มีนักศึกษาหญิงและนักศึกษารายจำนวนไม่น้อยที่เห็นว่า จะนัดเขียนต่างเพศถนัดรักกัน ๆ นั้น และเมื่อพิจารณาโดยรวม ๆ พบว่า นักศึกษาหญิงโดยทั่วไปจะออกไปข้างนอกกับเพื่อนต่างเพศ ถนัดกันออกไปคนเดียวหรือไปกับเป็นกลุ่ม ๆ ส่วนนักศึกษารายจะออกไปข้างนอกคนเดียวถนัดรักเพื่อนสาวคนนั้น และยังมีนักศึกษารายอีกบางส่วนที่ให้ความเห็นว่า จะออกไปข้างนอกกับเพื่อนต่างเพศตามบ้านไปคนเดียว จากผลการวิจัยในเรื่องการนัดพบกับเพื่อนต่างเพศนี้ จะเห็นได้ว่า นักศึกษารายและนักศึกษาหญิงมีกานนิยมแตกต่างกันไป นักศึกษามหาวิทยาลัยนิยมคบกันที่แตกต่างจากนักศึกษาวิทยาลัยครูชายเช่นกัน ทั้งนี้ขอเสนอแนะคือ ในการนัดพบกับเพื่อนต่างเพศ นักศึกษาวิทยาลัยครูควรมองว่า ไม่ควรจสนิทสนมกับเพื่อนคนหนึ่ง รองลงมาควรมองจสนิทสนมที่คิดจะแต่งงานคอบโดยนักศึกษารายในวิทยาลัยครูนี้แล้ว โนมที่จะคบกันในลักษณะดังกล่าวมากกว่านักศึกษาราย โนมมหาวิทยาลัย นอกจากนั้นนักศึกษามหาวิทยาลัยยังมีความเห็นว่า ถนัดคบกันแบบไปไม่ราบวันก็สามารถเปลี่ยนคู่ได้ สำหรับสถานที่ที่ต้องการจสนิทสนมกับเพื่อนต่างเพศ ทั้งนักศึกษารายและนักศึกษาหญิงส่วนมากเลือกที่จะนัดพบกับที่มาน โดยอยู่ในสายตาของพ่อแม่ แต่ยังมีนักศึกษาหญิงและนักศึกษารายที่มีความคิดเห็นขัดแย้งกันอยู่ คือ นักศึกษาหญิงบางส่วนตอบว่า ไม่ชอบเป็นค บางส่วนตอบว่าไม่คบใครและต้องการคบที่วิทยาลัยครูหรือมหาวิทยาลัย เพราะเป็นสถานที่ที่ดีที่สุดในกรณีนี้

มีความแปลกกันเนื่องจากเป็นกลุ่ม ๆ ในชั้นมัธยมศึกษาตอนหรือโรงภาพยนตร์ ในช่วงกลางวัน หรือกลางคืน ส่วนนักศึกษารายการวิทยุทั้งที่วิทยาลัยและในที่สาธารณะ ซึ่งเป็นสถานที่ที่นักศึกษาหญิง ไปชม

กิเรก ศรีสุโข (1964) ศึกษาเรื่องการรับรู้ความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง ของนักศึกษามหาวิทยาลัย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้ของนักศึกษาในเรื่องเพศ ความรัก การรักชม เพื่อนชายหรือเพื่อนหญิงและการแต่งงาน รวมทั้งเปรียบเทียบระหว่างการรับรู้ของนักศึกษาชาย และนักศึกษาหญิงในเรื่องดังกล่าว กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 290 คน เป็นชาย 148 คน หญิง 142 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม 3 ประเภท คือ แบบสอบถามชนิดมาตรวัดโดยอาศัยการจำแนกความหมายของคำ

(Semantic Differential Scale) แบบสอบถามแบบให้เลือกคำตอบ (Multiple choices)

และแบบสอบถามแบบปลายเปิด ผลการวิจัยพบว่า ทั้งนักศึกษารายและนักศึกษาหญิงมีการรับรู้ในทาง ที่ดีเกี่ยวกับเรื่องเพศ การรักชม เพื่อนชายหรือเพื่อนหญิงความรักและการแต่งงาน โดยที่นักศึกษาราย รับรู้ในทางที่ดีกว่านักศึกษาหญิงในเรื่องเพศและการรักชม

กัญญา แสงสุภาภิต (2509) ศึกษาเปรียบเทียบค่านิยมเกี่ยวกับการแต่งงานและ การสมัครใจระหว่างผู้ใหญ่และหนุ่มสาวที่มีการศึกษาสูง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาค่านิยม 9 ประเภท คือ ความรัก การขบขันสนุกสนาน การปฏิบัติของหนุ่มสาว การเลือกคู่ครอง การเห็น การแต่งงาน การครองเรือน การมีบุตรและการยอมรับเลี้ยงดู ผลการวิจัยพบว่าทั้งกลุ่มผู้ใหญ่และกลุ่มหนุ่มสาว มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การขบขันสนุกสนานระหว่างชายและหญิง เป็นสิ่งสำคัญในการเลือกคู่ และมีความปรารถนาจะเลือกคู่ครองของตนเอง ผู้ชายมีความปรารถนาที่จะมีคู่ครองมากกว่า 1 คน แต่ไม่ปรารถนาที่จะให้ผู้หญิงมีคู่ครองมากกว่า 1 คน ส่วนในเรื่องที่ชายหญิงจะไปไหนมาไหนด้วยกัน สองต่อสองโดยเฉพาะในเวลาค่ำคืน กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม เห็นว่าเป็นการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสม ในกรณีของความรัก จับมือถือแขนกันเป็นสิ่งที่พึงกระทำได้ แต่ไม่ควรกอดจูบกัน ในเรื่องการแต่งงาน และการมีอนุภรรยา ผู้หญิงมีความรังเกียจผู้ชายที่มีอนุภรรยาอย่างรุนแรง แต่ผู้ชายไม่เห็นแนวโน้มที่จะรังเกียจในเรื่องนี้

ก่อนแต่งงาน (ตามเฉพาะนักศึกษาชาย) นักศึกษาปริญญาตรีหนึ่ง (ร้อยละ 49.35) เห็นว่า
 คำนึงถึงกลาวยังไร้ใบและควรปฏิบัติอยู่ แต่มีนักศึกษาชายจำนวนไม่น้อย (ร้อยละ 40.69)
 ที่เห็นว่าไม่จำเป็นของปฏิบัติ แต่มีนักศึกษาชายอีกบางส่วน (ร้อยละ 9.52) เห็นว่าค่านิยม
 นัยสำคัญแล้ว ส่วนที่รทศนจะเกี่ยวกับการแต่งงานกับหญิงที่ไม่บริสุทธิ์มากจน (ตามเฉพาะนักศึกษาชาย)
 เห็นว่านักศึกษาชายจำนวนมากทีเดียว (ร้อยละ 69.26) ไม่ถือสาในเรื่องนี้ แต่มีนักศึกษาอีก
 บางส่วน (ร้อยละ 22.94) ถือสาเรื่องนี้ นอกจากนี้มีนักศึกษาชายอีกเล็กน้อย (ร้อยละ 7.79)
 ถือสาแล้วแต่กรณี และสำหรับรทศนจะเกี่ยวกับการหย่ามีความสัมพันธ์ทางเพศก่อนแต่งงาน
 เห็นว่า นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีค่านิยมแตกต่างกันมาก โดยที่นักศึกษาหญิงส่วนใหญ่
 (ร้อยละ 83.33) เห็นว่า "ไม่ควรปฏิบัติเลย" ในขณะที่นักศึกษาชายจำนวนน้อยกว่านักศึกษาหญิง
 หนึ่งที่เดียว (ร้อยละ 39.83) ที่เห็นว่า "ไม่ควรปฏิบัติเลย" ส่วนนักศึกษาที่เห็นรทศนว่า
 "ควรปฏิบัติ" นั้นมีนักศึกษาชายร้อยละ 25.54 แต่มีนักศึกษาหญิงที่มีรทศนเช่นนั้นเพียงเล็กน้อย
 เท่านั้น (ร้อยละ 3.79) อย่างไรก็ตามยังมีนักศึกษาที่เห็นว่า "ควรบาง" โดยมีนักศึกษาชายและ
 นักศึกษาหญิงร้อยละ 32.90 และร้อยละ 11.36 ตามลำดับ กล่าวโดยสรุปแล้วนักศึกษาทั้งชาย
 และหญิงต่างยังคงมีค่านิยมแบบเดิมของไทยอยู่ถึงแม้นักศึกษาชายจะเห็นพ้องกับค่านิยมตามวัฒนธรรม
 ตะวันตกในบางเรื่อง

วันที่ วิเศษสังข์ (2518) ศึกษาจรรยาวิพากษ์ของ เด็กวัยรุ่น ในกรุงเทพมหานคร
 เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาจรรยาวิพากษ์ของ เด็กวัยรุ่น
 ในกรุงเทพมหานครตามตัวแปร เพศของกลุ่มตัวอย่าง ลักษณะของสถานการณ์ เพศ และฐานะ
 ของผู้กระทำพฤติกรรม บนในแต่ละสถานการณ์ กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชายหญิง
 ที่มีอายุระหว่าง 13 ถึง 18 ปี กำลังศึกษาในระดับชั้น ม.ศ.1 ถึง ม.ศ.5 ปีการศึกษา 2517
 จำนวน 418 คน เป็นชาย 212 คน และหญิง 206 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถาม
 ประเด็นค่า 5 ระดับ จำนวน 90 ข้อ โดยสร้างในรูปของสถานการณ์ของพฤติกรรมความสัมพันธ์
 ระหว่างชายหญิง 16 สถานการณ์ ผลการวิจัย พบว่า เด็กวัยรุ่นชายและหญิงมีจรรยาวิพากษ์แตกต่างกัน
 ทั้ง 16 สถานการณ์ โดยที่ 16 สถานการณ์ วัยรุ่นชายมีจรรยาวิพากษ์สูงกว่าวัยรุ่นหญิง ส่วนอีก
 2 สถานการณ์ คือ ชายหญิงรักกัน ไม่ถูกเนื้อของตัวกันและชายหญิงนี้พบกันอย่างเปิดเผยนั้น วัยรุ่นหญิง
 มีจรรยาวิพากษ์ก่อเรื่องทั้งสองนี้สูงกว่าวัยรุ่นชายในเรื่อง เพศของผู้กระทำพฤติกรรมนั้น เด็กวัยรุ่น

มีจรรยาวิพากษ์ภาพลักษณ์ของชายที่ถูกมองมากกว่าพฤติกรรมของหญิงในทุก ๆ สถานการณ์ ส่วนในเรื่องฐานะของบุรุษตัวผู้ยังมีจรรยาวิพากษ์ภาพลักษณ์ของชายหญิงบุรุษกระทำพฤติกรรมทาง ๆ แตกต่างกันไป โดยมีจรรยาวิพากษ์ภาพลักษณ์ของชายหญิงที่ฐานะทาง ๆ ว่าถูกต้อง เวียงตามลำดับ จากมากไปน้อยดังนี้ ชายหนุ่มกับหญิงสาว มักเห็นชายแต่งงานแล้วกับหญิงสาว ชายหนุ่มกับ หญิงแต่งงานแล้ว ชายแต่งงานแล้วกับหญิงแต่งงานแล้ว นอกจากนั้น เด็กวัยรุ่นยังมีจรรยาวิพากษ์ คอพฤติกรรมชายหญิงที่กระทำถูกเนื้อตาของตัวกัน ในที่ลับตาคนว่าถูกมองมากกว่าพฤติกรรมในลักษณะ เกี่ยวกับที่เกิดขึ้นในที่สาธารณะ แต่มีจรรยาวิพากษ์ภาพลักษณ์ของชายหญิงที่ปะทะกันในที่เปิดเผยว่า ถูกมองมากกว่ากันพบกันในที่ลับตาคน

สำหรับงานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมความสัมพันธ์ทางเพศนั้น มีการศึกษาที่สะท้อนให้เห็นกันอยู่ในวัฒนธรรมตะวันตกอย่างเด่นชัด

หลิว (Liu, 1950) ศึกษาเปรียบเทียบจรรยาวิพากษ์ของ เด็กจีนอเมริกัน และเด็กอเมริกันแท้ พบว่า เด็กจีน-อเมริกัน ไม่เพียงแต่จะแสดงถึงความเคารพในผู้ใหญ่มากกว่า เด็กอเมริกันเท่านั้น ยังแสดงถึงความวิพากษ์ทางจรรยาวิพากษ์สูงกว่าด้วย ซึ่งทั้งหมดนี้เพราะ เด็กเหล่านี้ยอมอยู่ใต้อาณาของผู้ใหญ่อย่างราบคาบ แต่เป็นเพราะความผูกพันใกล้ชิด และการกำหนด บทบาทที่ถูกมองให้เด็กในครอบครัว ให้อิสระเต็มที่ที่จะรับผิดชอบ และตัดสินใจกระทำจากเหตุ หรือความตั้งใจ

เรตซิง และจินซุก (Reetz and Jin-Sook, 1963)

พบว่า การปฏิบัติในเกาหลีใต้ มีผลต่อจรรยาวิพากษ์ของนักศึกษาในสมัยก่อนมีการปฏิบัติ ต่างจาก นักศึกษาปัจจุบันอย่างมีนัยสำคัญ (ซึ่งช่วงเวลาต่างกันเพียง 4 ปี ผลการวิจัยในอดีต ปี 1958 และปัจจุบัน ปี 1962) ในเรื่องศาสนา และเศรษฐกิจ นักศึกษาประเมินค่าพฤติกรรมที่ผิด ทางทางเศรษฐกิจ นิดสูงขึ้นไป และประเมินค่าพฤติกรรมที่ผิดทางทางศาสนา นิดน้อยลง

Jimenez (1975) ศึกษาเรื่องกามนิยายใหม่เกี่ยวกับเรื่องเพศของ คน

หนุ่มสาวเขาให้ข้อเสนอนี้จากผลการวิจัยของเขาว่าคนหนุ่มสาวจะมอง เรื่องเพศในกามนิยายมากกว่าจะมองว่าเป็นเรื่องไม่กาม ทุกวันนี้ความสนใจเรื่องเพศไม่มีการควบคุมและให้ความสำคัญ เรื่องน้อยลง กามนิยายใหม่ อาจยอมรับพลังทางเพศในเชิงสร้างสรรค์ สามารถเชื่อมโยงให้เกิด

ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ในทางที่ส่งผลกระทบต่อความรู้สึก

รอย (Roy, 1977) ศึกษาเรื่องพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น โดยรวบรวมข้อมูลระหว่างปี 1930-1970 ผลการวิจัยพบข้อสรุปใหญ่ ๆ 3 ประการ คือ

1. วัยรุ่นตอนปลาย (ระดับวิทยาลัย) ที่มีประสบการณ์ทางเพศในปัจจุบันมีจำนวนมากกว่าวัยรุ่นสมัยก่อน
2. การที่ผู้หญิงมีความสัมพันธ์ทางเพศก่อนแต่งงาน มีจำนวนเพิ่มขึ้นมากกว่าผู้ชาย
3. วัยรุ่นตอนต้นทั้งชายและหญิงมีแนวโน้มที่จะมีประสบการณ์ทางเพศเร็วขึ้นกว่าเดkadon

กอเจลลีและกอเจลลี (D'Augelli and D'Augelli, 1977)

ศึกษาเรื่องการใช้เหตุผลเชิงจรรยาเกี่ยวกับการมีความสัมพันธ์ทางเพศก่อนแต่งงาน

เขาเสนอแนะในงานวิจัยครั้งนี้ว่า พฤติกรรมทางเพศเป็นพฤติกรรมที่กระทำโดยอาศัยการตัดสินใจซึ่งขึ้นอยู่กับการใช้เหตุผลเชิงจรรยาของคน ๆ นั้น (ในการวิจัยเรื่องนี้ผู้วิจัยได้ใช้ทฤษฎีธรรมาการเชิงจรรยาของโกลเบอร์ก (1969, 1976) เป็นแนวทางในการทำความเข้าใจกระบวนการใช้เหตุผลเชิงจรรยา) นอกจากนั้นงานวิจัยนี้ยังได้พิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการให้เหตุผลเชิงจรรยาตามมาตรฐานและปรัชญาเกี่ยวกับเรื่องเพศ ตลอดจนความรู้สึกลึกซึ้งของชีวิต และพฤติกรรมทางเพศ ผู้วิจัยยังได้เสนอแนะอีกว่าความสัมพันธ์ทางเพศเป็นเรื่องที่จะต้องตัดสินใจโดยคำนึงถึงความสัมพันธ์ของทั้ง 2 ฝ่าย ว่าคงการให้คำเน้นไปอย่างไรอีกคง

แอลเซท (Alzate, 1978) ศึกษาเรื่องพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษา

มหาวิทยาลัยโคลัมเบีย โดยทำการศึกษากับนักศึกษาหญิง จำนวน 113 คน ผลการศึกษพบว่า นักศึกษาจำนวนมากที่เดียว (ร้อยละ 68) ที่สำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง และนักศึกษา (ร้อยละ 33.6) มีความสัมพันธ์ทางเพศก่อนแต่งงาน นอกจากนั้นนักศึกษาที่เคยรวมเพศแล้ว ยังเคยใช้วิธียาระหว่างร่วมเพศอีกด้วย นักศึกษาเกือบทั้งหมด (ร้อยละ 96.5) เคยอ่านหนังสือปกขาวและในจำนวนนี้ ร้อยละ 40.4 มีอารมณ์ทางเพศเพราะอ่านหนังสือเหล่านี้ นักศึกษาร้อยละ 11.4 เคยทำแท้ง เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมพบว่า นักศึกษารายและนักศึกษานึ่งมหาวิทยาลัยแห่งนี้มีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน (เปรียบเทียบข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้กับข้อมูลที่ได้จากนักศึกษาระยะเดียวกัน เมื่อปี 1977)

เฟลเลกรินี (Fellegrini, 1978) ศึกษาเรื่องการวิจัยของชายหญิง
เกี่ยวกับความพึงพอใจใหญ่สักรักใคร่หลงใหล เขาก็ศึกษากับนักศึกษาวิทยาลัยที่เนบราสก้า
เป็นนักศึกษาราย 450 คน นักศึกษาหญิง 450 คน โดยให้ทำก็กระทำการเกี่ยวกับความ
พึงพอใจใหญ่สักรักใคร่หลงใหลในบุคคลที่อยากจะแต่งงานคิดว่า จะเกิดขึ้นอย่างไร
ใน 3 กรณี ดังนี้

1. จะเกิดกับผู้ชายใฝ่กายกว่าผู้หญิง
2. จะเกิดกับผู้หญิงใฝ่กายกว่าผู้ชาย
3. จะเกิดกับทั้งผู้ชายและผู้หญิง ใฝ่กายพอ ๆ กัน

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาทั้งชายและหญิงส่วนใหญ่ตัดสินว่า จะเกิดกับทั้งชาย
และหญิง ใฝ่กายพอ ๆ กัน รองลงมา นักศึกษาหญิง เห็นว่าจะเกิดกับผู้หญิง ใฝ่กายกว่า แต่อย่างไร
ก็ดีในกลุ่มนักศึกษารายด้วยกัน มีความคิดเห็นที่ขัดแย้งกันอย่างมากในเรื่องที่ว่า จะเกิดความรัก
ถึงกล่าวกับผู้หญิง ใฝ่กายกว่าผู้ชายหรือจะเกิดกับผู้ชาย ใฝ่กายกว่าผู้หญิง

เฟมี (Femi, 1979) ศึกษาเรื่องพฤติกรรมทางเพศระหว่างนักศึกษามหาวิทยาลัย
ในไนจีเรีย เขาก็ศึกษากับนักศึกษามหาวิทยาลัยไนจีเรีย จำนวน 729 คน โดยใช้แบบสอบถาม
ส่งทางไปรษณีย์ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่เห็นว่า การอยู่กินด้วยกันโดยไม่แต่งงาน
เป็นเรื่องธรรมดา มีนักศึกษาคู่เดียวที่ประสบการณารวมเพศครั้งแรกระหว่างอายุ 22-27 ปี
จำนวนร้อยละ 48 นักศึกษาเกือบทั้งหมดรู้จักสิ่งที่เรียกว่า กามนิเวศ แต่ยังไม่ได้นำไปใช้อย่างจริงจัง
นอกจากนั้นนักศึกษายัง เห็นว่าพฤติกรรมทางเพศต่อไปนี้เป็นเรื่องผิดก็คือ ใฝ่ปากกับอวัยวะเพศ
รักร่วมเพศระหว่างผู้ชายกับผู้ชาย และระหว่างผู้หญิงกับผู้หญิง

จอห์นและยัง (John and Young, 1979) ศึกษาเรื่องพฤติกรรม
ทางเพศของวัยรุ่นในต่าง 30 ปี ที่นานมา โดยทำการรวบรวมข้อมูลใหม่และนำมาอภิปราย
ถึงวิธีการรวบรวมและวิธีวิเคราะห์ข้อมูล รวมทั้งเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป ผลการ
รวบรวมข้อมูลพบว่า พฤติกรรมทางเพศในวัย 30 ปี ที่นานมาของวัยรุ่นมีดังนี้

1. การนัดพบ
2. การจูบ

3. การเล่าโลมทางเพศ
4. การสำเร็จความใคร่คนเดียว
5. การมีความสัมพันธ์ทางเพศก่อนแต่งงาน
6. รักร่วมเพศ
7. การคุมกำเนิด

จากผลการวิจัยในประเทศและต่างประเทศจะเห็นได้ว่าค่านิยมความสัมพันธ์ทางเพศ มีความเปลี่ยนแปลง ไปในทางที่จะยอมรับพฤติกรรมความสัมพันธ์ทางเพศมากยิ่งขึ้น สำหรับในสังคมไทยถึงแม้ว่าผู้เรียนนิสิตนักศึกษาจะยังคงมีค่านิยมแบบเก่าในบางเรื่อง แต่ก็มีแนวโน้มที่จะรับค่านิยมใหม่ตามแบบวัฒนธรรมตะวันตกมากขึ้น (เปรียบเทียบนับตั้งแต่ผลการวิจัยในปี 2507 จนถึงในปี 2518) จึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจที่ศึกษาคุณค่าค่านิยมใหม่หรือผู้เรียนในปัจจุบันมีจรรยาวิพากษ์ในเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างชายหญิง ไปถึงระดับใดแล้ว สังคมไทยควรจะต้องปรับปรุงแก้ไข ทาทางป้องกันหรือจะยอมรับสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไปนั้น

ในการวิจัยครั้งนี้ยังได้พิจารณาตัวแปรต่าง ๆ ที่น่าจะมีผลต่อจรรยาวิพากษ์ของผู้เรียน ได้แก่ เพศ ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และอาชีพของบิดามารดา

ในค่านิยมแบบ เพศ โฉมผลงานวิจัยหลายเรื่อง (ถึงได้กล่าวถึงมาแล้วในปัจจุบันที่มีผลต่อจริยธรรม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับค่านิยมเชิงจริยธรรม) ที่พบว่า

ผู้ชายและผู้หญิงมีค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมความสัมพันธ์ทางเพศแตกต่างกัน โดยที่ผู้ชายมีค่านิยมในเรื่องดังกล่าวในทางที่ดีกว่าผู้หญิง ถึงแม้จะมีผลการวิจัยยืนยันเช่นนั้นก็ตาม แต่ด้วยเหตุที่สภาพของสังคมไทยปัจจุบันเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว จึงทำให้ผู้วิจัยของการศึกษาค่านิยมของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงจะเปลี่ยนแปลงอย่างไรบ้าง ยังแตกต่างกันอยู่หรือไม่ ถ้าแตกต่างกันจะแตกต่างกันมากน้อยแค่ไหน หรือแตกต่างกันในเรื่องใด โดยเฉพาะในการวิจัยครั้งนี้ นักเรียนชายและนักเรียนหญิงทั้งสองแสดงจรรยาวิพากษ์ต่อพฤติกรรมของบุคคลสมมุติประเภทต่าง ๆ ในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน เนื่องจากผลการวิจัย (ถึงได้กล่าวแล้ว) ได้ยืนยันว่าผู้ชายมีค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมความสัมพันธ์ทางเพศในทางที่ดีกว่าผู้หญิง ดังนั้นจึงตั้งสมมุติฐานในการวิจัยข้อที่ 1 ว่า นักเรียนชายมีจรรยาวิพากษ์เกี่ยวกับพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงดีกว่านักเรียนหญิง

ในทัศนความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ ซึ่งหมายถึงนักเรียนที่ยังไม่มีคู่วัยรุ่น นักเรียนที่
 คู่วัยรุ่นแล้ว บุคคลเหล่านี้จะมีประสบการณ์ทางเพศสัมพันธ์แตกต่างกันและมีจรรยาวิพากษ์ในเรื่อง
 คติคุณแตกต่างกันไปโดย ทั้งงานผลการวิจัยของกัสกิน (1964) ที่พบว่า นักศึกษาบางส่วนตอบว่า
 ไม่ควรมีการมีเพศสัมพันธ์ต่างเพศ บางส่วนตอบว่ามีการมีเพศสัมพันธ์ได้โดยมีเพื่อนไปคอย บางส่วน
 ตอบว่ามีการมีเพศสัมพันธ์ตามคำสั่งจากคนทั้งสองรักกัน จากผลการวิจัยของกัสกินนี้อาจกล่าวได้ว่า
 นักศึกษาที่ตอบว่าไม่ควรมีการมีเพศสัมพันธ์นั้นอาจเป็นนักศึกษาที่มีคู่วัยรุ่นแล้วก็เป็นได้ ทั้งนี้จากเหตุผลดังกล่าว
 จึงตั้งสมมุติฐานในการวิจัยข้อที่ 2 ว่า นักเรียนที่มีความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศแตกต่างกันมีจรรยา
 วิพากษ์เกี่ยวกับพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงแตกต่างกัน

ในกรณีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งแสดงถึงเรขาคณิตของนักเรียนนั้น จะเห็นได้ว่า
 จากการศึกษาของเพียเจท์ และโคลเบอร์กที่กล่าวว่าเด็กจะมีจรรยาวิพากษ์ในลักษณะที่พัฒนาขึ้น
 เมื่ออายุและเขาวงกตปัญหาเพิ่มขึ้น ซึ่ง เกยูร รัตนเสถียร ที่ทำการวิจัยพบว่าจรรยาวิพากษ์ของเด็ก
 อายุ 9-12 ปี แตกต่างจากเด็กอายุ 13-16 ปี อย่างมีนัยสำคัญหลายด้าน ซึ่งจากการที่อายุ
 และระดับเขาวงกตปัญหาที่มีความสัมพันธ์กับจรรยาวิพากษ์ของเด็กนี้ เนื่องจากความมีประสบการณ์เพิ่มขึ้น
 นั่นเอง ดังนั้นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หรือมีเขาวงกตปัญหาคงกันน่าจะมีความจรรยาวิพากษ์
 คงกัน ในการวิจัยครั้งนี้จึงตั้งสมมุติฐานข้อที่ 3 ว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน
 มีจรรยาวิพากษ์เกี่ยวกับพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงแตกต่างกัน

ในกรณีทัศนคติของนิคมารค ซึ่งยังไม่มียุทธศาสตร์วิจัยที่เกี่ยวข้องโดยตรง แต่มีผลการวิจัย
 ที่กล่าวถึงการศึกษาของนิคมารคที่โฟเดอ (Foder, 1969) พบว่าปรากฏการณ์จรรยาวิพากษ์ของเด็ก
 วัยรุ่นแตกต่างกันไปตามการศึกษาของนิคมารค ผู้วิจัยจึงคิดว่าทัศนคติของนิคมารคซึ่งเกี่ยวข้องกับ
 การศึกษาของนิคมารคนั้น น่าจะเป็นตัวแปรตัวหนึ่ง จึงตั้งสมมุติฐานข้อที่ 4 ว่า นักเรียนที่มี
 นิคมารคประกอบทัศนคติที่ต่างกันมีจรรยาวิพากษ์เกี่ยวกับพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง
 แตกต่างกัน

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. ศึกษาจรรยาวิพากษ์ของนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง โดยพิจารณาตามลักษณะของสถานการณ์ เพศและประเภทของบุคคลสมมุติ

2. เปรียบเทียบจรรยาวิพากษ์ของนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงตามตัวแปร เพศ ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และอาชีพของบิดามารดา

3. เพื่อศึกษาว่าตัวแปรใดบ้างกล่าวข้างต้นมีผลต่อจรรยาวิพากษ์ของ เยาว์ยรุ่น สมมุติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนชายมีจรรยาวิพากษ์เกี่ยวกับพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง คือนักเรียนหญิง

2. นักเรียนที่มีความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศแตกต่างกันมีจรรยาวิพากษ์เกี่ยวกับ พฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงแตกต่างกัน

3. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีจรรยาวิพากษ์เกี่ยวกับพฤติกรรม ความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงแตกต่างกัน

4. นักเรียนที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพต่างกันมีจรรยาวิพากษ์เกี่ยวกับพฤติกรรม ความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ศึกษาเฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (เขตการศึกษา 9 10 และ 11) ที่กำลังเรียนในชั้น ม.4-ม.6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2528

2. ตัวแปรในการวิจัยครั้งนี้ คือ

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ก. เพศ ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และอาชีพของบิดามารดา

ข. เพศ และประเภทของบุคคลสมมุติ พฤติกรรมใน สถานการณ์ 8 สถานการณ์

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ จรรยาวิพากษ์ของนักเรียน

ช. ศึกษาลงเบื้องต้น

1. แบบสอบถามจรรยาวิพากษ์เกี่ยวกับพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงที่ผู้วิจัย สร้างขึ้น เป็นแบบสอบถามที่สามารถวัดจรรยาวิพากษ์ของนักเรียนได้ตรงตามความเป็นจริง

2. นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้สามารถเป็นตัวแทนของนักเรียน
ที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกันทั้งหมด

จำกัดความเฉพาะ

จรรยาวิพากษ์ หมายถึง ความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมเชิงจรรยาของนักเรียน
ในการวิจัยครั้งนี้คือ จรรยาวิพากษ์ที่นักเรียนประเมินจากพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง
ที่แบ่งบุคคลสมมุติ 5 ประเภท กระทำพฤติกรรมในสถานการณ์ต่าง ๆ 8 สถานการณ์

ลักษณะของสถานการณ์ หมายถึง สถานการณ์ 8 สถานการณ์ เรียงตามลำดับ
ความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงที่ต่างกันจากระดับที่ใด เหนือถึง ระดับที่สี่ซึ่ง โคนแก่

1. เกินจู่มือก้นในที่สาธารณะ
2. นั่งจู่มือก้นในที่สาธารณะ
3. จู่มือก้นในที่ลับตาคน
4. โฉมกอกก้นในที่ลับตาคน
5. นอนหนุนตักในส่วนสาธารณะ
6. กอดจู่มือก้นอย่างดูคึกคักในที่ลับตาคน
7. เตะโถมก้นในที่ลับตาคน
8. โคนเสี้ยก้น

บุคคลสมมุติ หมายถึงบุคคลสมมุติ 5 ประเภท คือ

1. นักเรียนชายและนักเรียนหญิง
2. ชายหนุ่มกับหญิงสาว
3. ชายที่แต่งงานแล้วกับหญิงสาว
4. ชายหนุ่มกับหญิงที่แต่งงานแล้ว
5. ชายที่แต่งงานแล้วกับหญิงที่แต่งงานแล้ว

เด็กวัยรุ่น หมายถึง นักเรียนชายและหญิงชั้นมัธยมศึกษา ที่มีอายุระหว่าง 16-18 ปี
กำลังเรียนในระดับ ม.4-ม.6 โรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตการศึกษา 9, 10 และ 11

ความสัมพันธ์กับเพศชาย เพศหญิง หมายถึง ความสัมพันธ์ 2 ลักษณะ คือ

1. ยังไม่มีคู่รัก
2. มีคู่รักแล้ว

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง นักเรียนที่มีผลการเรียนเฉลี่ยตลอดปีการศึกษา

แบ่งเป็น 2 ช่วง คือ

1. คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00-1.99
2. คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.00-ขึ้นไป

อาชีพของบิดามารดา หมายถึง การทำงานหาเลี้ยงชีพ แบ่งเป็น 3 อาชีพ คือ

1. รับราชการ
2. เกษตรกร เช่น ทำนา ทำไร่ ทำสวน
3. รับจ้าง เช่น กรรมกร ลูกจ้าง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาทางคานาจิตวิทยาสังคม
2. ทำให้ทราบถึงค่านิยมของคนรุ่นใหม่ เกี่ยวกับพฤติกรรม ทัศนคติ ความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เป็นค่านิยมของคนที่จะมีบทบาทในสังคมต่อไปในอนาคต
3. เป็นแนวทางสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้อง คือคนรุ่นเก่าทั้งหลายที่จะทำความเข้าใจเกี่ยวกับค่านิยมของคนรุ่นใหม่ ซึ่งอาจจะเป็นการช่วยลบล้างความว่างระหว่างวัยอันจะทำให้เกิดความขัดแย้งตามมาได้
4. เป็นแนวทางสำหรับผู้ที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการจัดการศึกษาทุกระดับ ในการนำข้อมูลไปประยุกต์ใช้ในการปรับปรุงหลักสูตร การสอน เช่น สอดแทรกความรู้ทางจิตวิทยาและเพศศึกษา ทั้งนี้ เพื่อเป็นการป้องกันปัญหาสังคมที่อาจจะเกิดขึ้นภายหลัง

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างและประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชายและหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4-ม.6) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2528 ของโรงเรียนมัธยมประจำจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ในการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (stratified sampling) เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างจากทุกส่วนของประชากรทั้งหมด โดยอาศัยการแบ่งกลุ่มตามเขตการศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งมี 3 เขตการศึกษาด้วยกันคือ เขต 9, 10 และ 11 ซึ่งในแต่ละเขตประกอบด้วยจังหวัดต่าง ๆ คือ

เขต 9 ได้แก่ อุดรธานี เลย สกลนคร ขอนแก่น หนองคาย

เขต 10 ได้แก่ อุดรธานี มหาสารคาม กาฬสินธุ์ ยโสธร นครพนม ร้อยเอ็ด

เขต 11 ได้แก่ นครราชสีมา ชัยภูมิ สุรินทร์ บุรีรัมย์ ศรีสะเกษ

1. ผู้วิจัยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบธรรมดา (simple random sampling) โดยการจับสลากชื่อจังหวัดตามเขตการศึกษา จังหวัดที่สุ่มได้ในแต่ละเขต คือ

เขต 9 อุดรธานี และ สกลนคร

เขต 10 อุดรธานี และ นครพนม

เขต 11 นครราชสีมา และ บุรีรัมย์

จากจังหวัดที่สุ่มได้ จะได้โรงเรียนมัธยมประจำจังหวัดซึ่งมีทั้งโรงเรียนชาย โรงเรียนหญิง และ โรงเรียนสหศึกษา รวมทั้งสิ้น 9 โรงเรียนด้วยกัน

2. ผู้วิจัยเลือกตัวอย่างประชากรโดยการสำรวจสถิติจำนวนนักเรียนในชั้นมัธยมปลาย (ม.4-ม.6) ของโรงเรียนมัธยมในเขตการศึกษา 9, 10 และ 11 จากสถิติจำนวนนักเรียน ปีการศึกษา 2528 กองแผนงาน กรมสามัญศึกษา

3. คำนวณสัดส่วนขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้เกณฑ์ 1% ของจำนวนนักเรียนในชั้นมัธยมปลายของโรงเรียนมัธยมทุกโรงในแต่ละเขตการศึกษา

4. สุ่มนักเรียนในชั้นมัธยมปลายจากทุกโรงเรียนที่ได้รับการคัดเลือกโดยใช้เกณฑ์ 5%

ผังตารางที่ 1

ตารางที่ 2 แสดงรายละเอียดเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามตัวแปร เพศ ความสัมพันธ์
กับเพื่อนต่างเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และอาชีพของบิดามารดา

เพศ		ความสัมพันธ์ กับต่างเพศ		ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		อาชีพของบิดามารดา		
ชาย	หญิง	ไม่มีคู่รัก	มีคู่รัก	1-1.99	2.00	รับราชการ	รับจ้าง	เกษตรกร
553	606	655	504	478	681	420	195	544
รวม	1,159	1,159		1,159		1,159		

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนหญิงมากกว่านักเรียนชาย นักเรียนที่ไม่มีคู่มากกว่าที่มีคู่แล้ว นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2.00 ขึ้นไป มีมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ระหว่าง 1-1.99 นอกจากนี้ นักเรียนส่วนใหญ่มีบิดามารดาประกอบอาชีพเกษตรกร รองลงก็คืออาชีพรับราชการ และรับจ้าง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ใช้วิธีการสร้างสถานการณ์ ให้นักเรียนประเมินค่าเครื่องมือจึงเป็นแบบสอบถามชนิดประเมินค่า (rating scale) 5 ระดับ ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert)

ลักษณะของแบบสอบถาม

แบบสอบถามแบ่งเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับเพศ ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และอาชีพของบิดามารดา

ตอนที่ 2 แบบสอบถามชนิดประเมินค่า 5 ระดับ จำนวน 40 ข้อ โดยให้กลุ่มตัวอย่างแสดงจรรยาวิพากษ์ของตน ด้วยการประเมินค่าพฤติกรรม ความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงของบุคคลสมมุติ 5 ประเภท ในสถานการณ์ต่าง ๆ 8 สถานการณ์ โดยเรียงลำดับจากพฤติกรรมที่ผิดวิธไปจนถึงพฤติกรรมที่ลึกซึ้งไ้แก่

1. เดินจูมมือกันในที่สาธารณะ
2. นั่งจูมมือกันในที่สาธารณะ
3. จูมมือกันในที่ลับตาคน
4. โอบกอดกันในที่ลับตาคน
5. นอนหนุนตักในส่วนสาธารณะ
6. กอดจูมกันอย่างถูกต้องในที่ลับตาคน
7. เล้าโลมกันในที่ลับตาคน
8. ใต้เสียน

สถานการณ์ที่ 6

3.1 ปรีชา (นร.ช.) กับ ปราณี (นร.ญ.)

กอดจูบกันอย่างกุกกิม ในที่ลับตาคน

- ก. ถ้าหากเป็นตัวปรีชา ท่านจะทำ
เช่นนี้หรือไม่ จะทำ
- ข. ปรีชาทำเช่นนี้ ถูกต้องเพียงใด ถูก
- ค. ปรีชาทำเช่นนี้ ท่านชอบเพียงใด ชอบ
- ง. ถ้าหากเป็นตัวปราณีท่านจะทำ
เช่นนี้หรือไม่ จะทำ
- จ. ปราณีทำเช่นนี้ ถูกต้องเพียงใด ถูก
- ฉ. ปราณีทำเช่นนี้ ท่านชอบเพียงใด ชอบ

มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

การตรวจให้คะแนน

การตรวจให้คะแนน คำตอบจากแบบสอบถามประเมินค่ามีดังนี้

- มากที่สุด 15 คะแนน
- มาก 12 คะแนน
- ปานกลาง 9 คะแนน
- น้อย 6 คะแนน
- น้อยที่สุด 3 คะแนน

เกณฑ์ในการพิจารณาจรรยาวิพากษ์

ถ้าได้คะแนนน้อยกว่า 9 ลงมา แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างยังคงยึดถือค่านิยมตามแบบ
เดิมของไทย

ถ้าได้คะแนนตั้งแต่ 9 ขึ้นไป แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างยึดถือค่านิยมตามแบบเดิม
ของไทยน้อยลง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ณ. สำนักงานสถิติแห่งชาติ
หาค่าสถิติดังต่อไปนี้

1. หาค่าสถิติเชิงบรรยายประกอบด้วยค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐาน (S.D.)
2. วิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ระหว่างกลุ่ม
โดยใช้วิธีของทูกี (Tukey)
3. ศึกษาเปรียบเทียบโดยวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว
(One-Way Analysis of Variance)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ได้กำหนดข้อถ้อยคำ และสัญลักษณ์ที่ใช้ในตารางต่าง ๆ ดังนี้

1. พฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง 3 สถานการณ์ ได้แก่

- A แทน สถานการณ์ที่ 1 : เดินจูงมือกันในที่สาธารณะ
- B แทน สถานการณ์ที่ 2 : นั่งจูงมือกันในที่สาธารณะ
- C แทน สถานการณ์ที่ 3 : จูงมือกันในที่ลับตาคน
- D แทน สถานการณ์ที่ 4 : โอบกอดกันในที่ลับตาคน
- E แทน สถานการณ์ที่ 5 : นอนหนุนตักในสวนสาธารณะ
- F แทน สถานการณ์ที่ 6 : กอดจูบกันอย่างดุ๊กคิมในที่ลับตาคน
- G แทน สถานการณ์ที่ 7 : เล้าโลมกันในที่ลับตาคน
- H แทน สถานการณ์ที่ 8 : ใกล้เคียงกัน

2. เพศและประเภทของบุคคลสมมุติในสถานการณ์ที่ 1 ถึงสถานการณ์ที่ 8

(A ถึง H)

ในแต่ละสถานการณ์จะมีพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงที่รักกัน 10 ลักษณะ แยกตามเพศและประเภทของบุคคลสมมุติ ซึ่งใช้อักษรแทนสถานการณ์ต่าง ๆ และตัวเลขแทนเพศและประเภทของบุคคลสมมุติ

ตัวอย่างเช่น สถานการณ์ที่ 1 : เดินจูงมือกันในที่สาธารณะ

1.1 ปรีชา (นร.ช.) กับ ปราณี (นร.ญ.) เดินจูงมือกันในที่สาธารณะ

ก. ถ้าท่านเป็นปรีชา ท่านจะทำเช่นนี้หรือไม่

ข. ปรีชาทำเช่นนี้ ถูกต้องเพียงใด

ค. ปรีชาทำเช่นนี้ ท่านชอบเพียงใด

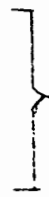
แทนด้วย A11

A แทน สถานการณ์ที่ 1

1 (ตัวแรก) แทน นร.ช. กับ นร.ญ.

1 (ตัวหลัง) แทน บุคคลสมมุติเพศชาย ซึ่งหมายถึงปรีชา

- ง. ถ้าท่านเป็นปราชญ์ ท่านจะทำเช่นนี้หรือไม่
- จ. ปราชญ์ทำเช่นนี้ ถูกต้องเพียงใด
- ฉ. ปราชญ์ทำเช่นนี้ ท่านชอบเพียงใด

แทนด้วย A₁₂
A แทนสถานการณ์ที่ 1
1 (ตัวแรก) แทน นร.ช. กับ นร.ญ.
2 (ตัวหลัง) แทน บุคคลสมมุติเพศหญิง
ซึ่งหมายถึงปราชญ์

1.2 คำรง (ช.) กับ สุกา (ญ.) เकिनจริงมือกันในที่สาธารณะ

- ก. ถ้าท่านเป็นคำรง ท่านจะทำเช่นนี้หรือไม่
- ข. คำรงทำเช่นนี้ ถูกต้องเพียงใด
- ค. คำรงทำเช่นนี้ ท่านชอบเพียงใด

แทนด้วย P₂₁
P แทนสถานการณ์ที่ 1
2 (ตัวแรก) แทน ชายหนุ่มกับหญิงสาว
1 (ตัวหลัง) แทน บุคคลสมมุติเพศชาย
ซึ่งหมายถึง คำรง

- ง. ถ้าท่านเป็นตัวสุกา ท่านจะทำเช่นนี้หรือไม่
- จ. สุกาทำเช่นนี้ ถูกต้องเพียงใด
- ฉ. สุกาทำเช่นนี้ ท่านชอบเพียงใด

แทนด้วย P₂₂
P แทนสถานการณ์ที่ 1
2 (ตัวแรก) แทน ชายหนุ่มกับหญิงสาว
2 (ตัวหลัง) แทน บุคคลสมมุติเพศหญิง
ซึ่งหมายถึงสุกา

ดังนั้นในสถานการณ์ที่ 1 ถึงสถานการณ์ที่ 6 จะมีตัวเลขและอักษรย่อ ดังนี้

ประเภทของบุคคลสมมุติ

เพศของบุคคลสมมุติ

Λ_{11}	ถึง	H ₁₁	นักเรียนชายกับนักเรียนหญิง (นศ.ช. กับ นศ.ญ.)	ชาย
Λ_{12}	ถึง	H ₁₂		หญิง
Λ_{21}	ถึง	H ₂₁	ชายหนุ่ม กับ หญิงสาว (ช. กับ ญ.)	ชาย
Λ_{22}	ถึง	H ₂₂		หญิง
Λ_{31}	ถึง	H ₃₁	ชายที่แต่งงานแล้ว กับหญิงสาว (ชค. กับ ญ.)	ชาย
Λ_{32}	ถึง	H ₃₂		หญิง
Λ_{41}	ถึง	H ₄₁	ชายหนุ่มกับหญิงที่แต่งงานแล้ว (ช. กับ ญค.)	ชาย
Λ_{42}	ถึง	H ₄₂		หญิง
Λ_{51}	ถึง	H ₅₁	ชายที่แต่งงานแล้วกับหญิงที่แต่งงานแล้ว (ชค. กับ ญค.)	ชาย
Λ_{52}	ถึง	H ₅₂		หญิง

3. ตัวแปรเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง

- V₁ แทน เพศ
- V₂ แทน ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ
- V₃ แทน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- V₄ แทน อาชีพของบิดามารดา

ผลการวิเคราะห์ ข้อมูลประกอบคำ

1. ค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ของกลุ่มตัวอย่างตามตัวแปร :- เพศ ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและอาชีพของบิดามารดา โดยพิจารณาตามเพศและประเภทของบุคคลสมมุติ ทั้งแต่สถานการณที่ 1 ถึงสถานการณที่ 8
2. ผลการเปรียบเทียบจรรยาวิพากษ์ในสถานการณที่ 1 ถึงสถานการณที่ 8 จากการกระทำของบุคคลสมมุติ 5 ประเภท เมื่อพิจารณาตามตัวแปร :- เพศความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและอาชีพของบิดามารดา
3. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนจรรยาวิพากษ์ในสถานการณที่ 1 ถึงสถานการณที่ 8 พิจารณาตามประเภทของบุคคลสมมุติ และตัวแปร :- เพศความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ และอาชีพของบิดามารดา
4. การจัดอันดับค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง พิจารณาจากสถานการณที่ 1 ถึงสถานการณที่ 8 โดยแยกตามการกระทำของบุคคลสมมุติ 5 ประเภท
5. ผลการจัดอันดับค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการกระทำของบุคคลสมมุติ 5 ประเภท โดยแยกตามสถานการณ 8 สถานการณ

การวิจัยที่ 2 : ผลของการเรียนรู้ของครูและนักเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษของภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่มีต่อความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ

บทคัดย่อ : การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการเรียนรู้ของครูและนักเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษของภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่มีต่อความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ

บทคัดย่อ : การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการเรียนรู้ของครูและนักเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษของภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่มีต่อความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ

การแปล การทดสอบ	รวม		ความสมบูรณ์					ผลสัมฤทธิ์					ความสามารถในการอ่าน					รวม			
	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	จำนวน		ค่าเฉลี่ย		
ม.ร.ศ. กิ่ง	A ₁₁	7.38	3.14	2.06	2.80	6.15	2.95	7.10	5.05	6.88	3.08	6.36	3.06	6.71	3.07	6.81	3.09	6.39	2.99	6.50	3.04
	A ₁₂	6.38	3.18	5.02	2.49	4.98	2.60	6.25	2.99	5.81	3.01	5.35	2.75	6.68	2.86	5.72	3.04	5.37	2.72	5.54	2.86
อ. กิ่ง	A ₂₁	9.28	3.04	7.94	2.87	8.12	2.96	8.89	5.00	8.74	3.03	4.28	2.98	8.48	2.96	4.86	3.13	4.31	2.99	4.47	3.01
	A ₂₂	4.01	3.28	6.54	2.90	6.56	2.96	7.80	5.19	7.39	3.23	6.92	3.05	7.25	3.08	7.38	3.29	6.92	3.13	7.12	3.14
อ. กิ่ง	A ₃₁	5.68	3.31	4.51	2.32	4.69	2.53	3.29	3.08	5.03	2.84	4.92	2.79	5.00	2.75	6.26	3.09	4.84	2.75	4.97	2.81
	A ₃₂	4.58	2.68	3.63	1.60	3.82	1.80	4.18	2.39	4.06	2.23	3.95	2.06	5.99	2.05	4.13	2.35	3.95	2.12	3.99	2.14
อ. กิ่ง	A ₄₁	5.22	3.05	4.55	2.32	4.61	2.37	5.04	2.94	4.86	2.66	4.77	2.64	4.86	2.65	6.03	2.88	4.67	2.56	4.81	2.65
	A ₄₂	4.38	2.61	3.53	1.49	3.73	1.79	4.01	2.26	3.91	2.09	3.83	2.01	3.95	2.01	3.98	2.45	3.75	1.90	3.86	2.04
อ. กิ่ง	A ₅₁	6.23	4.14	5.01	3.25	5.23	3.39	5.78	3.95	5.51	3.75	5.47	3.62	5.75	3.87	5.54	3.89	5.28	3.42	5.48	3.01
	A ₅₂	5.75	3.92	4.46	2.86	4.71	3.04	5.24	3.69	5.03	3.52	4.92	3.27	5.21	3.58	5.00	3.59	4.78	3.10	4.96	3.37

รวม 3 6 9 12 15 หมายเหตุ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการเรียนรู้ของครูและนักเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษของภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่มีต่อความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบจรรยาวิพากษ์ ในสถานการณ์ที่ 1 : เติมน้ำมันในที่สาธารณะ
 (A) จากการกระทำของบุคคลสมมุติ 5 ประเภท เมื่อพิจารณาจากตัวแปร
 เพศ ความสัมพันธ์กับเพื่อนทางเพศ ผลสัมฤทธิ์ และอาชีพของบิดามารดา

บุคคลสมมุติ	ตัวแปร	เพศ (V_1)	ความสัมพันธ์ (V_2)	ผลสัมฤทธิ์ (V_3)	อาชีพ (V_4)
นร.ธ.กับ นร.ญ.	A_{11}	**	**	**	-
	A_{12}	**	**	**	-
ช.กับ ฉ.	A_{21}	**	**	*	-
	A_{22}	**	**	*	-
ชท.กับ ฉ.	A_{31}	**	**	-	-
	A_{32}	**	**	-	-
ช.กับ ฉท.	A_{41}	**	*	-	-
	A_{42}	**	**	-	-
ชท.กับ ฉท.	A_{51}	**	*	-	-
	A_{52}	**	**	-	-

**
 $P \geq .01$

*
 $P \geq .05$

ตารางที่ 4 วิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนจรรยาวิพากษ์ ในสถานการณ์ที่ 1 :
เงื่อนไขเบื้องต้นที่สำคัญ (A) พิจารณาตามประเภทของบุคคลสมมุติและ
 ตัวแปร เพศ ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ และอาชีพของบิดามารดา

บุคคลสมมุติ	ตัวแปร	เพศ	ความสัมพันธ์	อาชีพ
		(v_1)	(v_2)	(v_4)
นร.ช. กับ นร.ญ.	A ₁₁	** 31.42	** 12.06	-
	A ₁₂	** * 39.39	** 25.85	-
ช. กับ ญ.	A ₂₁	** 38.79	** 7.07	-
	A ₂₂	** 35.86	** 20.80	-
ชค. กับ ญ.	A ₃₁	** 22.05	* 4.39	-
	A ₃₂	** 30.25	* 3.79	-
ช. กับ ญค.	A ₄₁	** 7.58	-	-
	A ₄₂	** 21.26	-	-
ชค. กับ ญค.	A ₅₁	** 9.35	-	-
	A ₅₂	** 12.23	-	-

** $p \geq .01$

* $p \geq .05$

สถานการณ์ที่ 1 . เฝ้ามองมือนักเรียนในที่สาธารณะ (A)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตารางที่ 2, 3 และ 4

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนจรรยาวิพากษ์ค่าตัวแปรเพศ พบว่า นักเรียนชาย และนักเรียนหญิงในคะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำของบุคคลสมมุติทุกประเภทแตกต่างกันอย่างมาก ($P \geq .01$) โดยที่นักเรียนชายในคะแนนจรรยาวิพากษ์สูงกว่านักเรียนหญิง และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ พบว่า นักเรียนทั้งชายและหญิงต่างให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายชาย (A_{21}) มากกว่าการกระทำของบุคคลสมมุติประเภทอื่น และให้คะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดกับการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงที่แต่งงานแล้ว โดยเฉพาะการกระทำของฝ่ายหญิง (A_{42}) นอกจากนี้เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนจรรยาวิพากษ์พิจารณาประเภทของบุคคลสมมุติและเพศของกลุ่มตัวอย่างในสถานการณ์ที่ 1 เฝ้ามองมือนักเรียนในที่สาธารณะ พบว่า มีปฏิสัมพันธ์กันอย่างมาก ($P \geq .01$) ระหว่างตัวแปรดังกล่าว ซึ่งแสดงว่าในสถานการณ์นี้ นักเรียนให้คะแนนจรรยาวิพากษ์มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับว่าเป็นนักเรียนชายหรือนักเรียนหญิง

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนจรรยาวิพากษ์ค่าตัวแปร ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ พบว่า นักเรียนที่ยังไม่มีคู่วัก นักเรียนที่มีคู่วักแล้ว ต่างให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำของบุคคลสมมุติทุกประเภทแตกต่างกันอย่างมาก ($P \geq .01$ ที่ $A_{11}, A_{12}, A_{21}, A_{22}, A_{31}, A_{32}, A_{42}$ และ A_{52}) และแตกต่างกัน ($P \geq .05$ ที่ A_{41} และ A_{51}) โดยที่นักเรียนที่มีคู่วักแล้วให้คะแนนจรรยาวิพากษ์สูงกว่านักเรียนที่ยังไม่มีคู่วัก และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ยังพบว่า นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ต่างให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายชาย (A_{21}) มากกว่าการกระทำของบุคคลสมมุติประเภทอื่น และให้คะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดกับการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงที่แต่งงานแล้ว โดยเฉพาะการกระทำของฝ่ายหญิง (A_{42}) นอกจากนี้เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนจรรยาวิพากษ์พิจารณาประเภทของบุคคลสมมุติและความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศในสถานการณ์ที่ 1 เฝ้ามองมือนักเรียนในที่สาธารณะ พบว่า มีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างตัวแปรดังกล่าว ($P \geq .01$ ที่ A_{11}, A_{12}, A_{21} และ A_{22} ส่วน $P \geq .05$ ที่ A_{31} และ A_{32}) ซึ่งแสดงว่าในสถานการณ์นี้นักเรียนให้คะแนนจรรยาวิพากษ์มากน้อยเพียงใด

ขึ้นอยู่กับว่านักเรียนมีความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศในลักษณะใด

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนจรรยาวิพากษ์ตามตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์อยู่ระหว่าง 1.00-1.99 และ 2.00 → ทดสอบไคสแควร์รายวิพากษ์แตกต่างกันอย่างมาก ($P \geq .01$) ต่อการกระทำของบุคคลสมมุติที่เป็นนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง (A_{11} และ A_{12}) และไคสแควร์รายวิพากษ์ตรงกลางกับ ($P \geq .05$) ต่อการกระทำของบุคคลสมมุติที่เป็นชายหนุ่มกับหญิงสาว (A_{21} และ A_{22}) โดยที่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์อยู่ระหว่าง 1.00-1.99 ไคสแควร์รายวิพากษ์สูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์อยู่ระหว่าง 2.00 → และเมื่อพิจารณาเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ของพบพานักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ทั้งไคสแควร์รายวิพากษ์ต่อการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายชาย (A_{21}) มากกว่าการกระทำของบุคคลสมมุติประเภทอื่น และไคสแควร์รายวิพากษ์น้อยที่สุดกับการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงที่แต่งงานแล้ว โดยเฉพาะการกระทำของฝ่ายหญิง (A_{42})

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนจรรยาวิพากษ์ตามตัวแปร อาชีพของบิดามารดา พบว่า นักเรียนที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพต่างกัน คือ อาชีพรับราชการ ว่างงาน และเกษตรกร ไคสแควร์รายวิพากษ์แตกต่างกันอย่างไม่นับนัยสำคัญทางสถิติ แต่อย่างไรก็ดีเป็นที่น่าสังเกตว่า เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ พบว่า นักเรียนที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพรับจ้าง ไคสแควร์รายวิพากษ์ต่อการกระทำของบุคคลสมมุติเกือบทุกประเภทสูงกว่านักเรียนที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพรับราชการและเกษตรกร นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ไคสแควร์รายวิพากษ์ต่อการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายชาย (A_{21}) มากกว่าการกระทำของบุคคลสมมุติประเภทอื่น และไคสแควร์รายวิพากษ์น้อยที่สุดกับการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงที่แต่งงานแล้ว โดยเฉพาะการกระทำของฝ่ายหญิง (A_{42}) นอกจากนี้เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนจรรยาวิพากษ์ พิจารณาค่าความแปรปรวนของบุคคลสมมุติ กับอาชีพของบิดามารดาในสถานการณ์ที่ 1 ได้ปรากฏขึ้นในที่สาธารณะ พบว่า ไม่ปรากฏสัมพันธ์กันระหว่างตัวแปรดังกล่าว ซึ่งแสดงว่าตัวแปรอาชีพของบิดามารดาไม่มีผลต่อการให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ของนักเรียน

ตารางที่ 5 แสดงค่าเฉลี่ยของคะแนนการรับรู้ทางจิตสังคมของผู้บริหารและบุคลากรในหน่วยงานของรัฐ การประเมินผลสัมฤทธิ์ของงาน

และระดับของการรับรู้ และระดับของการรับรู้ โดยพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยที่ 5 เป็นเกณฑ์

ในสถานการณ์ที่ 2. นักการเมืองในพรรคชาติไทย (บ)

ค่าเฉลี่ย	เพศ		ความนับถือ		ระดับฤทธิ์		อัตราของบุคลากร		รวม													
	ชาย N = 553	หญิง N = 606	ไม่รู้จัก N = 655	รู้จัก N = 504	1.00-1.99 N = 478	2.00 N = 681	รับราชการ N = 420	รับจ้าง N = 195														
ภาคเอกชน	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.												
นร.ศ. วิทยาลัย นร.ศ.	B ₃₁	6.72	3.35	5.29	2.62	5.52	2.89	6.26	3.11	5.93	3.06	5.79	2.97	5.99	2.99	6.09	5.65	2.98	5.85	3.01		
	B ₃₂	5.56	2.93	4.24	2.13	4.45	2.35	5.14	2.74	4.85	2.66	6.69	2.48	4.90	2.50	4.78	2.67	4.64	2.55	4.76	2.56	
	B ₃₃	8.69	3.28	7.28	2.94	7.43	3.12	8.34	3.12	8.05	3.21	7.69	3.10	7.97	3.19	8.07	2.99	7.65	3.17	7.84	3.15	
อ. วิทยาลัย	B ₃₄	7.40	3.20	5.79	2.76	5.95	2.87	7.02	3.15	6.57	3.11	6.32	2.99	6.56	2.99	6.60	3.05	6.25	3.07	6.42	3.04	
	B ₃₅	6.10	3.23	4.81	2.35	5.02	2.61	5.65	2.96	5.47	2.95	5.20	2.69	5.46	2.85	5.57	2.98	5.10	2.68	5.31	2.80	
	B ₃₆	4.57	2.42	3.53	1.36	3.38	1.81	4.07	2.01	4.00	1.93	3.94	1.89	4.12	2.00	4.09	2.22	3.80	1.69	3.96	1.91	
อ. วิทยาลัย	B ₄₁	5.54	3.23	4.78	2.33	4.89	2.61	5.29	2.87	5.11	2.84	5.05	2.67	5.16	2.78	5.36	2.91	4.90	2.64	5.07	2.74	
	B ₄₂	4.40	2.39	3.48	1.27	3.75	1.71	3.95	2.00	3.83	1.37	3.85	1.83	3.92	1.85	3.90	2.20	3.76	1.77	3.84	1.85	
	B ₅₁	6.15	3.74	4.53	2.96	5.21	3.17	5.63	3.51	5.41	3.41	5.38	3.24	5.70	3.50	5.65	3.44	5.09	3.14	5.41	3.34	
อ. วิทยาลัย	B ₅₂	5.54	3.45	4.3	4.27	2.60	4.57	2.81	5.00	3.27	4.74	3.15	4.75	2.96	5.04	3.25	4.91	5.24	4.51	2.77	4.77	3.04

รวม 3 6 9 12 15
รวม

ตารางแสดงจำนวนค่าเฉลี่ยของงานวิจัย

ตารางที่ 6 เปรียบเทียบบรรยาวิพากษ์ ในสถานการณ์ที่ 2 : นั่งคุยมึนกันในที่สาธารณะ

(B) จากทศวรรษท่าของบุคคลสมมุติ 5 ประเภท พิจารณาตามตัวแปร
เพศ ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ
อาชีพของบิดามารดา

บุคคลสมมุติ	ตัวแปร	เพศ (V ₁)	ความสัมพันธ์ (V ₂)	ผลสัมฤทธิ์ (V ₃)	อาชีพ (V ₄)
นร.ช. กับ นร.ญ.	B ₁₁	**	**	-	-
	B ₁₂	**	**	-	-
ช. กับ ญ.	B ₂₁	**	**	-	-
	B ₂₂	**	**	-	-
ชด. กับ ญ.	B ₃₁	**	**	-	-
	B ₃₂	**	*	-	*
ช. กับ ชด.	B ₄₁	**	*	-	-
	B ₄₂	**	-	-	-
ชด. กับ ชด.	B ₅₁	**	*	-	*
	B ₅₂	**	*	-	*

** $p \geq .01$

* $p \geq .05$

ตารางที่ 7 วิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนจรรยาวิพากษ์ ในสถานการณ์ที่ 2 :
นั่งคุยกับคนที่สาธารณะ (B) พิจารณาประเภทของบุคคลสัมฤทธิ์และตัวแปร
 เพศ ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ และอาชีพของบิดามารดา

บุคคลสัมฤทธิ์	ตัวแปร	เพศ (v_1)	ความสัมพันธ์ (v_2)	โรงเรียน (v_3)
นร.๕.กับ นร.๖.	B ₁₁	** 45.95	** 6.00	-
	B ₁₂	** 57.56	** 7.56	-
๕.กับ ๖.	B ₂₁	** 55.12	** 9.19	-
	B ₂₂	** 50.13	** 15.03	-
๕ก.กับ ๖.	B ₃₁	** 30.60	** 5.37	-
	B ₃₂	** 46.03	-	-
๕.กับ ๖ก.	B ₄₁	* 8.92	-	-
	B ₄₂	** 41.57	-	-
๕ก.กับ ๖ก.	B ₅₁	** 14.96	-	* 3.30
	B ₅₂	** 18.83	-	-

** \geq .01

* \geq .05

สถานการณ์ที่ 2 : นิ่งคู่มือกันใบที่สาธารณะ (B)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตารางที่ 5, 6 และ 7

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนจรรยาวิพากษ์ความก้าวแปรเพศ พบว่า นักเรียนชาย และนักเรียนหญิง ให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำของบุคคลสมมุติทุกประเภทแตกต่างกันอย่างมาก ($P \geq .01$) โดยที่นักเรียนชายให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อนักเรียนหญิง และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ พบว่า นักเรียนทั้งชายและหญิง ให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายชาย (B_{21}) มากกว่าการกระทำของบุคคลสมมุติประเภทอื่น และให้คะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดกับการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงที่แต่งงานแล้ว โดยเฉพาะการกระทำของฝ่ายหญิง (B_{42}) นอกจากนี้เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนจรรยาวิพากษ์พิจารณาประเภทของบุคคลสมมุติ และเพศของกลุ่มตัวอย่างในสถานการณ์ที่ 2 : นิ่งคู่มือกันใบที่สาธารณะ พบว่ามีปฏิสัมพันธ์กันอย่างมากระหว่างก้าวแปรคัลกลาว ซึ่งแสดงว่าในสถานการณ์นี้ นักเรียนให้คะแนนจรรยาวิพากษ์แตกต่างกันเพียงใดขึ้นอยู่กับว่าเป็นนักเรียนชายหรือนักเรียนหญิง

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนจรรยาวิพากษ์ความก้าวแปร ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ พบว่านักเรียนที่ยังไม่มีคู่วัก นักเรียนที่มีคู่วักแล้ว ต่างให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำของบุคคลสมมุติเกิดทุกประเภทแตกต่างกันอย่างมาก ($P \geq .01$) ที่ B_{11} , B_{12} , B_{21} , B_{22} , และ B_{31} และแตกต่างกัน ($P \geq .05$) ที่ B_{32} , B_{41} , B_{51} และ B_{52} โดยที่นักเรียนที่มีคู่วักแล้วให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อนักเรียนที่ยังไม่มีคู่วัก และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ยังพบว่านักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ต่างให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายชาย (B_{21}) มากกว่าการกระทำของบุคคลสมมุติประเภทอื่น และให้คะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดกับการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงที่แต่งงานแล้ว โดยเฉพาะการกระทำของฝ่ายหญิง (B_{42}) นอกจากนี้เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนจรรยาวิพากษ์ พิจารณาประเภทของบุคคลสมมุติ และความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศในสถานการณ์ที่ 2 : นิ่งคู่มือกันใบที่สาธารณะ พบว่ามีปฏิสัมพันธ์กันอย่างมากระหว่างก้าวแปรคัลกลาว ($P \geq .01$) ที่ B_{11} , B_{12} , B_{21} , B_{22} , และ B_{31} ซึ่งแสดงว่าในสถานการณ์นี้ นักเรียนให้คะแนนจรรยาวิพากษ์

มากขึ้นเพียงใดขึ้นอยู่กับว่านักเรียนมีความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศในลักษณะใด

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนจรรยาวิพากษ์ตามตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ให้คะแนนจรรยาวิพากษ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์อยู่ระหว่าง 1.00-1.99 ให้คะแนนจรรยาวิพากษ์สูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์อยู่ระหว่าง 2.00 ขึ้นไป และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ยังพบว่านักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ต่างให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายชาย (B_{21}) มากกว่าการกระทำของบุคคลสมมุติประเภทอื่น และให้คะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุด กับการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงที่แต่งงานแล้ว โดยเฉพาะการกระทำของฝ่ายหญิง (B_{42})

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนจรรยาวิพากษ์ตามตัวแปรอาชีพของบิดามารดา พบว่านักเรียนที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพต่างกัน ให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำระหว่างชายที่แต่งงานแล้วกับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายหญิง (B_{32}) และการกระทำระหว่างชายที่แต่งงานแล้วกับหญิงที่แต่งงานแล้ว (B_{51} และ B_{52}) แตกต่างกัน ($P \geq .05$) โดยที่นักเรียนที่มีบิดามารดา รับราชการ ให้คะแนนจรรยาวิพากษ์สูงกว่านักเรียนกลุ่มอื่น ๆ นอกจากนั้นเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ พบว่านักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายชาย (B_{21}) มากกว่าการกระทำของบุคคลสมมุติประเภทอื่น และให้คะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดกับการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงที่แต่งงานแล้ว โดยเฉพาะการกระทำของฝ่ายหญิง (B_{42}) และเมื่อพิจารณาผลทวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนจรรยาวิพากษ์ พิจารณาประเภทของบุคคลสมมุติ และอาชีพของบิดามารดา ในสถานการณ์ที่ 2 : นั่งดูมือกันในที่สาธารณะ พบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรดังกล่าว ($P \geq .05$ ที่ B_{51}) ซึ่งแสดงว่าในสถานการณ์นี้นักเรียนให้คะแนนจรรยาวิพากษ์มากขึ้นเพียงใดขึ้นอยู่กับว่านักเรียนมีบิดามารดาประกอบอาชีพประเภทใด

ตารางที่ 8 ผลการวิจัยของคะแนนจรรยาบรรณของบุคลากรทางการแพทย์และสาธารณสุขในเขตกรุงเทพมหานคร
 และจังหวัดทางภาคใต้ และจังหวัดของภาคกลาง
 ในสถานการณ์ที่ 3 : จำนวนที่เลือกตาม (๕)

ตัวแปร	LWT		ความถี่ตามตัวแปร				เฉลี่ยตามตัวแปร				ค่าเฉลี่ยของภาคต่างๆ				รวม				
	รวม N = 553	หญิง N = 606	ไม่ถูกต้อง N = 655	ถูกต้อง N = 504	1.00-1.99 N = 478	2.00- N = 681	3.00- N = 420	4.00- N = 195	5.00- N = 544	รวม N = 1159									
นร.ส.กัณ นร.ญ.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.					
	8.51	3.76	6.18	3.13	6.59	3.41	7.72	3.67	7.02	3.55	7.15	3.59	7.26	3.55	7.47	3.64	6.44	3.55	7.10
ส.กัณ ส.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.					
	6.83	3.66	4.65	2.57	5.07	3.00	6.14	3.35	5.52	3.20	6.57	3.21	5.60	3.08	5.80	3.42	5.42	3.22	5.55
ส.กัณ ส.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.					
	9.92	3.36	7.72	3.27	8.13	3.42	9.15	3.46	8.63	3.45	8.55	3.49	8.78	3.37	8.13	3.52	8.23	3.50	6.52
ส.กัณ ส.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.					
	8.30	3.71	6.09	3.15	6.39	3.38	7.65	3.62	7.00	3.60	6.92	3.51	7.02	3.48	7.38	3.63	7.75	3.54	6.59
ส.กัณ ส.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.					
	7.14	3.85	5.18	2.83	5.62	3.21	6.33	3.60	5.98	3.51	5.92	3.34	6.13	3.52	6.31	3.55	5.68	3.26	5.99
ส.กัณ ส.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.					
	5.54	3.36	4.01	2.26	4.43	2.69	4.35	3.00	4.67	2.96	4.62	2.76	4.75	2.79	4.90	3.17	4.43	2.75	4.63
ส.กัณ ส.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.					
	7.25	3.89	5.25	3.06	6.85	3.30	6.83	3.63	6.36	3.51	6.43	3.44	6.63	3.48	6.53	3.57	6.20	3.42	6.41
ส.กัณ ส.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.					
	5.94	3.59	4.31	2.39	4.61	2.76	5.35	3.29	4.37	3.04	5.00	3.01	5.10	2.99	4.91	3.11	4.84	3.02	4.95
ส.กัณ ส.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.					
	6.78	3.99	5.26	3.19	5.67	3.50	6.05	3.69	5.91	3.72	5.81	3.52	6.29	3.78	5.98	3.69	5.48	3.40	5.36
ส.กัณ ส.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.					
	6.00	3.73	4.41	2.78	4.93	3.20	5.14	3.37	5.05	3.37	5.02	3.21	5.40	3.44	5.00	3.41	4.78	3.70	5.05

รวม 3 6 9 12 15
 น

กรมการสาธารณสุขจังหวัดภูเก็ต

ตารางที่ 9 เปรียบเทียบจรรยาวิพากษ์ ในสถานการณ์ที่ 3 : จุ่มก้อนในที่ลับตาคน (C)
 จากกรณีศึกษาของบุคคลสมมุติ 5 ประเภท เพื่อพิจารณาตามตัวแปร เพศ
 ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และอาชีพของนิสิตมารดา

บุคคลสมมุติ	ตัวแปร	เพศ (v_1)	ความสัมพันธ์ (v_2)	ผลสัมฤทธิ์ (v_3)	อาชีพ (v_4)
นร.ช.กับ นร.ญ.	R_{11}	**	**	-	-
	R_{12}	**	**	-	-
ช.กับ ญ.	R_{21}	**	**	-	**
	R_{22}	**	**	-	-
ชค.กับ ญ.	R_{31}	**	**	-	*
	R_{32}	**	**	-	-
ช.กับ ญค.	R_{41}	**	**	-	-
	R_{42}	**	**	-	-
ชค.กับ ญค.	R_{51}	**	*	-	**
	R_{52}	**	-	-	*

** $P \geq .01$

* $P \geq .05$

ตารางที่ 10 วิเคราะห์การแปรปรวนของคะแนนจรรยาวิพากษ์ ในสถานภาพที่ 3 :
จุดมือนักในที่ลับภาคน (C) ระหว่างประเภทของบุคคลสมบูรณ์และตัวแปร
 เพศ ความสัมพันธ์กับเพื่อนทางเพศ และอาชีพของบิดามารดา

บุคคลสมบูรณ์	ตัวแปร	เพศ (v_1)	ความสัมพันธ์ (v_2)	อาชีพ (v_4)
นร.ต.กับ นร.ญ.	C ₁₁	** 91.73	** 11.13	* 3.51
	C ₁₂	** 89.99	** 12.28	-
ต.กับ ญ.	C ₂₁	** 88.55	** 9.29	** 7.02
	C ₂₂	** 70.19	** 15.17	* 3.34
ตต.กับ ญ.	C ₃₁	** 46.03	** 6.01	-
	C ₃₂	** 49.44	** 2.53	-
ต.กับ ญต.	C ₄₁	** 39.12	** 5.42	-
	C ₄₂	** 79.27	** 5.43	-
ตต.กับ ญต.	C ₅₁	** 23.27	-	* 4.51
	C ₅₂	** 29.21	-	* 3.27

**
P \geq .01

*
P \geq .05

สถานการณ์ที่ 3 . จูบมือกันในที่ลับตาคน (c)

ผลการวิเคราะห์หขณูจากตารางที่ 8, 9 และ 10

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนจรรยาวิพากษ์ค่าตัวแปร เพศ พบว่านักเรียนชาย และนักเรียนหญิงให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำของบุคคลสมมุติทุกประเภทแตกต่างกัน อย่างมาก ($P \geq .01$) โดยที่นักเรียนชายให้คะแนนจรรยาวิพากษ์สูงกว่านักเรียนหญิง และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ พบว่านักเรียนทั้งชายและหญิงต่างให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายชาย (C_{21}) มากกว่า การกระทำของบุคคลสมมุติประเภทอื่น และให้คะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดกับการกระทำระหว่าง ชายที่แต่งงานแล้วกับหญิงสาว โดยเฉพาะการกระทำของฝ่ายหญิง (C_{32}) นอกจากนี้เมื่อ พิจารณาผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนจรรยาวิพากษ์ระหว่างประเภทของบุคคลสมมุติ และเพศของกลุ่มตัวอย่างในสถานการณ์ที่ 3 : จูบมือกันในที่ลับตาคน พบว่ามีปฏิสัมพันธ์กันอย่าง มาก ($P \geq .01$) ระหว่างตัวแปรดังกล่าว ซึ่งแสดงว่าในสถานการณ์นี้นักเรียนให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับว่าเป็นนักเรียนชายหรือนักเรียนหญิง

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนจรรยาวิพากษ์ค่าตัวแปร ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ พบว่า นักเรียนที่ยังไม่คูรัก นักเรียนที่มีคูรักแล้ว ต่างให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำของ บุคคลสมมุติเกือบทุกประเภทแตกต่างกันอย่างมาก ($P \geq .01$) และแตกต่างกัน ($P \geq .05$ ที่ C_{51}) โดยที่นักเรียนที่มีคูรักแล้วให้คะแนนจรรยาวิพากษ์สูงกว่านักเรียนที่ยังไม่คูรัก และเมื่อพิจารณา ค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ของพบว่านักเรียนที่ยังไม่คูรัก และนักเรียนที่มีคูรักแล้ว ให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายชาย (C_{21}) มากกว่า การกระทำของบุคคลสมมุติประเภทอื่น สำหรับคะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดนั้น นักเรียนที่ยังไม่ คูรักและนักเรียนที่มีคูรักแล้ว ให้คะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดกับการกระทำระหว่างชายที่แต่งงาน แล้วกับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายหญิง (C_{32}) นอกจากนี้เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ความ แปรปรวนของคะแนนจรรยาวิพากษ์ พิจารณาประเภทของบุคคลสมมุติ และความสัมพันธ์กับเพื่อน ต่างเพศ ในสถานการณ์ที่ 3 : จูบมือกันในที่ลับตาคน พบว่ามีปฏิสัมพันธ์กันอย่าง มาก ($P \geq .01$) ระหว่างตัวแปรดังกล่าว (ยกเว้นที่ C_{51} และ C_{52} เท่านั้น) ซึ่งแสดงว่าในสถานการณ์นี้นักเรียน

ให้คะแนนจรรยาวิพากษ์มากขึ้นเพียงเล็กน้อยกับว่านักเรียนมีความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ
ในลักษณะใด

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนจรรยาวิพากษ์ตามตัวแปร ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ให้คะแนนจรรยาวิพากษ์แตกต่างกันอย่างไม่มี
นัยสำคัญทางสถิติ แต่อย่างไรก็ดี เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ พบว่า
นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงสาว
โดยเฉพาะฝ่ายชาย (C_{21}) มากกว่าการกระทำของบุคคลสมมุติประเภทอื่น และให้คะแนน
จรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดกับการกระทำระหว่างชายที่แต่งงานแล้วกับหญิงสาว โดยเฉพาะการกระทำ
ของฝ่ายหญิง (C_{32})

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนจรรยาวิพากษ์ตามตัวแปร อาชีพของบิดามารดา
พบว่า นักเรียนที่บิดามารดาประกอบอาชีพต่างกัน ให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำ
ของบุคคลสมมุติแตกต่างกันอย่างมาก ($P \geq .01$ ที่ C_{21} และ C_{51}) และแตกต่างกัน
($P \geq .05$ ที่ C_{31} และ C_{52}) และเป็นที่น่าสนใจที่ความถี่นักเรียนที่บิดามารดาประกอบอาชีพรับจ้าง
ให้คะแนนจรรยาวิพากษ์สูงกว่านักเรียนกลุ่มอื่น ๆ เป็นส่วนใหญ่ และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนน
จรรยาวิพากษ์ พบว่านักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำระหว่างชายหนุ่ม
กับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายชาย (C_{21}) มากกว่าการกระทำระหว่างบุคคลสมมุติประเภทอื่น
และให้คะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดกับการกระทำระหว่างชายที่แต่งงานแล้วกับหญิงสาว โดยเฉพาะ
การกระทำของฝ่ายหญิง (C_{32}) นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ
คะแนนจรรยาวิพากษ์ พิจารณาประเภทของบุคคลสมมุติ และอาชีพของบิดามารดา
ในสถานการณ์ที่ 3 : จุ่มมือกันในที่ลับตาคน พบว่ามีปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรดังกล่าว
($P \geq .01$ ที่ C_{21} และ $P \geq .05$ ที่ $C_{11}, C_{22}, C_{51}, C_{52}$) ซึ่งแสดงว่าในสถานการณ์
นักเรียนให้คะแนนจรรยาวิพากษ์มากขึ้นเพียงเล็กน้อยกับว่านักเรียนมีบิดามารดาประกอบอาชีพ
ประเภทใด

ตารางที่ 11 แสดงการเปรียบเทียบความถี่ของรายวิชาที่เลือกเรียนของแต่ละคณะ โดยแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

และแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของรายวิชาที่เลือกเรียนของแต่ละคณะ

5. ประเภท นิสิต ตารางที่ 4. โดเมนของค่าเฉลี่ย (D)

ประเภทวิชา	รวม		ความถี่				ค่าเฉลี่ย		ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน				รวม														
	N	S.D.	N	S.D.	N	S.D.	N	S.D.	N	S.D.	N	S.D.															
มว.ศ.บ.มว.ญ.	D ₁₁	7.53	3.89	5.07	2.71	5.51	3.23	6.66	3.57	6.01	3.58	6.04	3.34	6.31	3.44	6.31	3.46	3.33	3.71	5.71	3.31	3.55	7.31	3.05	6.03	3.44	
	D ₁₂	6.10	3.55	3.95	1.97	4.31	2.58	5.34	3.11	4.90	3.82	4.71	2.80	4.95	2.80	4.81	3.05	4.66	2.91	4.19	4.66	2.91	4.19	4.19	2.89	3.61	
ศ.บ.ญ.	D ₂₁	9.22	3.66	6.63	3.21	7.11	3.46	6.33	3.68	7.69	3.64	7.64	3.59	7.88	3.56	8.14	3.82	7.31	3.55	7.68	3.55	7.68	3.55	7.68	3.55	7.68	3.55
	D ₂₂	7.64	3.80	6.20	2.81	5.61	3.19	6.82	3.62	6.23	3.42	6.11	3.41	6.20	3.30	6.51	3.68	6.00	3.45	6.16	3.44	6.16	3.44	6.16	3.44	6.16	3.44
ศก.บ.ญ.	D ₃₁	6.85	3.71	4.85	2.44	5.31	2.94	6.01	3.33	5.46	3.14	5.75	3.16	5.87	3.17	5.84	3.23	5.37	3.09	5.63	3.15	5.63	3.15	5.63	3.15	5.63	3.15
	D ₃₂	5.12	2.95	3.57	1.44	4.05	2.16	4.32	2.39	4.11	3.29	4.24	2.29	4.29	2.15	4.33	2.42	4.06	2.32	4.19	2.29	4.19	2.29	4.19	2.29	4.19	2.29
ศ.บ.ศก.	D ₄₁	6.38	3.65	4.83	2.51	5.10	2.89	5.83	3.29	5.44	3.24	5.44	3.00	5.66	3.19	5.81	3.32	5.13	2.93	5.44	3.10	5.44	3.10	5.44	3.10	5.44	3.10
	D ₄₂	4.91	2.99	3.53	1.44	3.92	2.13	4.23	2.41	4.12	3.39	4.04	2.20	4.09	2.12	4.31	2.69	3.97	2.24	4.07	2.28	4.07	2.28	4.07	2.28	4.07	2.28
ศก.บ.ศก.	D ₅₁	6.59	4.05	5.09	3.22	5.42	3.45	5.94	3.82	5.75	3.82	5.62	3.52	6.06	3.80	6.09	3.87	5.23	3.38	5.67	3.64	5.67	3.64	5.67	3.64	5.67	3.64
	D ₅₂	5.75	3.68	4.32	2.80	4.75	3.10	5.09	3.45	5.02	3.51	4.81	3.09	5.23	3.45	5.03	3.47	4.64	3.02	4.92	3.27	4.92	3.27	4.92	3.27	4.92	3.27

รวม 3 6 9 12 15

ตารางที่ 12 เปรียบเทียบจรรยาวิพากษ์ ในสถานการณ์ที่ 4 : โคมกอกกับในที่ลับวาคณ (๑)
 จากผลการกระทำของบุคคลสมมุติ 5 ประเภท เมื่อพิจารณาหาความสัมพันธ์ เพศ
 ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและอาชีพของบิดามารดา

บุคคลสมมุติ	ตัวแปร	เพศ (V ₁)	ความสัมพันธ์ (V ₂)	ผลสัมฤทธิ์ (V ₃)	อาชีพ (V ₄)
นร.ธ.กับ นร.ญ.	D ₁₁	**	**	-	*
	D ₁₂	**	**	-	-
ธ.กับ ญ.	D ₂₁	**	**	-	**
	D ₂₂	**	**	-	-
ธค.กับ ญ.	D ₃₁	**	**	-	*
	D ₃₂	**	**	-	-
ธ.กับ ญค.	D ₄₁	**	**	-	**
	D ₄₂	**	**	-	-
ธค.กับ ญค.	D ₅₁	**	**	-	**
	D ₅₂	**	**	-	*

** P ≤ .01

* P ≤ .05

ตารางที่ 13 วิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนจรรยาวิพากษ์ ในสถานการณ์ที่ 4 :

โดยก่อกั้นในที่ลับตาคน (๘) ระหว่างประเภทของบุคคลสมบูรณ์ และตัวแปรเพศ ความสัมพันธ์กับเพื่อต่างเพศและอาชีพของมิคาบารดา

บุคคลสมบูรณ์	ตัวแปร	เพศ (v_2)	ความสัมพันธ์ (v_2)	อาชีพ (v_4)
นร.ช. กับ นร.ญ.	D ₁₁	109.43**	12.76*	4.57*
	D ₁₂	102.07**	18.20**	-
ช. กับ ญ.	D ₂₁	107.85**	12.38**	5.77**
	D ₂₂	89.14**	14.54**	-
รท. กับ ญ.	D ₃₁	69.92**	4.25*	-
	D ₃₂	77.66**	-	-
ช. กับ รท.	D ₄₁	40.60**	5.43**	4.71**
	D ₄₂	58.19**	3.03*	-
รท. กับ รท.	D ₅₁	18.31**	3.55*	6.29**
	D ₅₂	16.85**	-	-

** $p \geq .01$

* $p \geq .05$

สถานการณ์ที่ 4 : โอบกอดกันในที่ลับตาคน (D)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตารางที่ 11, 12 และ 13

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนจรรยาวิพากษ์ตามตัวแปรเพศ พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิง ให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อกรรณะทำของบุคคลสมมุติทุกประเภทแตกต่างกันอย่างมาก ($P \geq .01$) โดยที่นักเรียนชายให้คะแนนจรรยาวิพากษ์สูงกว่านักเรียนหญิง และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ พบว่านักเรียนทั้งชายและหญิงต่างให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อกรรณะทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายชาย (D_{21}) มากกว่ากรรณะทำของบุคคลสมมุติประเภทอื่น และให้คะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดกับกรรณะทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงที่แต่งงานแล้ว โดยเฉพาะกรรณะทำของฝ่ายหญิง (D_{42}) นอกจากนี้เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนจรรยาวิพากษ์พิจารณาประเภทของบุคคลสมมุติ และเพศของกลุ่มตัวอย่างในสถานการณ์ที่ 4 : โอบกอดกันในที่ลับตาคน พบว่ามีปฏิสัมพันธ์กันอย่างมาก ($P \geq .01$) ระหว่างตัวแปรทั้งสอง ซึ่งแสดงว่าในสถานการณ์นี้ นักเรียนให้คะแนนจรรยาวิพากษ์มากขึ้นเพียงใดขึ้นอยู่กับว่าเป็นนักเรียนชายหรือนักเรียนหญิง

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนจรรยาวิพากษ์ตามตัวแปรความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ พบว่า นักเรียนที่ยังไม่มีคู่วัดและนักเรียนที่มีคู่วัดแล้ว ต่างให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อกรรณะทำของบุคคลสมมุติเกือบทุกประเภทแตกต่างกันอย่างมาก ($P \geq .01$) และแตกต่างกัน ($P \geq .05$ ที่ D_{52}) โดยที่นักเรียนที่มีคู่วัดแล้วให้คะแนนจรรยาวิพากษ์สูงกว่านักเรียนที่ยังไม่มีคู่วัด และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ยังพบว่ามีนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ต่างให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อกรรณะทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายชาย (D_{21}) มากกว่ากรรณะทำของบุคคลสมมุติประเภทอื่น และให้คะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดกับกรรณะทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงที่แต่งงานแล้ว โดยเฉพาะกรรณะทำของฝ่ายหญิง (D_{42}) นอกจากนี้เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนจรรยาวิพากษ์พิจารณาประเภทของบุคคลสมมุติและความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศในสถานการณ์ที่ 4 : โอบกอดกันในที่ลับตาคน พบว่ามีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างตัวแปรทั้งสอง ($P \geq .01$ ที่ $D_{11}, D_{12}, D_{21}, D_{22}, D_{41}$ ส่วน $P \geq .05$ ที่ D_{31}, D_{42} และ D_{51}) ซึ่งแสดงว่าในสถานการณ์นี้ นักเรียนให้คะแนนจรรยาวิพากษ์มากขึ้นเพียงใดขึ้นอยู่กับว่า นักเรียนมีความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศในลักษณะใด

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนจรรยาวิพากษ์จากตัวแปร ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำของบุคคลสมมุติแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่อย่างไรก็ดีเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์พบว่า นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายชาย (D_{21}) มากกว่าการกระทำของบุคคลสมมุติประเภทอื่น และให้คะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดกับการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงที่แต่งงานแล้ว โดยเฉพาะการกระทำของฝ่ายหญิง (D_{42})

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนจรรยาวิพากษ์จากตัวแปร อาชีพของบิดามารดา พบว่า นักเรียนที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพต่างกัน ต่างให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำของบุคคลสมมุติแตกต่างกันอย่างมาก ($P \geq .01$ ที่ D_{21} , D_{41} และ D_{51}) และแตกต่างกัน ($P \geq .05$ ที่ D_{11} , D_{31} และ D_{52}) และเป็นที่น่าสนใจว่านักเรียนที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพรับจ้าง ให้คะแนนจรรยาวิพากษ์สูงต่อนักเรียนในกลุ่มอื่น ๆ และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ พบว่านักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายชาย (D_{21}) มากกว่าการกระทำของบุคคลสมมุติประเภทอื่น และให้คะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดกับการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงที่แต่งงานแล้ว โดยเฉพาะการกระทำของฝ่ายหญิง (D_{42}) นอกจากนี้เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนจรรยาวิพากษ์ที่พิจารณาประเภทของบุคคลสมมุติ และอาชีพของบิดามารดา สอดคล้องกับข้อที่ 4 : โจมกอดกันในที่ลับตาคน พบว่ามีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างตัวแปรดังกล่าว ($P \geq .01$ ที่ D_{21} , D_{41} และ D_{51} ส่วน $P \geq .05$ ที่ D_{11}) ซึ่งแสดงว่าในสถานการณ์นี้นักเรียนให้คะแนนจรรยาวิพากษ์มากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับว่านักเรียนมีบิดามารดาประกอบอาชีพประเภทใด

ตารางที่ 14 ผลของการประเมินบรรยากาศของห้องเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียน

วัดสัมฤทธิ์ทางการเรียน และค่าสัมประสิทธิ์การวัด โดยศึกษาจากผลการประเมินของนักทดสอบที่ 5 ประถม

ในสถานการณ์ที่ 5 : นักเรียนศึกษาในสถานศึกษาประเภท (B)

ค่าเฉลี่ย	LWT		ความสนใจ		ความตั้งใจ		ความรับผิดชอบ		ความประพฤติ		ความสะอาด		รวม							
	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ค่าเฉลี่ย	S.D.								
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	5.53	0.553	6.06	0.606	6.55	0.655	5.04	0.504	1.00-1.99	0.478	2.00-2.99	0.631	3.00-3.99	0.420	4.00-4.99	0.195	5.00-5.99	0.544	6.00-6.99	0.115
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	5.35	0.433	3.97	0.219	4.42	0.278	4.59	0.286	4.53	0.254	4.49	0.281	4.65	0.293	4.55	0.212	4.34	0.261	4.50	0.282
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	6.43	0.600	4.82	0.249	5.22	0.294	5.76	0.322	5.40	0.318	5.51	0.300	5.69	0.307	5.78	0.340	5.18	0.294	5.47	0.308
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	5.51	0.250	3.87	0.184	4.27	0.235	4.81	0.290	4.50	0.272	4.52	0.254	4.55	0.250	4.69	0.281	4.41	0.263	4.51	0.261
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	7.81	0.760	6.20	0.302	6.59	0.333	7.14	0.350	6.81	0.354	6.85	0.333	7.18	0.336	7.22	0.352	6.42	0.332	6.93	0.342
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	6.71	0.560	4.91	0.254	5.32	0.293	6.03	0.295	6.68	0.328	5.60	0.298	5.72	0.295	6.03	0.343	5.42	0.310	5.63	0.311
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	6.19	0.440	4.60	0.227	4.96	0.272	5.54	0.305	5.10	0.283	5.31	0.293	5.37	0.290	5.60	0.318	4.97	0.275	5.22	0.289
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	4.83	0.720	3.57	0.140	3.85	0.181	4.32	0.240	4.08	0.212	4.05	0.211	4.12	0.204	4.28	0.245	3.93	0.201	4.06	0.211
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	5.81	0.360	4.63	0.233	4.81	0.261	5.36	0.307	5.03	0.286	5.14	0.282	5.26	0.265	5.30	0.301	4.89	0.275	5.09	0.289
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	4.65	0.276	3.49	0.130	3.83	0.186	4.08	0.233	3.90	0.215	3.92	0.203	3.95	0.191	4.18	0.245	3.85	0.204	3.94	0.208
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	5.86	0.590	4.58	0.260	4.95	0.303	5.23	0.315	5.04	0.311	5.11	0.308	5.35	0.324	5.32	0.328	4.79	0.287	5.08	0.299
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	5.35	0.433	3.97	0.219	4.42	0.278	4.59	0.286	4.53	0.254	4.49	0.281	4.65	0.293	4.55	0.212	4.34	0.261	4.50	0.282

รวม 3 6 9 12 15 วิชา

ตารางที่ 15 เปรียบเทียบจรรยาวิพากษ์ ในสถานการณ์ที่ 5 : นอกเหนือจากในส่วนสาเหตุ (E) จากการศึกษาของบุคคลสมมุติ 5 ประเภท เพื่อพิจารณาความแตกต่าง เพื่อพิจารณาความสัมพันธ์กับเงื่อนไขทางเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางอารมณ์และอัตราของนิทานการถก

บุคคลสมมุติ	ตัวแปร	เพศ (V ₁)	ความสัมพันธ์ (V ₂)	ผลสัมฤทธิ์ (V ₃)	อัตรา (V ₄)
นร.ถ.กับ นร.อ.	E ₁₁	**	**	-	*
	E ₁₂	**	**	-	-
ธ.กับ อ.	E ₂₁	**	*	-	**
	E ₂₂	**	**	-	*
ชก.กับ อ.	E ₃₁	**	**	-	*
	E ₃₂	**	**	-	-
ธ.กับ อ.ค.	E ₄₁	**	*	-	-
	E ₄₂	**	*	-	-
ชก.กับ อ.ค.	E ₅₁	**	-	-	*
	E ₅₂	**	-	-	-

**
P ≥ .01

*
P ≥ .05

ตารางที่ 16 วิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนรายวิชาวิทย์ ในสถานการณ์ที่ 5 :
 นอนหลับในสวนสาธารณะ (E) ระหว่างประเภทของบุคคลสมมุติและตัวแปร
 เพศ ความสัมพันธ์กับเพื่อนทางเพศและอาชีพของบิดามารดา

บุคคลสมมุติ	ตัวแปร	เพศ (v_1)	ความสัมพันธ์ (v_2)	อาชีพ (v_4)
นร.ช. กับ นร.ญ.	E ₁₁	** 58.21	-	* 3.70
	E ₁₂	** 75.27	* 3.28	-
ช. กับ ญ.	E ₂₁	** 44.23	-	** 5.49
	E ₂₂	** 64.74	** 5.67	* 3.23
ชค. กับ ญ.	E ₃₁	** 54.85	* 3.12	* 3.89
	E ₃₂	** 59.78	** 4.79	-
ช. กับ ญค.	E ₄₁	** 23.08	* 2.32	-
	E ₄₂	** 44.35	-	-
ชค. กับ ญค.	E ₅₁	** 21.37	-	* 3.25
	E ₅₂	** 29.74	-	-

** P \geq .01

* P \geq .05

สถานการณ์ที่ 5 : นอนหนุนคักในส่วนสาขารณะ (B)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตารางที่ 14, 15 และ 16

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนจรรยาวิพากษ์ตามตัวแปรเพศ พบว่านักเรียนชาย และนักเรียนหญิงให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำของบุคคลสมมุติทุกประเภทแตกต่างกันอย่างมา ($P \geq .01$) โดยที่นักเรียนชายให้คะแนนจรรยาวิพากษ์สูงกว่านักเรียนหญิง และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ พบว่า นักเรียนทั้งชายและหญิงต่างให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายชาย (E_{21}) มากกว่าการกระทำของบุคคลสมมุติประเภทอื่น ส่วนคะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดนั้น พบว่า นักเรียนชายให้คะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดต่อการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงที่แต่งงานแล้ว โดยเฉพาะการกระทำของฝ่ายหญิง (E_{42}) ส่วนนักเรียนหญิงให้คะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดกับการกระทำระหว่างชายที่แต่งงานแล้วกับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายหญิง (E_{32}) นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนจรรยาวิพากษ์ พิจารณาประเภทของบุคคลสมมุติ และเพศของกลุ่มตัวอย่างในสถานการณ์ที่ 5. นอนหนุนคักในส่วนสาขารณะ พบว่า มีปฏิสัมพันธ์กันอย่างมาก ($P \geq .01$) ระหว่างตัวแปรทั้งสอง ซึ่งแสดงว่าในสถานการณ์นี้ นักเรียนให้คะแนนจรรยาวิพากษ์มากขึ้นเพียงใดขึ้นอยู่กับว่าเป็นนักเรียนชายหรือนักเรียนหญิง

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนจรรยาวิพากษ์ตามตัวแปรความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ พบว่า นักเรียนที่ยังไม่มีคูรักและนักเรียนที่มีคูรักแล้ว ต่างให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำของบุคคลสมมุติแตกต่างกันอย่างมาก ($P \geq .01$ ที่ E_{11} , E_{12} , E_{22} , E_{31} และ E_{32}) และแตกต่างกัน ($P \geq .05$ ที่ E_{21} , E_{41} และ E_{42}) โดยที่นักเรียนที่มีคูรักแล้วให้คะแนนจรรยาวิพากษ์สูงกว่านักเรียนที่ยังไม่มีคูรัก และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ ยังพบว่า นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายชาย (E_{21}) มากกว่าการกระทำของบุคคลสมมุติประเภทอื่น ส่วนคะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดนั้น นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ให้คะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดกับการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงที่แต่งงานแล้ว โดยเฉพาะการกระทำของฝ่ายหญิง (E_{42}) นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนจรรยาวิพากษ์ พิจารณาประเภทของบุคคลสมมุติ

กับความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศในสถานการณ์ที่ 5 : นอนหลับในสวนสาธารณะ พบว่า
มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรดังกล่าว ($P \geq .01$ ที่ E_{22} และ E_{32} ส่วน $P \geq .05$
ที่ E_{12} , E_{31} และ E_{41}) ซึ่งแสดงว่าในสถานการณ์นี้นักเรียนในคณะจรรยาวิชาชีพ
มากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับว่านักเรียนมีความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศลักษณะใด

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนจรรยาวิชาชีพตามตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ในคณะจรรยาวิชาชีพคือการกระทำของบุคคลสมบูรณ์
แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่อย่างไรก็ดีเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิชาชีพ
พบว่า นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ในคณะจรรยาวิชาชีพคือการกระทำของชายหนุ่มกับหญิงสาว
โดยเฉพาะฝ่ายชาย (E_{21}) มากกว่าการกระทำของบุคคลสมบูรณ์ประเภทอื่น และในคณะ
จรรยาวิชาชีพน้อยที่สุดกับการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงที่แต่งงานแล้ว โดยเฉพาะการกระทำ
ของฝ่ายหญิง (E_{42})

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนจรรยาวิชาชีพตามตัวแปรอาชีพของบิดามารดา
พบว่า นักเรียนที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพต่างกันต่างในคณะจรรยาวิชาชีพคือการกระทำ
ของบุคคลสมบูรณ์แตกต่างกันอย่างมาก ($P \geq .01$ ที่ E_{21}) และแตกต่างกัน ($P \geq .05$
ที่ E_{11} , E_{22} , E_{31} และ E_{51}) โดยที่บิดามารดาสูงกว่านักเรียนที่มีบิดามารดาประกอบ
อาชีพรับจ้าง ในคณะจรรยาวิชาชีพสูงกว่านักเรียนกลุ่มอื่น ๆ และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของ
คะแนนจรรยาวิชาชีพ พบว่า นักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ในคณะจรรยาวิชาชีพคือการกระทำระหว่าง
ชายหนุ่มกับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายชาย (E_{21}) มากกว่าการกระทำของบุคคลสมบูรณ์ประเภทอื่น
และในคณะจรรยาวิชาชีพน้อยที่สุดกับการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงที่แต่งงานแล้ว
โดยเฉพาะฝ่ายหญิง (E_{42}) นอกจากนี้เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนจรรยาวิชาชีพ

พิจารณาประเภทของบุคคลสมบูรณ์และอาชีพของบิดามารดา ในสถานการณ์ที่ 5 : นอนหลับในสวนสาธารณะ
พบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรดังกล่าว ($P \geq .01$ ที่ E_{21} ส่วน $P \geq .05$ ที่
 E_{11} , E_{22} , E_{31} และ E_{51}) ซึ่งแสดงว่าในสถานการณ์นี้นักเรียนในคณะจรรยาวิชาชีพ
มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับว่านักเรียนมีบิดามารดาประกอบอาชีพประเภทใด

ตารางที่ 17 แสดงค่าเฉลี่ยของคะแนนการวัดจิตวิทยาของครูอาจารย์ในโรงเรียน LPH ความสัมพันธ์ของเพศและ LPH

ความสัมพันธ์ทางการเรียน และความสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิต โดยศึกษาจากตารางที่ 5 และตารางที่ 6 : ทดสอบความสัมพันธ์ในทิศทางเดียว (F)

การแปร	LPH		ความนับถือ		ความสัมพันธ์		ความสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิต		รวม												
	ชาย N = 553	หญิง N = 606	ไม่รู้จัก N = 655	รู้จัก N = 504	1.00-1.99 N = 478	2.00 → N = 681	รูปร่างการ N = 420	รูปร่าง N = 195													
มร.ส.กั นร.อ.อ.	\bar{X}	\bar{X}	\bar{X}	\bar{X}	\bar{X}	\bar{X}	\bar{X}	\bar{X}	\bar{X}												
	S.D.	S.D.	S.D.	S.D.	S.D.	S.D.	S.D.	S.D.	S.D.												
	F ₁₁	7.81	4.07	4.91	2.73	6.48	5.42	6.74	3.72	6.03	5.53	6.05	3.63	6.32	5.59	6.02	3.70	5.83	5.58	6.24	3.61
	F ₁₂	6.37	3.74	5.96	2.04	4.45	2.79	5.46	3.25	4.87	3.01	4.92	3.09	5.08	3.05	4.92	3.14	4.76	3.04	4.10	3.06
	F ₂₁	9.26	3.74	5.45	3.32	6.95	3.59	6.31	3.62	7.69	3.74	7.45	3.75	7.75	3.63	7.95	3.97	7.26	3.74	7.15	3.75
อ.กั นอ.อ.	\bar{X}	7.81	3.84	5.14	2.38	5.59	2.27	5.95	3.73	6.26	5.56	6.14	3.52	6.30	3.42	6.33	3.80	6.05	3.53	6.41	3.54
	S.D.	7.01	3.88	4.84	2.60	5.39	3.19	6.03	3.47	5.66	3.44	5.70	3.26	5.69	3.20	6.18	3.51	5.50	3.36	5.61	3.33
	F ₃₂	5.35	3.16	3.65	1.57	4.14	2.31	4.48	2.60	4.35	2.55	4.26	2.40	4.41	2.38	4.45	2.69	4.19	2.44	4.31	2.35
	F ₄₁	6.55	3.80	4.67	2.53	6.07	3.04	5.80	3.38	5.46	3.41	5.37	3.09	5.58	3.21	5.57	3.31	5.20	3.19	5.10	3.22
	F ₄₂	5.06	3.14	3.54	1.49	4.05	2.33	4.21	2.45	4.23	2.62	4.07	2.22	4.15	2.26	4.26	2.71	4.08	2.36	4.13	2.40
อ.กั นอ.อ.	\bar{X}	6.71	4.16	5.03	3.20	5.43	3.55	5.98	3.85	5.84	5.94	5.38	3.51	6.03	3.85	5.89	3.84	5.35	3.41	5.89	3.70
	S.D.	6.05	3.95	4.38	2.91	4.83	3.27	5.26	3.64	5.32	5.78	4.83	3.19	5.30	3.60	5.08	3.59	4.40	3.25	5.03	3.45
	F ₅₂	5.05	3.95	4.38	2.91	4.83	3.27	5.26	3.64	5.32	5.78	4.83	3.19	5.30	3.60	5.08	3.59	4.40	3.25	5.03	3.45
	F ₅₁	6.71	4.16	5.03	3.20	5.43	3.55	5.98	3.85	5.84	5.94	5.38	3.51	6.03	3.85	5.89	3.84	5.35	3.41	5.89	3.70
	F ₅₂	5.05	3.95	4.38	2.91	4.83	3.27	5.26	3.64	5.32	5.78	4.83	3.19	5.30	3.60	5.08	3.59	4.40	3.25	5.03	3.45

รวม 3 6 9 12 15 ภาค

ตารางที่ 18 เปรียบเทียบจรรยาวิพากษ์ ในสถานการณ์ที่ 6 : ก่อจวบกับอย่างคุณในสี่สัปดาห์ (F) จากการกระทำของบุคคลสมมติ 5 ประเภท เมื่อพิจารณาจากตัวแปร เพื่อ ความสัมพันธ์กับเงื่อนไขทางเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และอาชีพของบิดามารดา

บุคคลสมมติ	ตัวแปร	เพศ (v ₁)	ความสัมพันธ์ (v ₂)	ผลสัมฤทธิ์ (v ₃)	อาชีพ (v ₄)
นร.ช.กับ นร.ญ.	F ₁₁	**	**	-	-
	F ₁₂	**	**	-	-
ช.กับ ญ.	F ₂₁	**	**	-	-
	F ₂₂	**	**	-	-
ชค.กับ ญ.	F ₃₁	**	**	-	-
	F ₃₂	**	**	-	-
ช.กับ ญค.	F ₄₁	**	**	-	-
	F ₄₂	**	*	-	-
ชค.กับ ญค.	F ₅₁	**	*	-	*
	F ₅₂	**	*	*	-

** P ≥ .01

* P ≤ .05

ตารางที่ 19 วิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนจรรยาวิพากษ์ ในสถานการณ์ที่ 6 :
 ครอบคลุมกันอย่างครอบคลุมในสี่ด้าน (F) ระหว่างประเภทของบุคคลสมบัติและตัวแปร
 เพศ ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ และอาชีพของบิดามารดา

บุคคลสมบัติ	ตัวแปร	เพศ (v_1)	ความสัมพันธ์ (v_2)	อาชีพ (v_4)
นร.ช. กับ นร.ญ.	F ₁₁	** 126.43	** 10.98	-
	F ₁₂	** 117.17	** 10.05	-
ช. กับ ญ.	F ₂₁	** 114.71	** 13.38	* 3.79
	F ₂₂	** 115.55	** 15.94	-
ชค. กับ ญ.	F ₃₁	** 76.10	-	* 3.63
	F ₃₂	** 89.15	* 3.86	-
ช. กับ ญค.	F ₄₁	** 51.21	* 3.94	-
	F ₄₂	** 64.30	-	-
ชค. กับ ญค.	F ₅₁	** 19.46	-	* 3.23
	F ₅₂	** 22.23	-	-

** P \geq .01

* P \geq .05

สถานการณ์ที่ 6 : กอจวบกันอย่างถูกต้องในที่ลับตาคน (F)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตารางที่ 17, 18 และ 19

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนจรรยาวิพากษ์ตามตัวแปร เพศ พบว่า นักเรียนชาย และนักเรียนหญิงให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำของบุคคลสมมุติทุกประเภทแตกต่างกันอย่างมา ($p \geq .01$) โดยที่นักเรียนชายให้คะแนนจรรยาวิพากษ์สูงกว่านักเรียนหญิง และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ พบว่า นักเรียนทั้งชายและหญิงต่างให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายชาย (F_{21}) มากกว่าการกระทำของบุคคลสมมุติประเภทอื่น และให้คะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดกับการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงที่แต่งงานแล้ว โดยเฉพาะการกระทำของฝ่ายหญิง (F_{42}) นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนจรรยาวิพากษ์ พิจารณาประเภทของบุคคลสมมุติและเพศของกลุ่มตัวอย่างในสถานการณ์ที่ 6 : กอจวบกันอย่างถูกต้องในที่ลับตาคน พบว่า มีปฏิสัมพันธ์กันอย่างมาก ($p \geq .01$) ระหว่างตัวแปรดังกล่าว ซึ่งแสดงว่าในสถานการณ์นี้ นักเรียนให้คะแนนจรรยาวิพากษ์มากขึ้นเพียงใดขึ้นอยู่กับว่าเป็นนักเรียนชายหรือนักเรียนหญิง

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนจรรยาวิพากษ์ตามตัวแปรความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ พบว่า นักเรียนที่ยังไม่มีคูรักและนักเรียนที่มีคูรักแล้ว ต่างให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำของบุคคลสมมุติแตกต่างกันอย่างมาก ($p \geq .01$ ที่ F_{11} , F_{12} , F_{22} , F_{31} , F_{32} และ F_{41}) และแตกต่างกัน ($p \geq .05$ ที่ F_{42} , F_{51} และ F_{52}) โดยที่นักเรียนที่มีคูรักแล้ว ให้คะแนนจรรยาวิพากษ์สูงกว่านักเรียนที่ยังไม่มีคูรัก และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ ยังพบว่านักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายชาย (F_{21}) มากกว่าการกระทำของบุคคลสมมุติประเภทอื่น และให้คะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดกับการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงที่แต่งงานแล้ว โดยเฉพาะการกระทำของฝ่ายหญิง (F_{42}) นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนจรรยาวิพากษ์ระหว่างประเภทของบุคคลสมมุติและความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ ในสถานการณ์ที่ 6 : กอจวบกันอย่างถูกต้องในที่ลับตาคน พบว่า มีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างตัวแปรดังกล่าว ($p \geq .01$ ที่ F_{11} , F_{12} , F_{21} และ F_{22} ส่วน $p \geq .05$ ที่ F_{32} และ F_{41}) ซึ่งแสดงว่า

ในสถานการณั้ นักเรียนให้คะแนนจรรยาวิพากษ์มากขึ้นเพียงใดขึ้นอยู่กับความเกี่ยวข้อง
กับเพื่อนต่างเพศในลักษณะใด

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนจรรยาวิพากษ์ตามตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำระหว่าง
ชายที่แต่งงานแล้วกับหญิงที่แต่งงานแล้ว โดยเฉพาะฝ่ายหญิง (F_{52}) แตกต่างกัน ($P \geq .05$)
และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์อยู่ระหว่าง
1.00-1.99 ให้คะแนนจรรยาวิพากษ์สูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์อยู่ระหว่าง 2.00 ขึ้นไป
เป็นส่วนใหญ่ และนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ยังให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำระหว่างชายหนุ่ม
กับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายชาย (F_{21}) มากกว่าการกระทำของบุคคลสมมุติประเภทอื่น
และให้คะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดกับการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงที่แต่งงานแล้ว โดยเฉพาะ
การกระทำของฝ่ายหญิง (F_{42})

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนจรรยาวิพากษ์ตามตัวแปรอาชีพของบิดามารดา
พบว่า นักเรียนที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพต่างกัน ต่างให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำ
ระหว่างชายหนุ่มกับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายชาย และการกระทำระหว่างชายที่แต่งงานแล้ว
และหญิงที่แต่งงานแล้ว โดยเฉพาะฝ่ายชาย (F_{21}) แตกต่างกัน ($P \geq .05$) โดยที่นักเรียน
ที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพรับจ้าง ให้คะแนนจรรยาวิพากษ์สูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ และเมื่อพิจารณา
ค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ พบว่า นักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ให้คะแนนจรรยาวิพากษ์กับการกระทำ
ระหว่างชายหนุ่มกับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายชาย (F_{21}) มากกว่าการกระทำของบุคคลสมมุติ
ประเภทอื่น และให้คะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดกับการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงที่แต่งงานแล้ว
โดยเฉพาะการกระทำของฝ่ายหญิง (F_{42}) นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาค่าสถิติเกี่ยวกับความแปรปรวน
ของคะแนนจรรยาวิพากษ์ระหว่างประเภทของบุคคลสมมุติ และอาชีพของบิดามารดา ในสถานการณ์
ที่ 6 : ทดสอบกันในที่ล้มตาคน พบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรดังกล่าว ($P \geq .05$ ที่ F_{21} ,
 F_{34} และ F_{51}) ซึ่งแสดงว่าในสถานการณ์นักเรียนให้คะแนนจรรยาวิพากษ์มากขึ้นเพียงใด
ขึ้นอยู่กับว่านักเรียนมีบิดามารดาประกอบอาชีพประเภทใด

ตารางที่ 20 แสดงค่าเฉลี่ยของคะแนนการวัดความรู้ทางจิตวิทยาของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์ จังหวัดบุรีรัมย์ โดยพิจารณาจากคะแนนการวัดความรู้ทางจิตวิทยา

ตามพื้นที่ต่าง ๆ ดังนี้ และจะพิจารณาความแตกต่างของคะแนนการวัดความรู้ทางจิตวิทยาของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ระหว่างพื้นที่ต่าง ๆ โดยใช้สถิติทดสอบที (t-test)

ขั้นตอนการทดสอบ : สถิติแบบไม่เป็นพารามิเตอร์ (G)

พื้นที่	รวม		ความถี่ตามช่วง				ค่าเฉลี่ย		ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน				รวม								
	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	1.00-1.99	2.00-2.99	3.00-3.99	4.00-4.99	5.00-5.99	6.00-6.99	7.00-7.99	8.00-8.99	9.00-9.99	10.00-10.99									
นครราชสีมา	รวม	N = 553	N = 506	N = 655	N = 504	N = 478	N = 681	N = 420	N = 185	N = 544	N = 1159										
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.									
	11	6.98	3.99	4.50	2.32	5.07	3.20	5.93	3.36	5.42	3.26	5.50	3.36	5.64	3.39	5.74	3.67	5.05	3.07	5.41	3.31
	12	5.68	3.50	3.68	1.59	4.16	2.56	4.80	2.78	4.41	2.60	4.50	2.70	4.63	2.74	4.53	2.82	4.31	2.61	4.46	2.70
	13	6.50	3.80	5.90	2.96	6.46	3.43	7.43	3.60	6.92	3.49	6.92	3.58	7.27	3.60	7.28	3.85	6.52	3.34	6.92	3.54
บุรีรัมย์	รวม	N = 713	N = 709	N = 812	N = 624	N = 507	N = 683	N = 420	N = 185	N = 544	N = 1159										
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.									
	31	6.59	3.99	4.56	3.26	5.07	2.85	5.81	3.23	5.31	3.08	5.47	3.04	5.50	3.05	5.58	3.32	5.15	2.94	5.40	3.05
	32	5.02	2.88	3.53	1.36	3.90	2.04	3.35	2.34	4.07	2.19	4.14	2.23	4.18	2.11	4.23	2.41	4.02	2.22	4.11	2.21
	33	5.24	3.63	4.56	2.43	4.93	2.99	5.53	3.11	5.21	3.11	5.21	3.05	5.41	3.15	5.52	3.36	4.95	2.87	5.21	3.07
สุรินทร์	รวม	N = 41	N = 42	N = 50	N = 40	N = 30	N = 40	N = 30	N = 40	N = 30	N = 40	N = 30	N = 40								
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.									
	41	4.37	2.95	3.50	1.36	3.90	2.14	4.17	2.27	4.06	2.31	4.01	2.17	4.05	2.14	4.29	2.70	3.93	2.11	4.03	2.23
	42	5.37	3.94	4.92	2.09	5.25	3.39	5.76	3.65	5.57	3.64	5.41	3.43	5.60	3.64	5.67	3.62	5.16	3.36	5.48	3.52
	43	5.67	3.71	4.27	2.78	4.60	3.06	5.06	3.44	4.99	3.50	4.70	3.06	5.06	3.41	4.90	3.38	4.60	3.07	4.88	3.25
นครราชสีมา	รวม	N = 52	N = 53	N = 60	N = 45	N = 35	N = 45	N = 35	N = 45	N = 35	N = 45	N = 35	N = 45								
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.									
	51	4.37	2.95	3.50	1.36	3.90	2.14	4.17	2.27	4.06	2.31	4.01	2.17	4.05	2.14	4.29	2.70	3.93	2.11	4.03	2.23
	52	5.37	3.94	4.92	2.09	5.25	3.39	5.76	3.65	5.57	3.64	5.41	3.43	5.60	3.64	5.67	3.62	5.16	3.36	5.48	3.52
	53	5.67	3.71	4.27	2.78	4.60	3.06	5.06	3.44	4.99	3.50	4.70	3.06	5.06	3.41	4.90	3.38	4.60	3.07	4.88	3.25

รวม 3 6 9 12 15 นาที

วิเคราะห์ผลคะแนนตามพื้นที่และทิศทางของจิตวิทยา

ตารางที่ 21 เปรียบเทียบจรรยาวิพากษ์ ในสถานการณ์ที่ 7 : เล้าโลมกันในที่ลับตาคน (G)
 จากการทำกรงงำของบุคคลสมมุติ 5 ประเภท เมื่อพิจารณาจากตัวแปร เฟส
 ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และอาชีพของบิดามารดา

บุคคลสมมุติ	ตัวแปร	เฟส (v ₁)	ความสัมพันธ์ (v ₂)	ผลสัมฤทธิ์ (v ₃)	อาชีพ (v ₄)
นร.ช. กับ นร.ญ.	G ₁₁	**	**	-	**
	G ₁₂	**	**	-	-
ช. กับ ญ.	G ₂₁	**	**	-	**
	G ₂₂	**	**	-	-
ชค. กับ ญ.	G ₃₁	**	**	-	*
	G ₃₂	**	**	-	-
ช. กับ ญค.	G ₄₁	**	**	-	-
	G ₄₂	**	**	-	-
ชค. กับ ญค.	G ₅₁	**	*	-	-
	G ₅₂	**	*	-	-

** p ≥ .01

* p ≥ .05

ตารางที่ 22 วิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนรายวิชา ในสถานกาณ์ที่ 7 :
เดาโลมกันในที่ลับตาคน (G) ระหว่างประเภทของบุคคลสมบัติและตัวแปร
 เพศ ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ และอาชีพของบิดามารดา

บุคคลสมบัติ	ตัวแปร	เพศ (v_1)	ความสัมพันธ์ (v_2)	อาชีพ (v_4)
นร.ธ.กับ นร.ญ.	G ₁₁	** 104.48	** 6.98	** 5.98
	G ₁₂	** 103.91	** 6.52	-
ธ.กับ ญ.	G ₂₁	** 109.19	** 7.69	** 6.25
	G ₂₂	* 93.42	** 9.43	-
ธท.กับ ญ.	G ₃₁	** 67.89	* 4.51	* 3.54
	G ₃₂	* 72.55	* 4.88	-
ธ.กับ ธท.	G ₄₁	** 47.53	* 3.52	* 3.32
	G ₄₂	** 55.86	* 3.20	-
ธท.กับ ธท.	G ₅₁	** 13.44	-	* 3.11
	G ₅₂	** 14.24	-	-

**
P ≥ .01

*
P ≥ .05

สถานการณ์ที่ 7 : เลาโลมกันในที่ลับตาคน (G)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตารางที่ 20, 21 และ 22

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนจรรยาวิพากษ์ตามตัวแปรเพศ พบว่า นักเรียนชาย และนักเรียนหญิง ในคะแนนจรรยาวิพากษ์ออกการกระทำของบุคคลสมมุติทุกประเภทแตกต่างกันอย่างมาก ($P \geq .01$) โดยที่นักเรียนชายในคะแนนจรรยาวิพากษ์สูงกว่านักเรียนหญิง และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ พบว่า นักเรียนทั้งชายและหญิงในคะแนนจรรยาวิพากษ์ออกการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายชาย (G_{21}) มากกว่าการกระทำของบุคคลสมมุติประเภทอื่น และในคะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดกับการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงที่แต่งงานแล้ว โดยเฉพาะการกระทำของฝ่ายหญิง (G_{42}) นอกจากนี้เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนจรรยาวิพากษ์ พิจารณาประเภทของบุคคลสมมุติและเพศของกลุ่มตัวอย่าง ในสถานการณ์ที่ 7 : เลาโลมกันในที่ลับตาคน พบว่ามีปฏิสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ ($P \geq .01$) ระหว่างตัวแปรดังกล่าว ซึ่งแสดงว่าในสถานการณ์นี้ นักเรียนในคะแนนจรรยาวิพากษ์แตกต่างกันเพียงเล็กน้อยก็ว่าเป็นนักเรียนชายหรือเด็กนักเรียนหญิง

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนจรรยาวิพากษ์ตามตัวแปรความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ พบว่านักเรียนที่ยังไม่คู่รักและนักเรียนที่คู่รักแล้ว ต่างในคะแนนจรรยาวิพากษ์ออกการกระทำของบุคคลสมมุติแตกต่างกันอย่างมาก ($P \geq .01$ ที่ $G_{11}, G_{12}, G_{21}, G_{22}, G_{31}, G_{32}, G_{41}$ และ G_{42}) และแตกต่างกัน ($P \geq .05$ ที่ G_{51} และ G_{52}) โดยที่นักเรียนที่คู่รักแล้ว ในคะแนนจรรยาวิพากษ์สูงกว่านักเรียนที่ยังไม่คู่รัก และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ในคะแนนจรรยาวิพากษ์ออกการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายชาย (G_{21}) มากกว่าการกระทำของบุคคลสมมุติประเภทอื่น และในคะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดกับการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงที่แต่งงานแล้ว โดยเฉพาะการกระทำของฝ่ายหญิง (G_{42}) นอกจากนี้เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนจรรยาวิพากษ์ พิจารณาประเภทของบุคคลสมมุติ และความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนต่างเพศ ในสถานการณ์ที่ 7 : เลาโลมกันในที่ลับตาคน พบว่า มีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างตัวแปรดังกล่าว ($P \geq .01$ ที่ G_{11}, G_{12}, G_{21} และ G_{22} ส่วน $P \geq .05$ ที่ G_{31}, G_{32}, G_{41} และ G_{42}) ซึ่งแสดงว่าในสถานการณ์นี้

นักเรียนในคะแนนจรรยาวิพากษ์มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับว่า นักเรียนมีความสัมพันธ์กับอาจารย์อย่างไร
ในลักษณะใด

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนจรรยาวิพากษ์ตามตัวแปร ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ในคะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำของบุคคลสมมุติ
แตกต่างกันอย่างไม่นัยสำคัญทางสถิติ แต่อย่างไรก็ดี เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์
พบว่านักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ในคะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงสาว
โดยเฉพาะฝ่ายชาย (G_{21}) มากกว่าการกระทำของบุคคลสมมุติประเภทอื่น และในคะแนน
จรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดกับการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงที่แต่งงานแล้ว โดยเฉพาะการกระทำ
ของฝ่ายหญิง (G_{42})

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนจรรยาวิพากษ์ตามตัวแปร อาชีพของบิดามารดา พบว่า
นักเรียนที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพต่างกัน ต่างในคะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำของบุคคลสมมุติ
แตกต่างกันอย่างมาก ($P \geq .01$ ที่ G_{11} และ G_{21}) และแตกต่างกัน ($P \geq .05$ ที่ G_{31} , G_{41}
และ G_{51}) โดยเป็นที่น่าสนใจกว่านักเรียนที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพรับจ้าง ในคะแนนจรรยาวิพากษ์
สูงต่ามนักเรียนกลุ่มอื่น ๆ และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ยังพบว่า นักเรียนทั้ง
3 กลุ่ม ในคะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายชาย
(G_{21}) มากกว่าการกระทำของบุคคลสมมุติประเภทอื่น ส่วนคะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดนั้น
พบว่า นักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ในคะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดกับการกระทำระหว่างชายที่แต่งงานแล้ว
กับหญิงสาว โดยเฉพาะการกระทำของฝ่ายหญิง (G_{32}) และเมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์
ถดถอยแปรปรวนของคะแนนจรรยาวิพากษ์ในสถานการณ์ที่ 7 : เลาโลบกันในที่ลับศาคณ พบว่า
มีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างตัวแปรทั้งสอง ($P \geq .01$ ที่ G_{11} , G_{21} ส่วน $P \geq .05$ ที่
 G_{31} , G_{41} และ G_{51}) ซึ่งแสดงว่าในสถานการณ์นี้ นักเรียนในคะแนนจรรยาวิพากษ์
มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับว่านักเรียนมีบิดามารดาประกอบอาชีพประเภทใด

Figure 23. The mean and standard deviation of the number of visits to the health center in the past 12 months.

Figure 23. ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของจำนวนครั้งในการไปพบแพทย์ใน 12 เดือนที่ผ่านมา

Table 23 (Cont.)

Gender	Visit		Number of visits				Number of visits				Total													
	Mean	S.D.	1-3	4-6	7-9	10-12	13-15	16-18	19-21															
Male	Mean	5.53	N = 606	Mean	1.00	N = 478	Mean	2.00	N = 681	Mean	2.96	N = 420	Mean	3.46	N = 195	Mean	4.39	N = 544	Mean	4.71	N = 1159			
	S.D.	3.74		S.D.	1.59		S.D.	1.00		S.D.	1.00		S.D.	1.00		S.D.	1.00		S.D.	1.00				
	Mean	3.02	N = 606	Mean	1.80	N = 504	Mean	2.49	N = 504	Mean	3.88	N = 478	Mean	2.16	N = 681	Mean	3.96	N = 420	Mean	4.07	N = 195	Mean	3.77	N = 544
	S.D.	3.74		S.D.	1.80		S.D.	2.49		S.D.	3.88		S.D.	2.16		S.D.	3.96		S.D.	4.07		S.D.	3.77	
	Mean	4.91	N = 606	Mean	3.51	N = 504	Mean	5.31	N = 504	Mean	4.77	N = 478	Mean	6.01	N = 681	Mean	3.22	N = 420	Mean	6.17	N = 195	Mean	5.59	N = 544
S.D.	3.74		S.D.	3.51		S.D.	3.15		S.D.	4.77		S.D.	6.01		S.D.	3.22		S.D.	6.17		S.D.	5.59		
Female	Mean	6.29	N = 606	Mean	4.06	N = 504	Mean	5.34	N = 504	Mean	4.88	N = 478	Mean	2.97	N = 681	Mean	5.09	N = 420	Mean	5.10	N = 195	Mean	4.76	N = 544
	S.D.	3.64		S.D.	4.06		S.D.	3.20		S.D.	4.88		S.D.	2.97		S.D.	5.09		S.D.	5.10		S.D.	4.76	
	Mean	4.75	N = 606	Mean	3.41	N = 504	Mean	4.15	N = 504	Mean	3.87	N = 478	Mean	2.04	N = 681	Mean	3.97	N = 420	Mean	3.96	N = 195	Mean	3.80	N = 544
	S.D.	3.64		S.D.	3.41		S.D.	2.35		S.D.	3.87		S.D.	2.04		S.D.	3.97		S.D.	3.96		S.D.	3.80	
	Mean	6.09	N = 606	Mean	4.11	N = 504	Mean	5.33	N = 504	Mean	4.92	N = 478	Mean	3.03	N = 681	Mean	5.04	N = 420	Mean	5.22	N = 195	Mean	4.65	N = 544
S.D.	3.64		S.D.	4.11		S.D.	3.36		S.D.	4.92		S.D.	3.03		S.D.	5.04		S.D.	5.22		S.D.	4.65		
Total	Mean	5.72	N = 1159	Mean	4.05	N = 1159	Mean	5.00	N = 1159	Mean	4.81	N = 1159	Mean	3.25	N = 1159	Mean	4.86	N = 1159	Mean	4.92	N = 1159	Mean	4.50	N = 1159
	S.D.	3.74		S.D.	4.05		S.D.	3.70		S.D.	4.81		S.D.	3.25		S.D.	4.86		S.D.	4.92		S.D.	4.50	
	Mean	3.74	N = 1159	Mean	3.02	N = 1159	Mean	2.49	N = 1159	Mean	3.88	N = 1159	Mean	2.16	N = 1159	Mean	3.96	N = 1159	Mean	4.07	N = 1159	Mean	3.77	N = 1159
	S.D.	3.74		S.D.	3.02		S.D.	2.49		S.D.	3.88		S.D.	2.16		S.D.	3.96		S.D.	4.07		S.D.	3.77	
	Mean	4.91	N = 1159	Mean	3.51	N = 1159	Mean	5.31	N = 1159	Mean	4.77	N = 1159	Mean	6.01	N = 1159	Mean	3.22	N = 1159	Mean	6.17	N = 1159	Mean	5.59	N = 1159
S.D.	3.74		S.D.	3.51		S.D.	3.15		S.D.	4.77		S.D.	6.01		S.D.	3.22		S.D.	6.17		S.D.	5.59		

Mean 3 6 9 12 15 Total

ตารางที่ 24 เปรียบเทียบจรรยาวิพากษ์ในสถานการณ์ที่ 8 : โกลเซียม (๘) จากถาวร หรือ
ของบุคคลสมมุติ 5 ประเภท เกี่ยวกับความถี่ของตัวแปร เพศ ความสัมพันธ์กับ
เพศต่าง เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และค่าใช้จ่ายของบิดามารดา

บุคคลสมมุติ	ตัวแปร	เพศ (V ₁)	ความถี่ (V ₂)	ผลสัมฤทธิ์ (V ₃)	ค่าใช้จ่าย (V ₄)
นร.ช.กับ นร.ญ.	H ₁₁	**	**	-	**
	H ₁₂	**	**	-	-
ธ.กับ จ.	H ₂₁	**	**	-	-
	H ₂₂	**	**	-	-
ตต.กับ จ.	H ₃₁	**	**	-	-
	H ₃₂	**	**	-	-
ธ.กับ จต.	H ₄₁	**	**	-	*
	H ₄₂	**	**	-	-
ตต.กับ จต.	H ₅₁	**	**	-	-
	H ₅₂	**	**	-	-

**
P ≥ .01

*
P ≥ .05

ตารางที่ 25 วิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนรรษาวิชาพืช ในสถานศึกษาที่ 8 :

โดยเปรียบเทียบ (H) วิชาพืชรยะทางของบุคคลสมบูรณ์และตัวแปร เพศ ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ และอาชีพของบิดามารดา

บุคคลสมบูรณ์	ตัวแปร	เพศ (v_1)	ความสัมพันธ์ (v_2)	อาชีพ (v_4)
นร.ช.กับ นร.ญ.	H ₁₁	** 127.40	** 6.79	** 5.17
	H ₁₂	** 111.55	** 10.37	-
ช.กับ ญ.	H ₂₁	** 181.50	** 8.73	* 3.02
	H ₂₂	** 160.31	** 12.47	-
ชก.กับ ญ.	H ₃₁	** 106.71	** 5.21	-
	H ₃₂	** 79.60	** 6.11	-
ช.กับ ชก.	H ₄₁	** 66.46	** 5.62	* 3.11
	H ₄₂	** 57.25	* 3.17	-
ชก.กับ ชก.	H ₅₁	** 28.41	* 3.87	-
	H ₅₂	** 21.06	** 5.79	-

** P ≥ .01

* P ≥ .05

สถานการณ์ที่ 8 : โด่เสียกัน (H)

ผลการวิเคราะห์ผลจากตารางที่ 23, 24 และ 25

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนจรรยาวิพากษ์ตามตัวแปรเพศ พบว่า นักเรียนชาย และนักเรียนหญิง ใ้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำของบุคคลสมมุติทุกประเภทแตกต่างกันอย่างมา ก ($P \geq .01$) โดยที่นักเรียนชายใ้คะแนนจรรยาวิพากษ์สูงกว่านักเรียนหญิง และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงใ้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายชาย (H_{21}) มากกว่าการกระทำของบุคคลสมมุติประเภทอื่น ส่วนคะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดนั้น พบว่า นักเรียนชายใ้คะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดกับการกระทำระหว่างชายที่แต่งงานแล้วกับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายหญิง (H_{32}) ส่วนนักเรียนหญิงใ้คะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดกับการกระทำระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง โดยเฉพาะการกระทำของฝ่ายหญิง เช่นเดียวกัน (H_{12}) นอกจากนี้เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนจรรยาวิพากษ์พิจารณาประเภทของบุคคลสมมุติ และเพศของกลุ่มตัวอย่างในสถานการณ์ที่ 8 : โด่เสียกัน พบว่า มีปฏิสัมพันธ์กันอย่างมา ก ($P \geq .01$) ระหว่างตัวแปรดังกล่าว ซึ่งแสดงว่าในสถานการณ์นี้ นักเรียนใ้คะแนนจรรยาวิพากษ์ มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับว่าเป็นนักเรียนชายหรือนักเรียนหญิง

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนจรรยาวิพากษ์ตามตัวแปร ความสัมพันธ์กับเพศ ความสัมพัทธ์กับเพศ พบว่า นักเรียนที่ยังไม่มีคู่วัดและนักเรียนที่มีคู่วัดใ้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำของบุคคลสมมุติทุกประเภทแตกต่างกันอย่างมา ก ($P \geq .01$) โดยที่นักเรียนที่มีคู่วัดใ้คะแนนจรรยาวิพากษ์สูงกว่านักเรียนที่ยังไม่มีคู่วัด และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ พบว่า นักเรียนที่ยังไม่มีคู่วัดและนักเรียนที่มีคู่วัดใ้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายชาย (H_{21}) มากกว่าการกระทำของบุคคลสมมุติประเภทอื่น ส่วนคะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดนั้น พบว่านักเรียนที่ยังไม่มีคู่วัดใ้คะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดกับการกระทำระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง โดยเฉพาะการกระทำของนักเรียนหญิง (H_{12}) ส่วนนักเรียนที่มีคู่วัดใ้คะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดกับการกระทำระหว่างชายที่แต่งงานแล้วกับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายหญิง (H_{32}) นอกจากนี้เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน

ของคะแนนจรรยาวิพากษ์ พิจารณาประเภทของบุคคลสมบูรณ์และความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ
 ในสถานการณที่ 8 : โทเสียกัน พบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรดังกล่าว ($P \geq .01$
 ที่ $H_{11}, H_{12}, H_{21}, H_{22}, H_{31}, H_{32}, H_{41}$ และ H_{52} ส่วน $P \geq .05$ ที่ H_{42} และ H_{51})
 ซึ่งแสดงว่าในสถานการณนี้ นักเรียนโห้คะแนนจรรยาวิพากษ์มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับว่านักเรียน
 มีความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศลักษณะใด

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนจรรยาวิพากษ์ตามตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน โห้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำของบุคคลสมบูรณ์
 แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่อย่างไรก็ดีเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์
 พบว่า นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม โห้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงสาว
 โดยเฉพาะฝ่ายชาย (H_{21}) มากกว่าการกระทำของบุคคลสมบูรณ์ประเภทอื่น ส่วนคะแนนจรรยาวิพากษ์
 น้อยที่สุดนั้น พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์อยู่ระหว่าง 1.00-1.99 โห้คะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุด
 กับการกระทำระหว่างการกระทำของชายที่แต่งงานแล้วกับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายหญิง (H_{32})
 และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์อยู่ระหว่าง 2.00 ขึ้นไป โห้คะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดกับการกระทำ
 ระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง โดยเฉพาะฝ่ายหญิง (H_{12}) และการกระทำระหว่างชายหนุ่ม
 กับหญิงที่แต่งงานแล้ว โดยเฉพาะการกระทำของฝ่ายหญิง เช่นเดียวกัน (H_{42})

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนจรรยาวิพากษ์ตามตัวแปรอาชีพของบิดามารดา พบว่า
 นักเรียนที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพต่างกัน ต่างโห้คะแนนจรรยาวิพากษ์แตกต่างกันอย่างมา
 ($P \geq .01$) คือการกระทำระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง โดยเฉพาะฝ่ายชาย (H_{11})
 นอกจากนั้นยังโห้คะแนนจรรยาวิพากษ์แตกต่างกัน ($P \geq .05$) คือการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับ
 หญิงที่แต่งงานแล้ว โดยเฉพาะการกระทำของฝ่ายชายเช่นเดียวกัน (H_{41}) โดยที่นักเรียนที่มี
 บิดามารดาประกอบอาชีพรับจ้าง โห้คะแนนจรรยาวิพากษ์สูงกว่านักเรียนกลุ่มอื่น ๆ และเมื่อพิจารณา
 ค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ พบว่า นักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม โห้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำ
 ระหว่างชายหนุ่มกับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายชาย (H_{21}) มากกว่าการกระทำของบุคคลสมบูรณ์
 ประเภทอื่น ส่วนคะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดนั้น พบว่า นักเรียนที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพ
 รับราชการ โห้คะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดกับการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงที่แต่งงานแล้ว
 โดยเฉพาะฝ่ายหญิง (H_{42}) นักเรียนที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพรับจ้าง โห้คะแนนจรรยาวิพากษ์

น้อยที่สุดกับกรรมกร ระหว่างชายที่แต่งงานแล้วกับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายหญิง (H_{32}) และเด็กเร่ร่อนที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพเกษตรกรรม ในคะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดกับกรรมกร ระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง โดยเฉพาะฝ่ายหญิงเช่นกัน (H_{12}) นอกจากนี้เพื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนจรรยาวิพากษ์ ศึกษาประเภทของบุคคลสัญชาติและอาชีพของบิดามารดาในสถานการณ์ที่ 8 : โทเสียกัน พบว่า มีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างตัวแปรดังกล่าว ($\alpha \geq .01$ ที่ H_{11} ส่วน $\beta \geq .05$ ที่ H_{21} และ H_{41}) ซึ่งแสดงว่าในสถานการณ์เด็กเร่ร่อนในคะแนนจรรยาวิพากษ์มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับว่านักเรียนมีบิดามารดาประกอบอาชีพประเภทใด

ตารางที่ 26 จักรวรรดิไทยของคณะกรรมาธิการของกรมการปกครองส่วนท้องถิ่น
 สถานการณ์ที่ 1 ถึงสถานการณ์ที่ 8 โดยแยกตามการกระทำของบุคคลที่มี 5 ประเภท

สถานการณ์	พฤติกรรม	นร.ช.กับนร.ญ.									
		11	12	21	22	31	32	41	42	51	52
1	เดิมของกรมในสหภาพ	2 (6.58)	2 (5.54)	2 (8.47)	1 (7.12)	7 (4.97)	6 (3.99)	8 (4.81)	7 (3.86)	4 (5.48)	2 (4.96)
2	หนึ่งกรมในสหภาพ	5 (5.85)	5 (4.76)	3 (7.84)	3 (6.42)	5 (5.31)	7 (3.96)	6 (5.07)	8 (3.84)	5 (5.41)	5 (4.77)
3	กรมในสหภาพ	1 (7.10)	1 (5.55)	1 (8.58)	2 (6.95)	1 (5.95)	1 (4.63)	1 (6.41)	1 (4.95)	1 (5.86)	1 (5.03)
4	กรมในสหภาพ	4 (6.03)	4 (4.79)	4 (7.66)	5 (6.16)	3 (5.63)	3 (4.19)	2 (5.44)	3 (4.07)	3 (5.67)	3 (4.92)
5	กรมในสหภาพ	6 (5.47)	6 (4.51)	7 (6.83)	7 (5.63)	6 (5.22)	5 (4.06)	5 (5.09)	5 (3.94)	7 (5.08)	7 (4.50)
6	กรมในสหภาพ	3 (6.04)	3 (4.90)	5 (7.55)	4 (6.19)	2 (5.69)	2 (4.31)	3 (5.40)	2 (4.13)	2 (5.69)	1 (5.03)
7	กรมในสหภาพ	6 (5.47)	7 (4.46)	6 (6.92)	6 (5.69)	4 (5.40)	4 (4.11)	4 (5.21)	4 (4.03)	4 (5.48)	4 (4.82)
8	กรมในสหภาพ	7 (4.71)	8 (3.89)	8 (5.84)	8 (4.77)	8 (4.93)	8 (3.89)	7 (4.88)	6 (3.93)	6 (5.26)	6 (4.70)

รวม 6 9 12 15 ภาค

จรรยาวิพากษ์ของกลุ่มตัวอย่างโดยส่วนรวม

จากการจัดอันดับค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ ในตารางที่ 26 และ 27 พบว่า เมื่อพิจารณาการจัดอันดับค่าเฉลี่ย คะแนนจรรยาวิพากษ์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อ พฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงพิจารณาจากสถานการณที่ 1 ถึงสถานการณที่ 3 แยกตามการกระทำ ของบุคคลสมมุติ 5 ประเภท (ตารางที่ 26) พบว่า กลุ่มตัวอย่างให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อพฤติกรรม ความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงในสถานการณที่ 3 : จูมมือกันในที่ลับตาคน (C) มากเป็นอันดับหนึ่ง ไม่ว่า พฤติกรรมในสถานการณนี้จะเป็นการกระทำของบุคคลสมมุติประเภทใดก็ตาม แต่อย่างไรก็ดีถ้าเป็นการกระทำ ระหว่างชายหนุ่มกับหญิงสาวและพิจารณาเฉพาะการกระทำของฝ่ายหญิง (G22) กลุ่มตัวอย่างให้คะแนน จรรยาวิพากษ์มากที่สุดกับการเดินจูมมือกันในที่สาธารณะ และให้คะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดต่อพฤติกรรม ความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงในสถานการณที่ 3 : ไล่เสียกัน (H) ไม่ว่าพฤติกรรมในสถานการณนี้จะเป็น การกระทำของบุคคลสมมุติประเภทใดก็ตาม แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าถ้าการกระทำพฤติกรรมทางเพศเป็นการ กระทำระหว่างชายที่แต่งงานแล้วกับหญิงที่แต่งงานแล้ว กลุ่มตัวอย่างให้คะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุด กับพฤติกรรมในสถานการณที่ 5 : นอนหนุนก้นในสวนสาธารณะ (E) และรองลงมาเป็นพฤติกรรมใน สถานการณที่ 3 : ไล่เสียกัน (H) นอกจากนี้ ถ้าการกระทำพฤติกรรมทางเพศเป็นการกระทำ ระหว่างชายที่แต่งงานแล้วกับหญิงที่แต่งงานแล้วโดยพิจารณาเฉพาะการกระทำของฝ่ายหญิงเท่านั้น กลุ่ม ตัวอย่างให้คะแนนจรรยาวิพากษ์มากที่สุดกับพฤติกรรมในสถานการณที่ 6 : กอดจูบกันอย่างดุคคิมในที่ลับ ตาคน (F) เท่า ๆ กันกับพฤติกรรมในสถานการณที่ 3 : จูมมือกันในที่ลับตาคน (C) และเมื่อ พิจารณาการให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ระหว่างพฤติกรรมในที่ลับตาคนกับพฤติกรรมในที่เปิดเผย พบว่า พฤติกรรมในที่ลับตาคนได้รับการยอมรับมากกว่าพฤติกรรมในที่เปิดเผย เช่น สถานการณที่ 3 : จูมมือกัน ในที่ลับตาคน (C) ได้รับการยอมรับมากกว่าสถานการณที่ 1 : เดินจูมมือกันในที่สาธารณะและ สถานการณที่ 2 : นั่งจูมมือกันในที่สาธารณะ

เมื่อพิจารณาการจัดอันดับค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการกระทำของบุคคลสมมุติ 5 ประเภทแยกตามสถานการณ์ 3 สถานการณ์ (ตารางที่ 27) พบว่ากลุ่มตัวอย่างให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายชายมากกว่าการกระทำของบุคคลสมมุติประเภทอื่นทุกประเภท ส่วนคะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดนั้น พบว่าในสถานการณ์ที่ 1 : เดินจูงมือกันในที่ลับตาคน (A) สถานการณ์ที่ 2 : นั่งจูงมือกันในที่สาธารณะ (B) สถานการณ์ที่ 4 : โอบกอดกันในที่ลับตาคน (D) สถานการณ์ที่ 5 : นอนหนุนตักในสวนสาธารณะ (E) สถานการณ์ที่ 6 : กอดจูบกันอย่างดุคักในที่ลับตาคน (F) และสถานการณ์ที่ 7 : เล้าโลมกันในที่ลับตาคน (G) กลุ่มตัวอย่างให้คะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดกับการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงที่แต่งงานแล้ว โดยเฉพาะฝ่ายหญิง ส่วนในสถานการณ์ที่ 3 : จูบมือกันในที่ลับตาคน (C) พบว่ากลุ่มตัวอย่างให้คะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดกับการกระทำระหว่างชายที่แต่งงานแล้วกับหญิงสาว โดยเฉพาะฝ่ายหญิง และสำหรับสถานการณ์ที่ 3 : ใต้เสียนั้น (H) พบว่ากลุ่มตัวอย่างให้คะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดต่อการกระทำระหว่างนักศึกษาชายกับนักศึกษาหญิง โดยเฉพาะฝ่ายหญิง และการกระทำระหว่างชายที่แต่งงานแล้วกับหญิงสาว โดยพิจารณาเฉพาะการกระทำของฝ่ายหญิงควบคู่กัน

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. ศึกษาบรรยายวิพากษ์ของนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง โดยพิจารณาตามลักษณะของสถานการณ์เพศและประเภทของบุคคลสมมุติ
2. เปรียบเทียบบรรยายวิพากษ์ของนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงตามตัวแปร เพศความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและอาชีพของบิดามารดา
3. เพื่อศึกษาว่าตัวแปรใดค้ำก่กล่าวข้างต้นมีผลต่อจรรยาวิพากษ์ของเด็กวัยรุ่น

สมมุติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนชายมีจรรยาวิพากษ์เกี่ยวกับพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงดีกว่านักเรียนหญิง
2. นักเรียนที่มีความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศแตกต่างกันมีจรรยาวิพากษ์เกี่ยวกับพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงแตกต่างกัน
3. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีจรรยาวิพากษ์เกี่ยวกับพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงแตกต่างกัน
4. นักเรียนที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพต่างกันมีจรรยาวิพากษ์เกี่ยวกับพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงแตกต่างกัน

กลุ่มตัวอย่างและประชากร

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชายและหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยม (ม.4-ม.6) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2528 ของโรงเรียนมัธยมประจำจังหวัดในเขตการศึกษา การศึกษา 9, 10 และ 11 รวมทั้งสิ้น 9 โรงเรียน จำนวน 1159 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เป็นแบบสอบถามชนิดประเมินค่า (rating scale) 5 ระดับ ตามแบบของ ลิเคอร์ท (Likert) เพื่อศึกษาจรรยาวิพากษ์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อพฤติกรรมความสัมพันธ์ ระหว่างชายหญิงใน 8 สถานการณ์ โดยพิจารณาจากการกระทำของบุคคลสมมุติ 5 ประเภท

การวิเคราะห์ข้อมูล

ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS เพื่อหาค่าสถิติพื้นฐาน วิเคราะห์ความแปรปรวน ของคะแนนจรรยาวิพากษ์ที่มีต่อพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงใน 8 สถานการณ์ โดยพิจารณา การกระทำของบุคคลสมมุติ 5 ประเภท แยกตามตัวแปร เพศ ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและอาชีพของบิดามารดา และเปรียบเทียบจรรยาวิพากษ์โดยใช้วิธีของตุ๊กกี (Tukey) ระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง นักเรียนที่มีความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศต่างกัน นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน และนักเรียนที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพต่างกัน

ผลการวิจัย

1. จรรยาวิพากษ์โดยส่วนรวม (ตารางที่ 26 และ 27)

พฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงนับตั้งแต่การเดินจูงมือกันในที่สาธารณะ นั่งกุมมือกันในที่สาธารณะ จูบมือกันในที่ลับตาคน โอบกอดกันในที่ลับตาคน นอนหนุนตักในส่วนสาธารณะ กอดจูบกันอย่างคลุ้มคลั่งในที่ลับตาคน เล้าโลมกันในที่ลับตาคน และอันคัมสุคตท้าย คือ ไล่เสียกัน นักเรียน ให้คะแนนจรรยาวิพากษ์มากที่สุดหรือยอมรับพฤติกรรมของการจูบมือกันในที่ลับตาคนมากกว่าการกระทำ พฤติกรรมอย่างอื่น ทั้งนี้ไม่ว่าผู้ที่กระทำพฤติกรรมดังกล่าวจะเป็นนักเรียนกับนักเรียน ชายหนุ่มกับ หญิงสาว ชายที่แต่งงานแล้วกับหญิงสาว ชายหนุ่มกับหญิงที่แต่งงานแล้ว หรือชายที่แต่งงานแล้วกับหญิงที่ แต่งงานแล้ว อย่างไรก็ตามสำหรับหญิงสาวที่มีความสัมพันธ์กับชายหนุ่มนั้น พฤติกรรมของหญิงสาวที่นักเรียน ยอมรับมากที่สุดคือ การเดินจูงมือกันในที่สาธารณะ สำหรับพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงที่ นักเรียนให้คะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุด หรือไม่ยอมรับมากที่สุดกับการกระทำของบุคคลสมมุติเกือบ ทุกประเภทคือ การไล่เสียกัน นอกจากถาเป็นการกระทำระหว่างชายที่แต่งงานแล้วกับหญิงสาว และ ชายที่แต่งงานแล้วกับหญิงที่แต่งงานแล้ว นักเรียนไม่ยอมรับพฤติกรรมการนอนหนุนตักในส่วนสาธารณะ

หรือพฤติกรรมในที่เปิดเผยอื่น ๆ เช่น การเดินจูงมือกันในที่สาธารณะ นั่งจูงมือกันในที่สาธารณะ มากกว่าพฤติกรรมการโต้เสี้ยกัน และ เมื่อพิจารณาพฤติกรรมในที่ลับตาคนและพฤติกรรมในที่เปิดเผยทั้งหมดแล้ว นักเรียนยอมรับพฤติกรรมในที่ลับตาคนมากกว่าพฤติกรรมในที่เปิดเผยเป็นส่วนใหญ่

ถ้าพิจารณาประเภทของบุคคลสมมุติที่กระทำพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง นับตั้งแต่ นักเรียนกับนักเรียน ชายหนุ่มกับหญิงสาว ชายที่แต่งงานแล้วกับหญิงสาว ชายหนุ่มกับหญิงที่แต่งงานแล้ว และชายที่แต่งงานแล้วกับหญิงที่แต่งงานแล้ว นักเรียนยอมรับมากที่สุดต่อการกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงสาวมากกว่าบุคคลประเภทอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นการกระทำของฝ่ายชายด้วยแล้วจะยิ่งได้รับการยอมรับมากกว่าฝ่ายหญิงและสำหรับบุคคลสมมุติที่นักเรียนให้คะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดหรือไม่ยอมรับมากที่สุดเกือบทุกพฤติกรรมคือ หญิงที่แต่งงานแล้วกระทำพฤติกรรมทางเพศกับชายหนุ่ม นอกจากนั้นในบางพฤติกรรมคือ จูงมือกันในที่ลับตาคน นักเรียนให้คะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดหรือไม่ยอมรับมากที่สุดกับการกระทำของหญิงสาวกับชายที่แต่งงานแล้ว โดยเฉพาะการกระทำของฝ่ายหญิงและสำหรับพฤติกรรมการโต้เสี้ยกันนั้น นักเรียนให้คะแนนจรรยาวิพากษ์น้อยที่สุดหรือไม่ยอมรับมากที่สุดถ้าพฤติกรรมดังกล่าวเกิดขึ้นระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงและชายที่แต่งงานแล้วกับหญิงสาว โดยเฉพาะ การกระทำนั้นเป็นการกระทำของฝ่ายหญิง

นอกจากนี้พิจารณาโดยส่วนรวมแล้วไม่ว่าจะเป็นจรรยาวิพากษ์ที่นักเรียนมีต่อพฤติกรรมใด บุคคลสมมุติประเภทใด นักเรียนให้คะแนนจรรยาวิพากษ์หรือยอมรับการกระทำของผู้ชายมากกว่าผู้หญิงทั้งสิ้น

2. เปรียบเทียบจรรยาวิพากษ์ของนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงตามตัวแปร : - เพศ ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและอาชีพของบิดามารดา (ตารางที่ 2 ถึงตารางที่ 25)

2.1 นักเรียนชายและนักเรียนหญิงให้คะแนนจรรยาวิพากษ์แตกต่างกันอย่างมาก โดยที่นักเรียนชายให้คะแนนจรรยาวิพากษ์หรือยอมรับพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงทุกพฤติกรรมมากกว่านักเรียนหญิง

2. 2 นักเรียนที่มีความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศต่างลักษณะกันคือ นักเรียนที่ยังไม่มีคู่นอน นักเรียนที่มีคู่นอนแล้ว ต่างให้คะแนนจรรยาวิพากษ์แตกต่างกัน โดยที่นักเรียนที่มีคู่นอนแล้ว ให้คะแนนจรรยาวิพากษ์หรือยอมรับพฤติกรรม ความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงทุกพฤติกรรมมากกว่านักเรียนที่ยังไม่มีคู่นอน

2. 3 นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน คือมีผลสัมฤทธิ์อยู่ระหว่าง 1.00-1.99 กับ 2.00 ขึ้นไป ให้คะแนนจรรยาวิพากษ์แตกต่างกัน เฉพาะพฤติกรรม การเดินจงมูกันในที่สาธารณะ เท่านั้น โดยที่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์อยู่ระหว่าง 1.00-1.99 ให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ หรือยอมรับพฤติกรรมดังกล่าวมากกว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์อยู่ระหว่าง 2.00 ขึ้นไป

2. 4 นักเรียนที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพต่างกัน คือ รับราชการ รับจ้าง และเกษตรกร ให้คะแนนจรรยาวิพากษ์แตกต่างกันทุกพฤติกรรม นอกจากพฤติกรรมเดินจงมูกันในที่สาธารณะ ที่นักเรียนให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ไม่แตกต่างกัน โดยที่นักเรียนที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพรับราชการให้คะแนนจรรยาวิพากษ์หรือยอมรับพฤติกรรมนี้สูงกว่าในที่สาธารณะมากกว่านักเรียนกลุ่มอื่น ส่วนพฤติกรรมอื่น ๆ อีก 6 พฤติกรรมนั้นนักเรียนที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพรับจ้าง ให้คะแนนจรรยาวิพากษ์หรือยอมรับพฤติกรรมดังกล่าวมากกว่านักเรียนที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพเกษตรกร

2. 5 กลุ่มตัวอย่างไม่ว่าจำแนกตามตัวแปรใดและกระทำพฤติกรรมในสถานการณ์ใด ต่างให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ต่อการกระทำของบุคคลสมมุติคล้ายคลึงกันคือ ให้คะแนนจรรยาวิพากษ์หรือยอมรับมากที่สุดต่อการกระทำระหว่างชายหนุ่ม กับหญิงสาว โดยที่ยอมรับการกระทำของฝ่ายชายเป็นอันดับหนึ่ง และฝ่ายหญิงรองลงมา ส่วนการกระทำของบุคคลสมมุติที่ไม่ได้รับการยอมรับมากที่สุดคือ การกระทำระหว่างชายหนุ่มกับหญิงที่แต่งงานแล้วและฝ่ายที่แต่งงานแล้วกับหญิงสาว นอกจากนั้นในบางพฤติกรรมคือ นอนหนุนตักในสวนสาธารณะและการได้เสียนก การกระทำของบุคคลสมมุติอีกประเภทที่ไม่ได้รับการยอมรับอย่างมากที่สุดคือ การกระทำระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง และบุคคลสมมุติเพศหญิงมัก จะไม่ได้รับการยอมรับมากกว่าบุคคลสมมุติเพศชายทุกพฤติกรรมและทุกตัวแปร

จากผลการวิจัยในวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ดังกล่าวข้างต้นทางสอดคล้องกับ
สมมุติฐานที่ตั้งไว้ทุกประการคือ

1. นักเรียนชายมีจรรยาวิพากษ์เกี่ยวกับพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง
ดีกว่านักเรียนหญิง
 2. นักเรียนที่มีความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศแตกต่างกัน มีจรรยาวิพากษ์เกี่ยวกับ
พฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงแตกต่างกัน
 3. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีจรรยาวิพากษ์เกี่ยวกับพฤติกรรม
ความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงแตกต่างกัน
 4. นักเรียนที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพต่างกัน มีจรรยาวิพากษ์เกี่ยวกับพฤติกรรม
ความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงแตกต่างกัน
3. ตัวแปรที่มีผลต่อจรรยาวิพากษ์ของนักเรียน (ตารางที่ 3, 9, 12, 15,
18, 21 และ 24)

ตัวแปรที่มีผลต่อการให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ของนักศึกษาคือตัวแปร :- เพศ
ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศและอาชีพของบิดามารดา

อภิปราย

1. จากผลการวิจัยโดยส่วนรวมพบว่า ถ้าการกระทำพฤติกรรมทางเพศเป็นการกระทำ
ระหว่างชายหนุ่มกับหญิงสาว การกระทำทุกพฤติกรรมจะได้รับการยอมรับมากกว่าการกระทำของ
บุคคลประเภทอื่น แต่ในทางตรงข้ามถ้าการกระทำพฤติกรรมทางเพศเป็นการกระทำระหว่างชาย
ที่แต่งงานแล้วกับหญิงสาว ชายหนุ่มกับหญิงที่แต่งงานแล้ว การกระทำของบุคคลดังกล่าวจะไม่ได้รับ
การยอมรับอย่างมาก และไม่จะเป็นพฤติกรรมทางเพศแบบใดก็ตาม การกระทำของผู้ชายมักจะ
ได้รับการยอมรับมากกว่าการกระทำของผู้หญิงเสมอ การที่กลุ่มตัวอย่างมีจรรยาวิพากษ์ เช่นนี้
อาจจะเนื่องมาจากเห็นว่าถ้าฝ่ายชายหรือฝ่ายหญิงฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดมีพันธะผูกพันกับคนอื่นอยู่แล้วจะ
เป็นการผิดศีลธรรมที่จะไปมีความสัมพันธ์ทางเพศกับบุคคลอื่น และโดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นฝ่าย
หญิงด้วยแล้ว สังคมไทยยังไม่ยอมรับที่จะให้ผู้หญิงมีความสัมพันธ์ทางเพศได้อย่างเปิดเผยหรือกระทำ

พฤติกรรมทางเพศทุกอย่างเหมือนผู้ชาย ยิ่งไปกว่านั้น ผู้หญิงที่แต่งงานแล้วจะไม่ได้รับการยอมรับมากที่สุด ซึ่งจากผลการวิจัยในเรื่องนี้ชี้ให้เห็นได้อย่างชัดเจน ในกรณีนี้อาจจะชี้ให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างยังคงยึดถือค่านิยมแบบเดิมของไทยอยู่ แต่เป็นที่น่าสนใจว่า เมื่อพิจารณาพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงในลักษณะต่าง ๆ นั้น พบว่า ถ้าเป็นการกระทำระหว่างชายที่แต่งงานแล้วกับหญิงที่แต่งงานแล้ว กลุ่มตัวอย่างกลับไม่ยอมรับพฤติกรรมการนอนหลับติดในสวนสาธารณะมากกว่าพฤติกรรมการไต่เสี้ยกัน ซึ่งข้อมูลในส่วนนี้อาจจะอธิบายได้ว่า เป็นเพราะสภาพของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป อิทธิพลของสื่อมวลชนในรูปแบบต่าง ๆ รวมทั้งสภาพของความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงที่พบเห็นกันอยู่ในปัจจุบัน ทำให้นักศึกษามีจรรยาวิพากษ์ต่อพฤติกรรมในระดับลึกซึ้งคือการไต่เสี้ยกัน ระหว่างคนที่ไม่ใช่สาวบริสุทธิ์กับผู้ชายที่แต่งงานแล้ว ในด้านที่ถือว่าพฤติกรรมในระดับที่ผิดเพี้ยนมากกว่าคือ การนอนหลับติดในสวนสาธารณะ อย่างไรก็ตามก็จรรยาวิพากษ์ที่นักเรียนแสดงออกมานั้น แสดงว่านักเรียนยังเกรงการไม่ยอมรับของสังคม เนื่องจากนักเรียนยอมรับพฤติกรรมในที่ลับตาคนมากกว่าพฤติกรรมในที่เปิดเผย ดังผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่แสดงไว้ในตารางที่ 26 ที่พบว่านักเรียนให้คะแนนจรรยาวิพากษ์กับพฤติกรรมการจูบมีอในที่ลับตาคนมากกว่าพฤติกรรมการไต่เสี้ยกันและนั่งกุ่มมีอกันในที่สาธารณะ

2. จากผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ตามตัวแปร เพศ ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ และอาชีพของบิดามารดา

2.1 นักเรียนชายยอมรับพฤติกรรมระหว่างชายหญิงทุกพฤติกรรมมากกว่านักเรียนหญิงในกรณีนี้แสดงถึงค่านิยมในสังคมไทยดั้งเดิมที่ถือว่ามาแล้วชางกัน ผู้หญิงในสังคมไทยไม่กล้าแสดงออกในเรื่องนี้อย่างเปิดเผยเนื่องจากเกรงการไม่ยอมรับของสังคม ทั้งยังได้รับการอบรมเลี้ยงดูมาให้ยึดมั่นในขนบธรรมเนียมประเพณีมากกว่าผู้ชาย

2.2 นักเรียนที่มีคูรัักแล้วยอมรับพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงมากกว่านักเรียนที่ยังไม่มีคูรััก ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากนักเรียนที่มีคูรัักแล้วเข้าใจถึงความต้องการตามธรรมชาติของชายหญิงที่รักกันลึกซึ้งมากกว่านักเรียนที่ยังไม่มีคูรััก ซึ่งนักเรียนกลุ่มที่ยังไม่มีคูรัักนี้ยังไม่มีประสบการณ์ตรงเกี่ยวกับพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง จึงตัดสินพฤติกรรมความสัมพันธ์ทางเพศ โดยอาศัยบันทึกฐานหรือค่านิยมของสังคมเป็นหลักมากกว่า

2.3 นักเรียนที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพรับจ้างมีจรรยาวิพากษ์ในด้านดีมากกว่านักเรียนที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพรับราชการและเกษตรกร ในเรื่องนี้ยังไม่สามารถอภิปรายได้แน่ชัดว่าเป็นเพราะเหตุใด อาจจะเนื่องจากมีตัวแปรอื่น ๆ เข้ามามีเกี่ยวข้องกับตัวแปร เช่น การอบรมเลี้ยงดู และภูมิหลังอื่น ๆ ของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อเสนอแนะ

1. ควรศึกษาภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่างด้วย โดยเฉพาะในเรื่องของวิธีการอบรมเลี้ยงดูในครอบครัวที่แตกต่างกันไป หรือความรู้สึกลึกซึ้งเกี่ยวกับตนเอง ซึ่งอาจจะช่วยเป็นพื้นฐานในการทำความเข้าใจจรรยาวิพากษ์ของกลุ่มตัวอย่างได้ดียิ่งขึ้น
2. ควรเปรียบเทียบระหว่างจรรยาวิพากษ์ของคนรุ่นเก่ากับคนรุ่นใหม่ หรือคนต่างวัยกัน เป็นต้น.

บรรณานุกรม

- เกยูร รัตนาสาธา. 2515. "ความแตกต่างระหว่างจรรยาวิพากษ์ของ เด็กที่บ้านกับผู้นักทดลอง." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กัญญา แสงสุธาธิ. 2509 "การเปลี่ยนแปลงค่านิยมทางสังคมระหว่างผู้ใหญ่และหนุ่มสาวในระกัย การศึกษาสูง เกี่ยวกับครอบครัวและการสมรส." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทองเกษม พันธุ์นาวิณ. 2524. จิตวิทยาจริยธรรมและจิตวิทยาภาษา. กรุงเทพฯ : บริษัทสำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.
- บุปผา สีมามรรพ. 2518. "การเปลี่ยนแปลงค่านิยมของนิสิตมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ ระหว่างชายหญิง." วิทยานิพนธ์ปริญญาตรีศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นงนันทน์ มณีรัตน์. 2516. "การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมในสังคมไทย." วารสาร ธรรมศาสตร์ 3 (มิถุนายน-ตุลาคม), 101-102.
- รัตน์ วิเศษสังข์. 2518. "จรรยาวิพากษ์ของเด็กวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับพฤติกรรม ความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง." วิทยานิพนธ์ปริญญาตรีศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุนทรี โคนินและสนิท สมัครกร. 2522. "ค่านิยมและระบบค่านิยมไทย : เครื่องมือ ในการสำรวจวิจัย." รายงานการวิจัย สำนักวิจัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- อภุชย์ วิเชียรเจริญ. 2515. "ค่านิยมของสังคมไทย." วารสารธรรมศาสตร์ 2 (มิถุนายน-ตุลาคม), 138-164.
- Bandura, A. and McDonald, F.J. 1963. "Influence of social reinforcement and the behavior of models in shaping children's moral judgement." Journal of Abnormal and Social Psychology. 67 : 274-281.
- Blood, B. and Blood, M. 1978. Marriage. New York: : The Free Press.

- D'Augelli, J.F. and D'Augelli, A.R. 1970. "Moral Reasoning and Premarital Sexual Behavior : Toward Reasoning About Relationships." Psychological Abstracts. 61 : 581-582.
- Dirake Srisulho. 1964. "The Perception of the Relationship Between Boys and Girls Among University Students." M. Ed. Thesis. Faculty of Education, Chulalongkorn University.
- Femi, F. 1980. "Sexual Behavior Among University Students in Nigeria." Psychological Abstracts. 64 : 254.
- Foder, Eugene M. 1969. "Moral judgement in Negro and White Adolescents." Journal of Social Psychology. 79 : 289-291.
- Foder, Eugene M. 1971. "Resistance to social influence among adolescents as a function of level of moral development." Journal of Social Psychology. 85 : 121-126.
- Freud, Sigmund. 1949. An outline of Psychoanalysis. New York : W.W.Norton and Co., Inc., p. 121-123.
- Guskin, A.B. 1964. "Changing Values of Thai College Students." A Research Report. Faculty of Education, Chulalongkorn University.
- Holstein, Constance Boucher. 1970. "Parental concensus and interaction in relation to the child's moral judgement." Dissertation Abstracts. 31 : 1838-9 A.
- Hopkin, L.R. 1979. "Sexual Behavior in Adolescence." Psychological Abstracts. 61 : 838.

- Jorsild, Arthur T. 1961. Child Psychology. Tokyo : Maruzen Company Ltd., p.410.
- Jimenez, F.J. 1930. "Sexuality, a New Value for Youth." Psychological Abstracts. 63 : 365.
- John, D. and Young, R.D. 1930. "Empirical Studies of Adolescent Sexual Behavior : A Critical Review." Psychological Abstracts. 63 : 852.
- Kohlberg, Lawrence. 1969. Developmental of children's orientation toward a moral order (in Educational Psychology, eds., R.C. Sprinthall and N.A. Sprinthall.) New York : Van Nostrand Reinhold Company Regional Offices, p.384, 405.
- Pellegrini, R.J. 1930. "Sex Differences in the Perception of Romantic Love-Mate Attraction." Psychological Abstracts. 64 : 354.
- Piaget, Jean. 1951. The Psychology of Intelligence. London : Routledge and Kegan Paul Ltd., p.120-152.
- Piaget, Jean. 1960. The Moral Judgement of the Child. Glencoe Ill : Free Press, p.1.
- Piaget, Jean. and Inhelder, Barbel. 1969. The Psychology of the Child. New York : Basic Books Inc., p.122-127.
- Rettig, Solomon. and Jin-Sook, Lee. 1963. "Differences in moral judgement of South Korean students before and after the Korean revolution." Journal of Social Psychology. 59 : 3-9.

ห้องสมุด

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ

Skinner, B.F. 1971. Beyond Freedom and Dignity. New York : Alfred A.Knopt,
p. 101-128.

Smart, M.S. and Smart, L.S. 1976. Families : Developing Relationships.
New York : Macmillan Publishing Co., Inc.